

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2009/37 • 25 Eylül 2009 • 1 TL

İMF-Dünya Bankası; DEFOL!

Emperyalist mali kuruluşlarla kölece ilişkilere son!

Emperyalistlerle açık-gizli tüm anlaşmalar iptal edilsin!

Tüm dış borçlar iptal edilsin!

İÇİNDEKİLER

İç ve dış politika arasındaki ayrımlar silikleşirken...	3
Havuç ve sopa politikaları eşliğinde “Kürt açılımı”...	4
Tayyip Erdoğan’ın ABD ziyareti...	5
Ulucanlar katliamına karşı verilen destansı direniş 10. yılında...	6
Sermaye servet, emekçiler öfke biriktiriyor!	7
Sermaye devleti Kürt sorununda inkar ve imhaya dayalı resmi çizgisine devam ediyor...	8
İMF-DB imzalı Sağlıkta Dönüşüm Programı’na hayır...	9
Münevver Karabulut cinayetinde polis himayesi	10
“İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği Şenliği” gerçekleştirildi!	11
Katil Pameks’e patron desteği...	12
Kent A.Ş. işçilerinin Ankara yürüyüşü sürüyor!	13
İşçi ve emekçi hareketinden...	14
İMF-DB karşıtı eylemler...	15
<u>Kürt ulusal sorunu üzerine değerlendirmelerden seçmeler...</u>	
Demokrasi mücadelesi ve Kürt sorunu-3 H. Fırat	16-17
11. Uluslararası İstanbul Bienali devrimci değerlerin içini boşaltmak, Marksizm’i ehlileştirmek için Brecht’e saldırıyor...	18-19
Daha güçlü bir komünist gençlik örgütü için ileri!	20-21
Eğitim-Sen’den rapor...	
Dönem yeni, sorunlar eski!	22
Hasta tutsaklar için eylemler sürüyor!	23
İsrail’in Gazze’de savaş suçu işlediği BM raporuyla da belgelendi!!	24
Barack Obama, Abbas-Netanyahu ikilisini buluşturdu...	25
Ekvador yönetimi ABD ordusunu Manta Üssü’nden çıkarıyor!	26
Dünyadan işçi ve emekçi hareketi...	27
Yerel işçi bültenleri mücadelenin sesi oluyor...	28
“Açılım” açılmadan kapandı!	29
Sincan Kadın Hapishanesi’nden sınıf devrimcilerinden...	30
Mücadele postası	31

Sosyalizm İçin

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2009/37 ● 25 Eylül 2009

Fiyatı: 1 YTL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Ayten Özdoğan
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.
(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul
Tel: 0 (212) 621 74 52 - Fax: 0 (212) 534 95 90
e-mail: info@kizilbayrak.net
Web: <http://www.kizilbayrak.org>
<http://www.kizilbayrak.net>

Baskı: SM Matbaacılık
Çobançeşme Mh. Sanayi Cd. Aytay Sk. No 10 A Blok
Yenibosna / Bahçelievler / İSTANBUL /
Tel: 0 (212) 654 94 18

Kızıl Bayrak'tan

Ulucanlar direnişinin 10. yılı bir dizi etkinliğe konu ediliyor. Böylelikle aradan geçen 10 yıla karşın Ulucanlar’ın unutulmadığı ve unutturulmayacağı bir kez daha gösterilmiş oluyor.

Ulucanlar’ın unutulmaması gereken iki yönü var. Bir yönü, kurulu cumhuriyetin başkenti Ankara’nın göbeğinde işlenmiş vahşi bir devlet katliam gerçeğidir. Diğer ise, bu vahşiliği gösteren devlet karşısında diz çökmeyen, inançlarından vazgeçmektense kırılmayı tercih eden devrimci direniş gerçeğidir.

Ancak geçen on yılın ardından şimdi çok daha açık biçimde görülmektedir ki, Ulucanlar’da zihinlerde kalan ve geleceğe taşınan devrimci tutsakların canlarıyla yarattıkları bu direnişçi ruh olmuştur. Yıllar geçtikçe bu ruhun daha canlı biçimde yaşayacağına eminiz. Katliamcılar çürümüş düzenleri gibi tarihin karanlığında çürümeye terk edilirken, devrim davası uğruna hayatlarını feda etmekte tereddüt göstermeyenler zaman geçtikçe daha da canlı biçimde yaşamaya devam ediyorlar.

İçlerinde iki önder yoldaşımız Habip ve Ümit’in de olduğu Onlar, sönmeyen bir fener gibi yolumuza ışık tutuyorlar.

Anıları önünde saygıyla eğilirken, uğruna tereddütsüzce öldükleri davayı zafere taşıyacağımıza bir kez daha söz veriyoruz.

Mücadele gündemimizin baş sırasında ayrıca, Ekim ayı başında İstanbul’da toplanacak olan İMF-Dünya Bankası zirvesi var. Emperyalizmin bu iki suç örgütü, birlikte on yıllarca dünya ölçeğinde işçi sınıfı ve emekçi halkların ahını aldılar, alıyorlar. Ana misyonları emperyalistler için emekçi halkların sofralarındaki son ekmeği de çalmak olan bu suç örgütlerinin suçları saymakla bitmez. Açlık, sefalet, işsizlik, asgari yaşam imkanlarından bırakılan yüz milyonlarca insanı içine alan büyük insani felaketler, çevre felaketleri... Bunlar İMF-DB’nin marifetleridir. Türkiye işçi sınıfı ve emekçileri de bu haydutları

iyi tanıyor. Ulucanlar katliamında “cezaevi fatihi” pozları veren dönemin başbakanı Bülent Ecevit’in ve Devlet Bahçeli gibi suç ortaklarının nasıl da İMF ve DB memurları önünde el pençe durduğu unutulmadı. Bu uşak takımı bununla da kalmamış, ülkenin idaresini açıktan açığa bir DB memuru olan Kemal Derviş’e de teslim etmişlerdi. Böylelikle işçi ve emekçilere ödetilen İMF-DB patenli ağır yıkım programının sonuçları biliniyor. Bugünkü hükümetin de uygulamayı sürdürdüğü bu programın bedeli oldukça ağır oldu. Hala da bu İMF-DB programı hükümet politikalarının tüm bir özünü oluşturuyor.

İşte suç seceresi bu kadar açık olan bu haydut takımı, Ekim ayı başında ülkemizde buluşuyor. Bir araya gelip yeni yıkım ve yağma planları oluşturmak dışında bir gündemleri de yok. Bu, işçi ve emekçilerle alay edip meydan okumaktan başka bir anlama gelmez. İşte bunun için ilerici ve devrimci güçler, bu haydut takımının meydan okumasını eylemlerle yanıtlamaya, onları ülkemizden kovmaya hazırlanıyor.

Yapılan hazırlıklar kapsamında oluşturulan mücadele programı hayata geçiriliyor. Önümüzdeki günlerde eylem ve etkinliklerin temposu da yükselecek. Bu kapsamda yapılacak etkinliklere katılmak ve daha önemlisi işçi ve emekçileri katmak büyük önem taşıyor. Bu vesileyle tüm yoldaşlarımızı ve ilerici-devrimci sınıf güçlerini seferber olmaya çağırıyoruz.

Önümüzdeki günlerin eylem takviminin ana durakları şöyle:

- * 30 Eylül saat 10.00’da Hilton önünde basın açıklaması,
- * 1 Ekim’de Taksim’de GSS’nin 1. yılı vesilesiyle yürüyüş,
- * 1-7 Ekim tarihleri arasında Taksim ve çevresinde alternatif etkinlikler,
- * 6 Ekim’de “İMF-DB defol!” demek için miting,
- * 6-7 Ekim’de çeşitli toplantıların yapılacağı salona yürünüp halkların isyanı dile getirilecek.

Derleyen: H. Fırat

Derleyen: H. Fırat

Parti değerlendirmeleri-3

Parti değerlendirmeleri-4

Kitapçılarda...

İç ve dış politika arasındaki ayrımlar silikleşirken...

İç ve dış politika alanı arasında her zaman kopmaz bir bağlantı bulunmaktadır. Bu, emperyalist egemenlik mücadelelerinin özel bir sahası olan bir coğrafyada bulunuyor olmanın doğal bir sonucudur. Elbette sadece coğrafi konumla ilgili bir sonuç değildir bu. Aynı zamanda, bu ülkenin egemen sınıflarının varlıklarını her zaman emperyalist egemenliğe bağlamış olmalarından ileri gelmektedir. Türk burjuvazisi, böylesine kritik bir coğrafyada, emperyalist hegemonya mücadelelerinin bu kritik çarpışma alanında, başka bir yaşam seçeneği tanınamamaktadır. Bunu aynı zamanda sınıf çıkarlarının olmazsa olmaz bir gereği saymaktadır.

İçinden geçtiğimiz şu günlerde iç ve dış politika alanında yaşanan gelişmeler, bu iki alan arasındaki bağlantıları çok daha belirgin biçimde görünür hale getirmiştir. Bunun böyle olmasının en önemli nedenlerinin başında, Kürt sorunu kapsamında yapılmaya çalışılan “açılım” gelmektedir.

Kürt halkının yaşadığı toprakların dört gerici burjuva devlet tarafından egemenlik altında tutuluyor olmalarının doğal bir sonucu olarak, Kürt sorunu hep uluslararası mahiyette bir sorun olmuştur. Bir parçada atılacak bir adımın diğer parçalarda yaratacağı etkiler hep gözönünde tutulmuş, bölgesel işbirlikleri ve politik tutumlar bu temelde oluşturulmuştur. Güney Kürdistan’da devletleşme yönünde atılan adımlar, Kürt sorununda taraf olan devletlerin mevcut statükolarını sarsan sonuçlar yaratmıştır. Türk sermaye devleti de bu sarsıntıyla, güçlü bir Kürt hareketiyle boğuştuğu bir dönemde yüzyüze kalmıştır.

Kürt sorunu cephesindeki bu gelişmeler ve etkileri son yılların en önemli gündemi olmuştur. Irak’ın işgalinde ABD ile suç ortaklığı yapmakta daha cesaretli davranamamanın sonuçlarını yaşayan Türk sermaye devleti, sonuçta Amerikan emperyalizminin bölge stratejilerinde daha ileri roller üstlenmekten başka bir seçeneği olmadığını görmüştür. Bununla birlikte, bir dönem Kürt halkı üzerindeki baskı ve terörünü azami ölçüde arttırmış, dahası şovenizmi ölçüsüz bir biçimde tırmandırarak, bir etnik çatışmanın fitilini ateşleyecek oyunlara bile başvurabilmiştir. Bu dönemi, ABD emperyalizminin, kendi bölgesel politikalarında Türkiye’nin üzerine düşen rolü oynayabilmesi için, ülke siyasetine yaptığı kapsamlı müdahaleler izlemiştir. ABD emperyalizminin Türk sermaye devletine ve onun emperyalizm adına ülkeyi yöneten derindeki güçlerine çeki düzen verme ihtiyacı temelinde yaptığı bu müdahaleler, iç siyasal gündemi belirlemiştir. Yakın zamana kadar dalgalar biçiminde gerçekleştirilen Ergenekon operasyonları, bu kapsamda yapılan müdahalelerin esas alanı olmuştur.

Kuşkusuz buradan, düzenin iç politikasının tümüyle Amerikan emperyalizminin istemleri doğrultusunda şekillendiği sonucu çıkarılmamalıdır. Son kertede ve genel yönelimleriyle yönü ABD emperyalizmi tarafından belirlenmekle birlikte, burjuvazinin değişik kesimlerinin iç iktidar mücadelelerinin de kendine özgü bir yönü bulunmaktadır. Tekelci burjuvazinin geleneksel kesimleri ile AKP’ye yaslanarak artık tekelci bir güç haline gelen burjuva kesimler arasında süren ve bugüne kadar devlet yönetiminde özel ayrıcalıklar edinmiş olan ordunun da taraf olduğu bir iç iktidar

mücadelesidir bu. Bir iç iktidar mücadelesi biçiminde yaşansa da, sonuçta Amerikan emperyalizmi bu kavgaдан azami ölçüde yararlanmakta, çatışan taraflar da egemenlik mücadelesinden güçlü çıkabilmek için ona yaslanmaya özel bir ihtiyaç duymaktadırlar. Bu da doğal olarak ABD’yi bu iç kavganın içine doğrudan sokmaktadır. Nitekim, Doğan-AKP dalaşının son perdesinde, Doğan grubunun bu süreçte elde ettiği en önemli sonuç, ABD büyükelçisinin yaşananlara ilişkin tepkisini açıklaması oldu. Doğan grubu ancak böylece bir parça soluk alabildi.

Bunlar Amerikan emperyalizminin düzenin iç siyasal yaşamına ne ölçüde nüfuz ettiğini göstermektedir. Kuşkusuz bu nüfuz çok yönlü organik bağlar ve mekanizmalar aracılığıyla sağlama alınmıştır. İşbirlikçi burjuvazi ve siyasal temsilcilerinin tüm geleceği emperyalizm ile bütünleşmeye bağlı olduğu içindir ki, ABD bu ülkede ekonomiden siyasete kadar her alanı şekillendirebilmektedir. Böyle olduğu ölçüde, dış politikaya yön veren çıkarlar ile iç politikadaki çıkarlar esası yönünden örtüşmektedir.

Fakat burada asıl belirleyici olan emperyalist stratejilerde Türk sermaye devletine biçilen roldür. Bu rolün gereklerine uygun olarak iç politika ile dış politika arasındaki ilişkiler de yeniden kurulabilmektedir. Emperyalist politika dışarıda saldırı ve savaşlarda rol üstlenmeyi gerektirdiğinden, doğal olarak içeriye de buna uygun biçimde çeki düzen verme ihtiyacı doğmaktadır. Bu rolü üstlenecek kadroların iş başına getirilmesinden toplumsal muhalefetin bastırılmasına kadar bir dizi alanda politik müdahale de haliyle gündeme gelmektedir.

Bugün iç ve dış politika alanında birbirleriyle de bağlantılı olarak yaşanan hareketlilik, hiç kuşkusuz ABD emperyalizminin bölgesel hegemonya mücadelesinde yeni bir stratejik yönelimin içerisine girmesi ve bu yönelimde Türk sermaye devletine özel bir rol biçmesinden kaynaklanmaktadır. Bugün egemenlerin “güçlü” olmak iddiaları ve “bölgesel güç” oldukları yönündeki böbürlenmelerinin kaynağı aslolarak buradadır. Türk sermaye devletinin dış politika kadroları bugün Ortadoğu’yu ve Kafkaslar’ı neredeyse karış karış dolaşmaktadırlar. Irak’ta, Suriye’de, İran’da, Ermenistan ve Azerbaycan’da, Rusya’da sonu gelmeyen bir diplomatik trafiğin içindeler. Burjuva yazar takımının üzerine methiyeler dizip Türk devletinin artık bir “bölge gücü” olduğuna kanıt saydıkları bu durum, gerçekte emperyalizme taşeronluk hizmetidir. Soyunulan bu utanç verici rol, burjuvazi ve beslemeleri tarafından bir meziyet olarak sunulmakta ve kutsanmaktadır.

Dahası, bugün iç politikada Kürt sorunu başta olmak üzere birçok sorun da, bunlar tarafından bu bağlamda değerlendirilmektedir. Onlara göre, Kürt sorunu bir çözüme ulaştırılırsa, Türk sermaye devletinin bölgede eli kolu rahatlayacak ve bir bölge gücü olarak daha da gelişip güçlenecektir. Aksi halde ise, iç sorunlarla boğuşarak kendisini tüketecek ve bir varoluş sorunuyla yüzyüze kalacaktır. Bu minvalde yorum yapanlar, sorunu cumhuriyetin yeniden yapılandırılması çerçevesinde tanımlıyorlar.

Ancak, kurulu rejim tarihsel olarak Kürt halkının ulusal varlığının tümünden inkarı temelinde inşa edildiği için, ülkenin egemenlik ilişkileriyle ilgili temelini

Bugün iç ve dış politika alanında birbirleriyle de bağlantılı olarak yaşanan hareketlilik, hiç kuşkusuz ABD emperyalizminin bölgesel hegemonya mücadelesinde yeni bir stratejik yönelimin içerisine girmesi ve bu yönelimde Türk sermaye devletine özel bir rol biçmesinden kaynaklanmaktadır.

sarsmaktadır. Fakat öte yandan da, mevcut statükoyu sürdürecektir. Ya bu iflas batağında yüzmeye devam edecekler ya da emperyalist stratejiler doğrultusunda dışarıda büyük riskleri de olan maceralara gireceklerdir. Bugün ülkeyi yönetenler bu yolu seçmişlerdir ve yaşadıkları iflası bir fırsata dönüştürmenin hesabını yapmaktadırlar. Ancak bu da, hassas dengeler üzerinde duran rejimi büyük bir gerilimin içine sokmaktadır.

İşte girilen bu yolun sonunda da iç ve dış politika arasındaki mesafe hızla tükenmektedir ve önümüzdeki dönemde bunun daha doğrudan sonuçlarını görmek mümkün olacaktır. Bugünden dış politikada Türk sermaye devletine biçilen rol netleştikçe, bunun iç politikadaki sonuçlarını kestirmek de zor olmayacaktır. Son günlerde emperyalist merkezlerde ve devlet cephesinden Türkiye’nin geleceğine ve bölgede üstleneceği işleve ilişkin yapılan tanımlamalar bu bakımdan oldukça açıklayıcıdır. Türkiye’nin artık bir “enerji transit yolu” haline gelerek stratejik değerinin arttığı, Obama’lı Amerikan emperyalizminin “yumuşak güç” politikası doğrultusunda temel bir bölgesel işlev göreceği, bu çerçevede başta Irak olmak üzere bölgede bir dizi alanda görev üstleneceği dillendirilmektedir.

Bu görev alanlarından biri olan Afganistan’a, Genelkurmay Başkanı’nın da itirafıyla, yeni askeri birlikler gönderileceği kabul edilmiş bulunuyor. Diğer taraftan, daha önce Polonya merkezli olarak kurulacağı söylenen “Füze Kalkanı”nın Türkiye ve İsrail’e kaydırılacağı iddiaları, ABD Dışişleri Bakanı Clinton’ın ABD’nin İran karşısında kendi müttefiklerini korumak için bir güvenlik şemsiyesi oluşturabileceği yönündeki açıklamalarıyla kesinlik kazanıyor. Bu, birçok suçun yanı sıra bölge halklarına karşı ülke topraklarının ileri bir karakol olarak kullanılacağına habercisidir.

Tüm bu gelişmeler, işçi sınıfı ve emekçilerin siyasal yaşama devrimci bir ağırlık koymalarının nasıl bir aciliyet kazandığını gösteriyor. Zira, yeni yıkım saldırılarıyla sömürünün daha da ağırlaşacağı, emperyalist-kapitalist kölelik zincirlerinin daha da kalınlaşacağı ve bunun işçi ve emekçilere ağır faturalar biçiminde kesileceği bir sürecin içerisinde bulunuyoruz. İşçi sınıfı ve emekçiler için bir yıkım, kardeş halklar için kalın zincirler anlamına gelecek bu süreci karşılayacak çok yönlü bir devrimci hazırlık içinde olmalıyız. Emperyalist stratejilerin kısılcacından kurtulma, sömürsüz bir ülkede eşit, özgür ve kardeşçe yaşamının koşullarını yaratma mücadelesini büyütmeliyiz.

Havuç ve sopa politikaları eşliğinde “Kürt açılımı”

Sermaye iktidarı, “Kürt açılımı” konusunda havuç-sopa politikasına uygun olarak düzenli hamleler yapıyor. Bir yandan hükümet, “*var gücümüzle sorunu çözmek için uğraşıyoruz*” şeklinde “açılımda kararlılık” mesajları verirken, diğer yandan ise Kürt hareketine yönelik baskı ve zorbalığı tırmandırıyor. Tayyip Erdoğan bir yandan “*Kürt sorununun çözümüne çok yakınız*” mealinde sözler ederken, öte yandan da “*son terörist ortadan kalkana dek mücadelenin süreceğini*” belirten Genelkurmay’a destek veren açıklamalar yapıyor.

Geçtiğimiz günlerde sermaye devleti bünyesinde ardarda “güvenlik” toplantıları düzenlendi. Başbakan Erdoğan ve bakanları, Genelkurmay Başkanı ve Cumhurbaşkanı ile görüştüler. DTP heyeti Güney Kürdistan’a gitti. Erdoğan, MGK toplantılarına katılan 7 bakanıyla bir araya geldi. Başbakan yardımcılar Cemil Çiçek, Bülent Arınç, Ali Babacan, Dışişleri Bakanı Ahmet Davutoğlu, İçişleri Bakanı Beşir Atalay, Milli Savunma Bakanı Vecdi Gönül ve Adalet Bakanı Sadullah Ergin ile toplandılar. Toplantıda, 1 Ekim’de mecliste yeni yasama yılının başlamasıyla birlikte yapılacak çalışmalar ele alınarak, “teröristlerin etkin pişmanlıktan faydalandırılması”, Kürdistan’a başta GAP olmak üzere ekonomik yatırımların artırılması, kültürel hakların tanınmasıyla ilgili olarak yapılacak çalışmalar değerlendirildi.

Bu arada Türkiye’ye gelen Suriye Devlet Başkanı Beşar Esad da, Türkiye’nin “Kürt açılımı” ile “teröre karşı mücadele”ye desteğini yineledi. Erdoğan ile özellikle Güney Kürdistan’daki PKK’nin tasfiyesi konusunu ele alan Esad, Güneybatı Kürtleri’ne bir mesaj gönderdi. “PKK’ye karşı mücadelede” Suriye’nin Türkiye’nin yanında yer aldığının altını çizen Esad, Güney Kürdistan’da üslenen ve sayıları 1500 olduğu öne sürülen PKK’lilerin silah bırakması durumunda, bunları ülkesine kabul edeceğini söyledi.

Erdoğan’ın Genelkurmay Başkanı Orgeneral İlker Başbuğ ile de her perşembe günü yaptığı olağan görüşme geçtiğimiz hafta öne çekildi. Bu görüşme son dönemde yapılan en uzun görüşmelerden biri oldu. “Kürt açılımı”nın da ele alındığı görüşme 2 saat 15 dakika sürdü. Erdoğan son olarak Abdullah Gül ile bir araya geldi. Gül ile Erdoğan da bu görüşmeyi iki gün öne çektiler.

Bu arada, Genelkurmay Başkanlığı Genel Sekreteri Tümgeneral Ferit Güler de “Kürt açılımı” süreciyle ilgili gündeme gelen “sınır ötesi harekât” yetkisinin uzatılmasına ilişkin bir açıklama yaptı. Güler, “*Sınır ötesi harekât yetkisinin uzatılmasına ilişkin Genelkurmay Başkanlığı’nın teklifi 14 Eylül 2009’da Başbakanlığa sunulmuştur*” dedi. Ayrıca, ABD ile istihbarat paylaşımının geçmişte olduğu gibi aynen devam ettiğini kaydetti.

Sermaye devletinin yürütme organı AKP hükümeti, çeşitli “sivil toplum kuruluşları” ile görüşüp onların “Kürt açılımı”na ilişkin desteğini alarak daha rahat hareket etmeye çalışıyor. Yine bu çerçevede, içeriği açıklanmayan “mini MGK”, “sivil MGK” toplantılarının yanı sıra Genelkurmay Başkanı ile Başbakan uzun toplantılar yapıyor. Bu toplantılara ilişkin medyaya manipülatif haberler sızdırarak, sorunu çözmek için atılması gereken adımları attığı havası yaratmaya çalışıyor.

“Açılım”dan sorumlu İçişleri Bakanı Atalay,

“bunların çoğu doğru” anlamına gelecek şekilde “*konusulanların aslı yok*” diyor. Başbakan Erdoğan da, bu propagandayı “*çözümüne çok yakınız*” diyerek pekiştiriyor. Bunun için medya ve liberal takımının bütün propaganda imkânları sonuna kadar kullanılıyor. Ayrıca uygulamaya konulan “açılım”ın inandırıcılığını arttırmak için, devletin tüm kurumlarının ortak politikası olduğuna özel bir vurgu yapılıyor.

Kürt halkına karşı medyada bir süredir ara verilen ırkçı-şoven söyleme yeniden dönülmüş bulunuluyor. Asker cenazeleri bir siyasi malzeme olarak yeniden öne çıkıyor. İçerideki Kürt halkına yönelik dizginsiz bir baskı ve zorbalığa; dışarıda Irak, İran, Suriye, ABD ve AB ile tasfiye eksenli diplomatik görüşmeler eşlik ediyor.

Bu aynı süreçte Erdoğan kalabalık bir heyetle ABD’ye gidiyor. Gidiş nedeni, BM’nin olağan yıllık toplantısı ve “G-20 Liderler Zirvesi”ne katılmak olarak sunulsa da, ziyaretin nedenlerinden birinin, Obama ile “Kürt açılımı”nı görüşmek olduğu biliniyor.

Medya üzerinden, PKK üst düzey yöneticilerinin gideceği ülkelerle bile görüşmeler yapıldığına dair senaryolar yayımlanıyor. Irak ve Suriye ile yapılan görüşmelerde, PKK’nin silah bıraktığı koşullarda, bu ülkelerin bu konuda tam bir işbirliğine gideceği yorumları yapılıyor. Bunlara, DTP’nin Güney Kürdistan’a heyet göndermesinin Öcalan-hükümet uzlaşmasıyla bağlantılı olduğu yorumları da ekleniyor.

Böylece bir kez daha anlaşılıyor ki, sömürgeci sermaye devletinin ABD patentli “Kürt açılımı” politikasının Kürt sorununa ilişkin “çözüm”ü, Türk ve Kürt halklarının hak eşitliği temelinde gönüllü birliği ve kardeşleşmesi değildir. Sömürgeci sermaye devletinin Kürt sorununun çözümünden anladığı, Kürt hareketini etkisizleştirip tasfiye etmek ve kendi “kırmızı çizgileri” içinde Kürt halkını denetim altına almaktır. Yani, 25 yıldır silahla yapılamayanı, bugün politik manevralarla yapmayı amaçlamaktadır. Onların “Kürt açılımı”yla neyi kastettiği, geline yerde yeterli açıklığa kavuşmuş bulunmaktadır.

Öyle anlaşılıyor ki, sömürgeci sermaye devleti, Kürt hareketini tasfiye etmeye çalışıyor. Kürt halkını AKP’nin Kürt milletvekilleri, aşiret reisleri,

korucubashları, şeyhler aracılığı ile denetim altına alıp kimi kültürel haklar ile, teşvik, yatırım adı altında bir takım rüşvetlerle yatıştırarak, sorunun üstesinden geleceğini ummaktadır! Böylece “Kürt açılımı” da tamamlanmış olacaktır!

O halde, Erdoğan’ın “çözümüne çok yakınız” sözünden, hem sınır ötesinde ve berisinde süren operasyonların, hem de uluslararası alanda Kürt hareketini tasfiye amaçlı girişimlerin yoğunlaştırılacağını anlamamız gerekiyor.

Açıktır ki, ABD patentli “Kürt açılımı” politikası, geline yerde Kürt halkına yönelik yıllardır süren kirlî savaşın ufak tefek rötüşlerle bir uzantısı ve onun özel bir evresinden başka bir şey değildir. Yapılmak istenen, kırıntı düzeydeki bazı kültürel hakları tanıyarak, Kürt halkını yatıştırmaktan ibarettir. Sermaye devletinin bu “açılım”ının, Kürt halkının taleplerini en geri noktada tutarak, Kürt sorununu değil Kürt hareketini çözmeyi hedeflediği apaçıktır.

Oysa bugün gerçek ve kalıcı bir çözüm ihtiyacına yanıt verecek tek şey, Kürt halkına özgürlük, eşitlik ve bu temelde gönüllü birliktir. Kürt halkının gerçek ihtiyacı, devletle ve kurulu düzenle değil, fakat Türkiye’nin işçi ve emekçileriyle birleşmek ve bütünleşmektir. Ulusal özgürlük ve eşitlik istemlerini boğmakta kararlı olduğunu her vesileyle kanıtlayan sermaye devletine karşı birlikte ve omuz omuza savaşmaktır. Bunun dışında bir çıkış yolu yoktur. Aksi yöndeki tutumlar, mevcut sömürgeci statükonun bir parça esnetilmesinden öteye geçmeyecek, bu da sorunun çözümü değil, değişik biçimlerde sürdürülmesi olacaktır.

Son dönemde yaşananlardan hareketle şu gerçeğin altı özenle çizilmelidir: Kürt halkının geleceği Türkiye işçi sınıfı ve emekçilerini nihai kurtuluşa götüren yolla kesilmektedir: Sosyalist cumhuriyetler birliği! Bunun gerçekleşmesi ise, komünistlerin ve devrimcilerin gösterecekleri çabaya bağlıdır. Düzenin manevralarının boşa çıkarılması, şovenizmin etkisizleştirilmesi ile birlikte Kürt halkıyla dayanışmanın yükseltilmesi ve sınıf mücadelesinin büyütülmesi, bu doğrultuda yapılacakların ana çerçevesidir.

Tayyip Erdoğan'ın ABD ziyareti...

ABD'nin bölgesel çıkarlarına bekçiliğin gerekleri görüşülecek!

Tayyip Erdoğan, New York'taki BM 64. Genel Kurulu toplantısına katılmak üzere ABD'ye gitti. Görüşmelerde Türk sermaye devletini, Erdoğan başkanlığında Devlet Bakanı ve Başbakan Yardımcısı Ali Babacan, Devlet Bakanı ve baş müzakereci Egemen Bağış, Dışişleri Bakanı Ahmet Davutoğlu ve Maliye Bakanı Mehmet Şimşek ile milletvekillerinin de yer aldığı bir heyet temsil edecek. Erdoğan, ABD Başkanı Obama'nın başkanlığında düzenlenecek nükleer silahsızlanma ve yayılmanın önlenmesi konulu BM Güvenlik Konseyi toplantısına da katılacak.

Ziyaret öncesindeki gelişmeler

Son haftalarda düzen cephesinde, Dışişleri Bakanı Ahmet Davutoğlu tarafından dış temaslar aralıksız sürdürüldü. Davutoğlu, Irak, Afganistan ve ABD'yi ziyaret etti. Bu yoğun ziyaret trafiğine Erdoğan da eklendi. NATO Genel Sekreteri ile Suriye Devlet Başkanı Beşar Esad'ı ağırlayan Erdoğan, son olarak çeşitli temaslarda bulunmak üzere ABD'ye gitti.

Bu temaslarda bütün yollar ABD'ye çıkmaktadır. Türk sermaye devleti adına Abdullah Gül, Tayyip Erdoğan ve Ahmet Davutoğlu, Ortadoğu ve Kafkaslar'da ABD emperyalizminin çıkarları çerçevesinde aktif dış politik girişimlerde bulunmaktadırlar. Erdoğan'ın ABD ziyareti ise, Kürt sorununda geline yerdeki bilançonun çıkarılması ve Obama tarafından "model ülke" olarak tanımlanan Türkiye'ye yeni görevler verilmesinde odaklanmaktadır.

Obama'nın "model ülke" tanımlaması sermaye devletin temsilcilerinde büyük bir heyecan yaratmış, Dışişleri Bakanı Ahmet Davutoğlu bunu, "*ABD Başkanı, bu ilişkinin benzersizliğinin altını çizmek istedi. Bu sıradan bir ilişki değil, bir prototip, benzersiz bir ilişki*" sözleriyle ortaya koymuştu. Bu "model ilişki" için ise, "*insanlık bu ilişkiye ihtiyaç duyuyor ve ABD ile Türkiye birlikte, insanlığa katkıda bulunabilir*" diyecek kadar ileri gitmişti.

Erdoğan'ın ziyaretinde Davutoğlu'nun dile getirdiği bu "katkı" ete-kemiğe büründürülecek. Erdoğan ile Obama'nın görüşmesi tam da bu çerçevede planlandı. ABD'nin giderek daha fazla zora giren bölgesel hegemonyasını sürdürebilmesi için Türk sermaye devletine düşen görevlerin çerçevesi kalın çizgilerle bir kez daha çizilecek. BOP'un canlandırılması ve daha etkin bir tarzda uygulanabilmesi için Türk sermaye devletinin atması gereken adımların çerçevesi belirlenecek.

ABD, Bush döneminin işgal ve savaş politikalarının kendisine fazla bir şey kazandırmadığının farkında. Bunun için savaşın yanı sıra diplomasiyi de daha etkin bir tarzda kullanmak istiyor. Şiddet dili ve yönteminin yanı sıra Amerikan barışı ve diplomasisi devreye giriyor. Bu silahların ne olduğunu uygulamalardan görüyoruz. Bu yeri geliyor BM, yeri geliyor NATO ve İMF, yeri geliyor Türk sermaye devleti gibi bölgesel dayanakları oluyor.

Erdoğan, Obama ile yapacağı görüşmede masaya rahat oturacak. ABD hesabına Irak'ta, Afganistan'da, Kafkaslar'da, İran'da yapılan görüşmelerle ABD'ye hizmette kusur etmemiş olmanın huzuru ile efendisinin karşısına çıkacak. Sermaye hükümeti gerçekten de, Obama'nın Türkiye ziyareti sırasında önüne koyduğu görevlerin yerine getirilmesi için büyük bir çaba harcamış bulunuyor.

Görüşme başlıklarından biri Irak

Obama ile Erdoğan arasındaki görüşmede gündeme gelecek en önemli konulardan birini Irak sorunu oluşturuyor. Bu çerçevede, Amerikan askeri varlığının Irak'tan çekilmesi için Türkiye topraklarının kullanılması konusundaki hazırlıklar ele alınacak. Amerikan ordusunun çekilmesinin ardından Irak'ta Türk ordusunun konuşlandırılması, olası bir Kürt-Arap çatışmasının önlenmesi, çatışmanın önlenemediği koşullarda, Türk sermaye devletinin Güney Kürdistan'ın hamiliğine soyunması vb. konular da görüşülecek. Elbette, ABD'nin buradaki hesabı Kürt halkının ulusal hakları değil, Ortadoğu üzerindeki hegemonyasının korunması ve petrol-enerji hatlarının güvenliğinin sağlanmasıdır.

Rus-Çin eksenine karşı ve Afganistan'da yapılacaklar

Görüşmede Rusya-Çin eksenine karşı nelerin yapılacağı da gündeme gelecek. ABD'nin bölge üzerinde nüfuz ve egemenliğini sağlamak, bunun için de öncelikle Rusya'nın etkisi altında bulunan Ermenistan'ı Türkiye üzerinden kazanarak, bu bölgeyi güvenli bir enerji koridoru haline getirme planları biliniyor. Türk sermaye devletinin bu çerçevede attığı adımlar ve atması gereken yeni adımlar masaya yatırılacak.

ABD'nin Afganistan konusundaki talepleri de gündeme gelecek konulardan bir diğeri Afganistan'da batağa saplanan emperyalistler yeni askeri güce ihtiyaç duyuyorlar. 2010'dan itibaren emperyalistlerin bir numaralı gündemi Afganistan olacak. Obama, Erdoğan'la yapacağı görüşmede, Afganistan'a

savaşmak için daha fazla asker göndermesini, Afganistan'da ABD emperyalizminin siyasal, ekonomik ve hegemonik ihtiyaç ve çıkarları için daha aktif rol üstlenmesini isteyecek.

Görüşmede Kürt sorunu da var!

En önemli konu başlıklarından bir diğeri ise Kürt sorunu olacak. Nitekim Erdoğan, ABD'deki temaslari sırasında "demokratik açılım" konusunun da gündeme gelebileceğini belirterek, "*açılım sürecini oradaki dostlarımıza anlatmakta da yarar görüyorum*" diyerek, görüşme başlıklarından birinin "Kürt açılımı" olacağını açıklamıştı. Zira dış politika alanında yol alabilmesi için Türk sermaye devletinin iç politikada da adımlar atması gerekiyor. Özellikle Irak ve Güney Kürdistan'da alınacak mesafe, içeride Kürt sorunu konusunda atılacak adımlarla doğrudan bağlantılı. "Kürt açılımı" tam da bu çerçevede gündemleştirilmiş bulunuyor.

Açıktır ki, Obama-Erdoğan görüşmesinin özü ve özeti, bölge halklarını teslim alarak, onların emperyalist egemenliğe kayıtsız-şartsız biat etmelerini sağlamak ve Kürt sorununda "çözüm" planına daha fazla işlerlik kazandırmaktır.

ABD dün açık zor ve tehdit yoluyla ulaşmaya çalıştığı sonuca, bugün zor ve tehdidinin yanı sıra aktif diplomasi ile ulaşmak istemektedir. Bölgesel güç olma hayalleri kuran sermaye devleti de, böylesine ağır bir suçun ortaklığına, daha doğrusu taşeronluğuna soyunmaktadır.

Sermaye devleti siyasi, ekonomik ve askeri çerçeveye oturan yeni ihanetlere hazırlanıyor. ABD emperyalizminin bütün isteklerini yerine getiren Erdoğan, daha hükümet olmadan Beyaz Saray'a yüz sürmüştü. Önümüzdeki süreçte de, Obama ile yapılan görüşmelerde alınan kararları uygulamak için, sadık bir uşak olarak var gücüyle çaba harcayacak.

Türk sermaye devletinin, Türkiye ve bölge halklarına büyük bir ihanet demek olan ABD'nin emirlerini yerine getirmesinin ve çıkarlarının bekçiliğini yapmasının önüne geçebilmenin biricik yolu, işçi ve emekçilerin anti-emperyalist, anti-kapitalist mücadelesini yükseltmektir.

Ulucanlar katliamına karşı verilen destansı direniş 10. yılında...

Onlar’ın direniş ruhunu kuşanarak kölelik zincirlerini kıralım!

Bundan 10 yıl önce 26 Eylül 1999’da başkentin göbeğinde bir katliam gerçekleştirildi. Devletin zirvelerinde planlanan bu katliamda 10 devrimci tutsak katledildi. Onlarcası yaralandı. Katliamdan sonra ortaya çıkan manzara, Ulucanlar’da Naziler’e rahmet okutan vahşilikte bir katliam yaşandığını ortaya koydu. Tümüyle savunmasız olan tutsaklar, ağır silahlarla taranmış, vahşi işkencelerden geçirilmiş ve aklın alamayacağı yöntemlerle katledilmişlerdi.

Faşist devlet bu katliama, hücre tipi cezaevleri uygulamasına geçişi kolaylaştırmak için girişmişti. Ancak Ulucanlar’da öylesine güçlü bir direnişe çarptı ki, tüm hesapları bozuldu. Devletin vahşeti karşısında Ulucanlar’da bir direniş destanı yazıldı. Devrimci tutsaklar vahşi saldırı ve işkencelere rağmen diz çökmediler. Duvarlar arasından işçi ve emekçilere sermaye düzeni karşısında nasıl direnilmesi gerektiğini gösterdiler.

Kardeşler!

Dönemin başbakanı Bülent Ecevit katliamı ABD yolunda ilan etti. Ecevit katliamı “*İçeriye hakim olmayan dışarıya hakim olamaz*” sözleriyle savundu. Böylelikle bu katliamın asıl hedefinin “dışarı” olduğu ilk elden açıklanmış oldu.

Ulucanlar katliamı, işçi-emekçilere yönelik ağır yıkım politikalarının habercisiydi. Emperyalist köleliğin katmerleneceğinin habercisiydi. Başkentin göbeğinde, Ulucanlar’da yaşanan devrimci katliamıyla “içerideki” devrimcilerin kanı dökülerek “dışarıdaki” işçi-emekçilere ve onların örgütlerine “mücadele edersen katledilirsin” mesajı veriliyordu.

Ulucanlar’dan sonra kapsamlı sosyal ve siyasal saldırılarla birlikte tam da bunlar oldu. Ulucanlar’da devrimci tutsakları acımasızca katleden devlet, katliamdan hemen önce gerçekleşen 17 Ağustos depreminde onbinlerce emekçiyi diri diri mezara gömdükten sonra gözünü emeklilik hakkına dikti. İşçi ve emekçiler deprem yıkımından çıkmaya çalışırken Ulucanlar fatihi(!) Ecevit ve hükümeti fırsattan istifade mezarda emeklilik yasasını geçirdiler.

Sömürü ve yağma ondan sonra da devam etti. Emperyalist köleliğe yeni halkalar eklendi. Ulucanlar’dan sonra daha büyük zindan katliamlarıyla hücre tipi cezaevlerinin yolu açıldı. Fakat, devrimci tutsaklar katledilip hücrelere konuldukça, emekçiler de hep haklarından ve hayatlarından oldular. Hücreler sadece içerde değil dışarıda da hayata geçirilmişti.

Kardeşler!

Ulucanlar’ın 10. yılında, geçen 10 yılda hem zindanlara hem de yaşamımıza bakalım. Çalışma ve yaşam koşulları 10 yıl öncesine göre çok daha kötü. Geleceğimiz karanlık, sömürü katmerli ve kölelik prangalarımız daha kalın.

Bugün sermayenin krizi bir kez daha acımasızca işçi ve emekçilere fatura ediliyor. İşsizlik çığ gibi büyüyor, ücretler düşürülüyor ya da ödenmiyor, çalışma saatleri uzatılıyor. Sosyal haklarımız birer birer gaspediliyor. Özcesi, bugünümüz, yarınımız patronların kârları daha da artsın diye elimizden çalınıyor.

Kardeşler!

İnsanca bir yaşam mı istiyoruz, Ulucanlar’da ölümüne direnen devrimci tutsaklardan öğrenmeliyiz. Onlar gibi direnmeli, Onlar gibi savaşmalıyız. Onlar’ın direniş ruhunu işyerlerinde, direnişlerde, grevlerde aynı coşku ve kararlılıkla yaşatmalıyız. Habip olmalıyız, Ümit olmalıyız.

İnsanca bir yaşam mı istiyoruz, öyleyse Ulucanlar’da devrimci tutsakları katleden sermaye devletinden ve onun katil çetelerinden hesap sormalıyız.

İnsanca bir yaşam mı istiyoruz, o zaman

katliamlarla örülen tecrit duvarlarını içeride ve dışarıda yıkmalıyız.

Sürünerek kölece yaşamaktansa Onlar’ın gösterdiği gibi bedeller ödemek pahasına devrim bayrağını yükseltmeliyiz.

10. yılında bir kez daha Ulucanlar katliamını lanetliyor, bir büyük direniş destanını yaratan Onlar’ı selamlıyoruz. Tüm işçi ve emekçileri Onlar’ın direnme çağrısına yanıt vermeye çağırıyoruz.

**Kahrolsun sermaye diktatörlüğü!
Yaşasın Ulucanlar direnişimiz!**

Kirli savaşı aklama çabaları...

Yargıtay Ceza Genel Kurulu (YCGK), Siirt’te 2005’te, askeri araca taş atan kalabalığa, tam otomatik silahla yedi kurşun sıkan ve bir kişinin ölümüne neden olan uzman çavuş G.Y.’ye ceza verilemeyeceğine hükmetti. Kurul, Yargıtay Cumhuriyet Başsavcılığı’nın, “havaya ateş etmeliydi” kararına karşılık olarak “bölgenin özellikleri” gerekçesini öne sürdü.

Bir basın açıklaması sonrasında çıkan çatışmada, G.Y., MP5 tipi silahını aracın yan camından çıkararak tek defada kalabalığa doğru 7 kurşun sıktı ve Abdullah Aydan yaşamını yitirdi. Siirt Ağır Ceza Mahkemesi, açılan davada G.Y.’nin beraatine hükmetti. Yargıtay Cumhuriyet Başsavcılığı adına tebliğname hazırlayan YARSAV Başkanı ve Yargıtay Savcısı Ömer Faruk Eminağaoğlu, beraat kararının bozularak G.Y.’nin cezalandırılmasını istedi ve temyiz için başvurdu.

Yargıtay 1. Ceza Dairesi tebliğnameyi yerinde bulmazken beraat kararını onadı. Yargıtay Cumhuriyet Başsavcılığı, bu karara da itiraz etti. Eminağaoğlu’nun hazırladığı dilekçede, itiraz gerekçeleri şöyle sıralandı:

“Sanık, ateş etmeden önce silahı seri atış konumundan çıkartmadı. Tek seferde 7 atış yaptı. Atış kalabalıkla ilgisi olmayan araçların arkasında bekleyen kişinin ölümünden anlaşılabileceği üzere paralel biçimde yapıldı. Jandarma aracı kalabalık tarafından çevrelenmiş değildir. 150-200 kişi olduğu söylenen, ancak, hakkında soruşturma açılan kişi sayısının 37 olmasından dolayı, daha az oldukları anlaşılan kalabalık, aracı çevrelemeden taşlı saldırıda bulundu. Sanık, ateş etmeden önce kalabalığa gerekli uyarıyı yapmadı. Sanık, silah kullanma yetkisini yasaya aykırı biçimde uygulamış, yasal savunma sınırlarını aşmıştır. Sanığın görev icabı, korku, heyecan ve telaşa kapılmadan silah koşullarına uyması gereklidir.”

Ancak, kurul 18 Mart 2009’da aldığı kararla bu itirazı reddedip dairenin kararını onadı. Geçen hafta yazılarak taraflara tebliğ edilen gerekçeli kararda, G.Y.’nin gerçekleştirdiği savunmanın, saldırı ile orantılı olmadığı ifade edildi fakat, mazur görülebilecek bir heyecan, korku veya telaştan dolayı sınırın aşılmasının “cezasızlık nedeni” olabileceği belirtildi.

Siirt’in uzun yıllardır “terör” olaylarının yaşandığı Güneydoğu’da bulunduğu dikkat çekilen kararda şöyle denildi: *“Ölüme yönelik sözlerle de desteklenen fiili saldırının ağırlığı, uyarılara karşı artarak devam etmesi ile bölgenin özellikleri bütün olarak göz önüne alındığında, yasal savunmada sınırın mazur görülebilecek bir korku ve telaşa aşıldığının kabulü gereklidir.”*

“Bölgenin özellikleri” gerekçe gösterilerek bir cinayetin onanması, temelleri inkar ve imha üzerine kurulu Türk sermaye devletinin gelenekselleşmiş katliamcı kimliğinin yeniden ifadesinden başka bir şey değildir.

Türk sermaye devletinin katliamcı ordunun bir çavuşu bu cinayeti işliyor. Ve Abdullah Aydan’ın, Kürdistan’da öldürülmesi, onun ölümünün mazur görülebileceği anlamını taşıyor. Çünkü burası Kürdistan, Kürt halkının özgürlük mücadelesinin bastırılması gereken coğrafya. Burada ölümlerin, cinayetlerin, katliamların, faili meçhullerin sayısı bilinmez, nedeni sorulmaz... Nedeni bellidir. Çünkü sömürgeci sermaye devleti resmi ideolojiyi ayakta tutmak zorundadır ve bunun için her yol mübahtır!

Türk sermaye devleti bir taraftan Kürt halkının iradesinin kırılması, mücadelesinin ezilmesi için baskı ve zoru tırmandırırken diğer yandan şovenizmle zehirlenmiş milyonların bilinçleri “terör” demagojisiyle bulandırıldı ve kirli savaşın sonuçlarının üstü böylece örtüldü ve “bölgenin özellikleri”, yıllarca Kürdistan’da yürütülen kirli savaşın “meşru” kılınması için bir kılıf görevini gördü. Kürdistan’da gerilla kıyafetleriyle yapılan köy baskınları, köylerin yakılıp yıkılması, zorunlu göçler ve katliamlar... Hiçbirinin hesabı sorulmadı.

Diyarbakır’da ve Batman’da çocukların panzerin altında ezilerek ölmesinin “normal”liği yine “bölgenin özellikleri” gereği idi. Peki, geçtiğimiz aylarda Hakkari’de polis tarafından kafasına dipçik ile vurulan Seyfi Turan da mı benzer bir “korku” ve “telaş”la komaya sokuldu?

Kürt halkı özgürlük mücadelesinden vazgeçmediği müddetçe daha nice katil yeni cinayetler için görevine iade edilecektir. Katliamların hesabı ise ancak sömürünün, ulusal demokratik hak ve özgürlüklerden yoksunluğun kaynağı olan sermaye iktidarına karşı devrim ve sosyalizmin mücadelesinin yükseltilmesiyle sorulacaktır.

Sermaye servet, emekçiler öfke biriktiriyor!

Hükümetin Orta Vadeli Programı'nda bu yıl ekonominin yüzde 6.0 küçüleceği, 2010 yılında da yüzde 3.5 büyüyeceği öngörülürken, işsizliğin devam edeceği itiraf edilmektedir. Hükümet, büyümeyi krizin başından beri olduğu gibi yine özel sektöre teşvikle başaracağını savunurken, paketten işçi ve emekçiye işsizlik, esnek çalışma, özelleştirmeler ve sağlık başta olmak üzere azaltılan kamu harcamaları düştü. Programı açıklayan Başbakan Yardımcısı Ali Babacan, IMF ile yeni bir stand-by anlaşmasına da yeşil ışık yaktı.

2010 ve 2012 yıllarını kapsayacak Orta Vadeli Program, işçi ve emekçileri daha da yoksullaştırma programı olarak tarihe adını yazdıracak. “Sosyal Güvenlikte Tasarruf” adı altında gerçekleştirilecek saldırıların en boyutlusu sağlık alanında yaşanacakken, şeker üretiminden telekomünikasyona, elektrik dağıtımına, liman işletmeciliğine kadar özelleştirmeler aralıksız sürdürülecek. Zamlar birbirini izleyecek. Alındığı söylenen tedbirler işsizliği azaltmak şöyle dursun daha da arttırılacak.

Orta Vadeli Programın, IMF ile müzakere programı olduğu ve amacın sermayeye kaynak yaratmak olduğu Ali Babacan tarafından açıkça şöyle ifade edilmektedir: *“Hazırlık yaparken şöyle varsayımında bulunduk: IMF ile anlaşsak bu kaynaklar direkt olarak piyasanın kullanımına sunulacak. İç borçlanma ihtiyacımız IMF’den sağlanacak kaynakla azalacak. İçerden borçlanacağımız kadar dışardan borçlanılacak. Bu kaynak Türk bankacılık sektörüne, özel sektöre yatırım ve tüketim için kullanılacak kaynak haline gelecek. Görüşmelerimiz olumlu seyrediyor.”*

Bu durum karşısında IMF de memnuniyetini belirtmektedir. IMF Türkiye Heyeti Başkanı Rachel van Elkan tarafından, Türkiye’nin orta vadeli planından duyulan memnuniyet dile getirildikten sonra söylenen “ek önlemlere ihtiyaç var” açıklaması, söz konusu müzakerenin nasıl tatmin edici olduğunu göstermektedir.

İşçi ve emekçileri yıkıma sürükleyen tüm bu ve benzeri programlar, IMF kadar elbetteki ve TUSİAD’ı da memnun etmektedir. Hatta işi daha da yüzüstülüğe vardırان asalak takımı bu programı yine de yetersiz bulmaktadır.

TUSİAD Başekonomisti Ümit İzmen, Orta Vadeli Program ile ilgili yaptığı değerlendirmede şunları söylemektedir: *“Haziran ayından beri açıklanması beklenen Orta Vadeli Program’ın ekonomik büyüklüklerinin genel hatları ile gerçekçi olduğu görülmektedir. TUSİAD’ın 2009 yılı tahminleri ile tutarlı olan bu çerçeve, ekonomideki belirsizliğin azaltılması ve hükümetin krizden çıkışta izleyeceği politikalara ilişkin soru işaretlerinin giderilmesinde yararlı olacaktır. Orta Vadeli Mali Çerçeve açıklandıktan sonra, bu konularda daha sağlıklı yorum yapmak mümkün olacaktır. Programın temel amaçlarına ulaşmak için belirlemiş olduğu yapısal reformlar, geçmiş yıllardaki yapısal reform alanlarına kıyasla daha somut önlemler içermektedir. Bu reformlar, sürdürülebilir yüksek büyümeye geçiş için zorunlu adımlardır.”* Ancak, “geçmiş senelerde de programda yer aldığı halde gerçekleştirilememiş olan bazı başlıkların varlığının, öngörülen reformların uygulama kararlılığını ve dolayısıyla Orta Vadeli Program’ın hedeflerinin gerçekleştirilmesini tartışılır kıldığını” da söyleyebilmektedir İzmen. Burjuvazinin bu baş kasa memuru ek olarak “Orta Vadeli Programın, belirsizliği

azaltmakla birlikte, İkinci Dünya Savaşı’nın ardından yaşanan en ciddi küresel kriz sonrasında beklentileri karşılamaktan uzak kaldığını” söyleyerek sömürde daha fazla sınırsız yasal düzenlemeler talep etmektedir.

Görüldüğü üzere bu program da benzerleri gibi servet ve sefalet arasındaki uçurumun daha da büyümesi üzerine kuruludur. Servet sahipleri, kazançlarını korumanın ve arttırmanın programını elbirliğiyle yaparken, bunu emekçilere bir kurtuluş reçetesi olarak sunmaktadırlar. Karmakarışık istatistikî verilerin arkasına sığınarak gözlerden saklamak isteseler de satır aralarında geçen “kaynağın” kime aktarılacağı ortadır. Keza tasarruf tedbirlerinin de kimin hayatını zorlaştıracığı yeterince açıktır. Burjuvazi, servetlerini emekçilerin sırtından elde ettiğini çok iyi bilmektedir. Bu nedenledir ki sermaye için gerçek “kaynak” emektir. Zaten yerkürenin tüm doğal kaynaklarını da sömüren bu aynı asalak sınıf değil midir?

Kapitalistlerin adına “mali bütçe” dedikleri, emekçilerin insani yaşama ihtiyaçları üzerine kurulu değildir. Bu bütçedeki “açıklarında” ay sonunu getiremeyen emekçilerin açıklarıyla alakası yoktur. “Tasarruf” politikaları denince de emekçilerin aklına kemerde bir delik daha açmak gelmesi sebepsiz değildir. Çünkü “ekonomik büyüme” yoksul sofralarına hiçbir bereket getirmemektedir. Bu yüzden IMF ve DB gibi emperyalist mali kuruluşlara en borçlu ülke olmak, işbirlikçi burjuvazi için bir külfet sayılmamaktadır.

Ne de olsa sermayenin bütçesini dengeleyen, açıklarını kapatan, ekonomisini büyüten ve borçlarını ödeyen işçi ve emekçiler, henüz bu kapitalist sistemi

yıkarak için ayağa kalkmış durumda değildirler. Yarı aç, yarı tok bir vaziyette, asalak bir sınıf olan kapitalistler tarafından türlü türlü araçlarla alınteri ve emeği sömürülen işçi sınıfı, bitkin düştüğü için değil, örgütsüz olduğu için güçsüz ve umutsuzdur.

Ancak işçi sınıfı cephesinden hiçbir kayıp telafi edilemez değildir. Çünkü o, tarihin görmüş olduğu en devrimci sınıftır; üretendir. Bugünün kapitalist dünyasındaki servet ve mülk sahiplerinin sırtımızdan elde ettikleri zenginlikleri tüm toplumun hizmetine eşitçe sunacak olan da yine işçi sınıfıdır. Üretim araçlarının bir avuç asalağın elinden, gerçek sahiplerine, üretici güçlerin eline geçmesi kadar adil başka ne olabilir?

Onlar bir krizden başka bir krize, bir saldırı programından diğerine planlar yapadursunlar... Zenginlerle yoksullar arasındaki o devasa uçurumu belirsizleştiren tablolarındaki göstergelerle, şatafath düzenlerinin ömürlerini uzatmaya çalışadursunlar... Tarihin çanları, bugünün mülksüzlerinin yarının kurucuları olacağı yeni bir düzen için çalmaktadır.

Belki emekçileri alıp götüren sellere, hatta depremere dayanıklıdır onların sırça köşkleri. Fakat nafi! Bu mutlak sonun korkusu, korunaklı saraylarından içeri çoktan sızmış durumdadır. Çünkü savaşlarla, iş kazalarıyla, krizlerle hayatlarından tasarruf yaptıkları emekçilerin kin tutmasını hiçbir şey engelleyememektedir. Onlar servet biriktirdikçe, emekçiler de öfke biriktirmektedir. Bu, bir sınıf kinidir. Burjuvaziye korkutan, haksız düzenlerini yıkıp sosyalizmi kuracak olan da işte bu örgütlü kin olacaktır.

Kapitalizm çaresizce ekonomiye “can vermeye” çalışıyor!

Krizin faturasını işçi ve emekçilere ödeterek düze çıkmaya çalışan kapitalist sistem bunun için olmadık demagojilere başvuruyor. Kapitalistler krizin nedeni alışverişteki durgunlukmuş gibi işçi ve emekçilerle alay ediyor. Krizin atlatılması için “ekonominin canlanması”nı, alışverişin artmasını çözüm olarak ileri sürüyor.

İşçi ve emekçileri alışverişe özendirmek adına yapılan kampanyalar iğreti dursa da burjuvazi bunu bir kampanyaya çevirmiş görünüyor. 2001 krizinin ardından da benzer bir çabaya girişmişlerdi. O dönemki kampanyanın sloganı “Bu ülke için seve seve” idi. Alışveriş merkezlerinin neredeyse tümüne bu pankartları asmışlardı. Bu ülkeyi sevenlerin para harcayarak sevgilerini göstermeleri istenmişti. Ne değişti peki?

O dönem ki kampanya kapitalizme bir çözüm getirdi mi? Hayır! Sadece bir süre için rahatlattı. Bugün daha beter bir kriz içinde debelenen kapitalizme soluk aldırdı.

Yaklaşık bir senedir devam eden kriz için de benzer bir kampanya örgütlendi. Bu sefer pankartlarla sınırlı kalmadılar. Kapitalizmin sözcülerini, temsilcilerini bakkal amca, çiçekçi teyze pozlarında ileri sürdüler.

Bakkal işleten, çiçek satan burjuva ekonomistleri, biri simit diğeri oyuncak satan bankacılar reklamlarda boy göstermeye başladılar. Derin ekonomi tahlilleri yapanlar şimdi utanmazca kapitalizmin sorunlarının sakız, çiçek, oyuncak satışıyla çözüleceğini iddia ediyorlar. Ekonominin “alıp vermekle”, alışveriş yapmakla canlanacağını, küçük de olsa satılan maldan kazanan birçok kesim olacağını, böylece krizin yaralarının sarılacağını ileri sürüyorlar.

Milyonlarca işçi ve emekçiyle alay edercesine her gün medyada boy gösterenlerin hali gerçekten ibretlik. Kapitalizmin yasalarını bu kadar canla başla savunanların, savundukları düşüncüyü böylesine ilkel bir biçimde gerçekleştirmeleri onlar için hazin bir sonun ifadesidir. Ağızlarına sakız ettikleri arz-talep dengesi neden bozulmuştur acaba? Bu arz talep dengesi insanlara alışveriş yaptırmayı özendirmekle çözümlenebilecek bir sorun mudur? Kendilerine biçtikleri rol boylarını fazlası ile aşmaktadır.

Televizyonda ailelere ekonomi koçluğu yapan kadının “abe çiçeklerim var” diye bağırması traji komik bir durumdur. Ailelere ekonomi koçluğu yaptığı dönemde tutumlu olmak, harcamaları kısıtlamak gerektiğini söyleyen kendisi değil midir? Ailenin en küçüğünün kumbarasından büyük ekonomik sonuçlar çıkaran da yine burjuvaziye hizmet eden bu kadındır. Ancak şimdi harcayın demektedir.

Kapitalizmin krizinin çözümünün sakız, simit, oyuncak vb. malların satışına sıkıştırılması sistemin açmazını göstermektedir. Kendileri de krizin etkilerinin bu şekilde silineceğini düşünmüyorlar. Ancak krizin kaynağı ve çözümü noktasında hedef saptırmak işlerine geliyor.

Sermaye devleti Kürt sorununda inkar ve imhaya dayalı resmi çizgisine devam ediyor...

Çözüm devrimde, barış sosyalizmde!

Sermaye devletinin “Kürt açılımı”ndaki açmazları sürüyor. Her şeye rağmen hükümet bu çabadan vazgeçmediğini göstermek için elinden geleni yapıyor. Tayyip Erdoğan, ABD’ye giderken basın toplantısında MHP ve CHP’ye çağrılarda bulunarak dış kamuoyunu “açılımla” ilgili bilgilendirmenin öneminden bahsediyor. Diğer taraftan Genelkurmay Başkanı İlker Başbuğ, bayramın ikinci günü Mardin’in Sınırtepe koluna gerçekleştirdiği ziyarette yaptığı açıklamada bir kez daha devletin resmi çizgisinden vazgeçmediğini ilan ediyor.

Başbuğ yaptığı açıklamada *“Silahla, kanla bir yere varılmaz. Tek çıkar yol bölücü terör örgütünün silahı bırakmasıdır. Bunun dışında başka bir çıkar yol yoktur”* diyerek devletin inkara ve imhaya dayalı resmi çizgisinden vazgeçmediğini bir kez daha hatırlatıyor.

Başbuğ’un yaptığı açıklamalar elbette ki Kürt sorununun tartışılmasından, düzen sınırlarında dahi olsa bir “çözüm” aranmasından rahatsız olanların ya da olmuş gibi davrananların içini rahatlatmıyor. Yapılan açıklama birçok demagojiyi barındırırken aynı zamanda ordunun *“insani”* yönünün ortaya konulmasını ve aklanmasını sağlamayı da amaçlıyor. Bu çerçevede Başbuğ, *“TSK’nın terör örgütüne karşı insan odaklı bir mücadele yürüttüğünü”, “terör örgütüne katılanların büyük bir kısmının 26 yaşına kadar gelmeden öldüklerini”, “terörden bölge insanının büyük zararlar gördüğünü”* vb. söylüyor. Diğer yandan da milli birlik çerçevesinde *“Türkiye cumhuriyeti vatandaşlarının büyük bir çoğunluğu birlikte yaşamak istegindedir. Arada marjinal guruplar çıkmıştır”* diyerek TC’nin bölünmez bütünlüğüne dikkat çekiyor. Bunun dışına çıkanları marjinal olarak niteliyor. Konuşma bu şekilde devam ediyor.

Onlara göre Kürt halkının desteğini alarak 29. Kürt isyanını gerçekleştiren PKK marjinal bir gruptur! Bunlar devletin yıllardan beri sürdürdüğü demagojinin Genelkurmay Başkanı ağzından bir kez daha yinelenmesidir. Sermaye devleti bu demagojik söylemler ve yalan siyaseti üzerinden şovenizmi körüklemekte milyonlarca işçi-emekçi ve genci kandırmaya çalışmaktadır.

Ancak şöyle bir tarihe göz atıldığında yalanların ve demagojilerin arkasında devletin ikiye bölünmüşlüğü ve katliamcı geleneği tüm çıplaklığıyla görülmektedir. Sermaye devletinin ve onun bir parçası olan ordunun tarihi kanlı katliamlarla doludur. Bu ordu üç kanlı darbeye imza atmıştır. Bu darbelerde binlerce devrimci işkencelerle, idamlarla, sokak ortasında yargısız infazlarla katledilmiştir. Devletin icraatları bununla da sınırlı değildir. Cezaevlerine gerçekleştirilen operasyonlarda bedenlerinden başka kendilerini savunacak hiçbir şeyleri olmayan onlarca devrimci kurşunlarla ve işkenceyle katledilmiştir. Yine “faili meçhul” cinayetlerle yüzlerce devrimci, yurtsever, ilerici ve aydın katledilmiştir. Bizzat JİTEM eliyle Kürdistan’da kontrgerilla faaliyetleriyle köyler basılmış, boşaltılmış ve yakılmıştır. Kürdistan’da halen toplu mezarlar ortaya çıkmaktadır ve bunlara yenileri eklenmektedir.

Açılım süreci onlarca yalan, demagoji ve ikiye bölünmüşlikle sürdürülmektedir. Ancak bu açıklamalarda devletin resmi çizgisi olan inkar ve imhadan vazgeçilmeyeceği kararlılıkla ilan edilmektedir. Bir yandan demokrasi çığlıkları atan diğer yandan Kürt halkına yönelik saldırılarına devam

eden devletin maskesi düşmüştür. ABD patentli “çözüm” girişiminin, sorunun çözümü noktasında ezilen Kürt halkına verebileceği hiçbir şey yoktur. Göstermelik kısmi birtakım adımların atılması ya da atılıyormuş gibi gösterilmesi Kürt halkının düzene yedeklenme çabasından öte hiçbir anlam taşımamaktadır.

Ezilen halkların kurtuluşu ve gerçek barış ancak ulusların tam hak eşitliği temelinde ve ulusların kendi kaderini tayin etme hakkının tanınmasıyla gerçekleşebilir. Bu da ancak sosyalizm ile mümkündür. Ezilen Kürt halkı bu gerçeği görmek ve sermaye iktidarına karşı devrim ve sosyalizm bayrağını yükselterek mücadele etmek zorundadır.

Temizöz davasından rüşvet kayıtları

Albay Cemal Temizöz ve eski Cizre Belediye Başkanı Kamil Atağ’ın yargılandığı davadan yeni bir gelişme yansıdı. Tanık Mehmet Nuri Binzet’in ifadesini değiştirmesi yönünde kendisiyle yapılan telefon görüşme kayıtlarının ayrıntıları belli oldu. Binzet’in ifadesini rüşvet karşılığı geri çektiği ve yaptığı pazarlık, dava dosyasına girdi.

Cizre JİTEM eski komutanı Albay Cemal Temizöz’ün 23 kişinin öldürülmesiyle ilgili dokuz kez ağırlaştırılmış müebbet hapis cezasıyla yargılandığı dava devam ederken davada tanıklık yaparak Temizöz’ün mahkumiyetini sağlayacak olan tanıklardan önce “tükenmez kalem” ve “sokak lambası”, kendilerine tanık koruma programı sözü verildiğini ama davada sanık olduklarını belirterek ifadelerini geri çekmiş, ardından da tanıklardan **Mehmet Nuri Binzet** ifadesinin düzeltilmesini istemişti.

Diyarbakır Başsavcılığı’na gönderdiği dilekçede Binzet, aile bireyleri ve Albay Temizöz hakkında abartılı ifadelerde bulunduğunu belirtmişti.

Binzet, abisi Cizre belediye eski başkanı ve korucubaşı Kamil Atak’ın, JİTEM ve korucularla Temizöz’ün emriyle, evlerinin altında “nezarethane” olarak kullanılan bölümlerde insanlara işkence yaptığını ve sekiz kişinin öldürdüğünü anlatmıştı. Binzet, Albay Temizöz, PKK itirafçıları ve Kamil Atak hakkında açılan davanın en önemli tanığı ve davanın iddianamesinin büyük bölümü onun ifadelerinden oluşuyor.

Albay Cemal Temizöz ve eski Cizre Belediye Başkanı Kamil Atağ’ın yargılandığı davada ise yeni bir gelişme yansıdı. Tanık Mehmet Nuri Binzet’in ifadesini değiştirmesi yönünde kendisiyle yapılan telefon görüşme kayıtlarının ayrıntıları belli oldu.

Binzet’in ifadesini rüşvet karşılığı geri çektiği ve yaptığı pazarlık, dava dosyasına girdi.

İfadelerini geri çekmesi için Mehmet Nuri Binzet’in tehdit edildiği ve rüşvet teklif edildiği iddiaları üzerine soruşturma başlatan Diyarbakır Cumhuriyet Başsavcılığı, Midyat Cezaevi’nden Binzet ile son dönemlerde yapılan ziyaret ve telefon görüşmelerinin çözümlerini istedi.

Çözümlemelerde, Binzet’in Midyat Cezaevi’nde kendisini ziyarete gelen Nihat adlı bir kişiyle 2 Temmuz günü yaptığı görüşmede 30 bin TL karşılığında ifadelerini geri çekeceğini anlattığı ifade edildi.

“Demokratik açılım” tartışmaları devam ederken Türk sermaye devleti, bir katilinin “yargılanmasına” dahi katlanamıyor. Alenen ortaya çıkmış kontrgerilla cinayetlerinin üstü örtülüyor ve sermaye devleti katillerini pervasızlıkla sahipleniyor. Hizmette kusur etmeyen “iyi çocuklar” korunmalı ki, bu görevi sürdürenler, sürdürecekteler cinayetleri, katliamlarını devlet koruması altında yaptıklarını bilsinler ve gözlerini kırpmadan imha ve inkar politikalarını hayata geçirebilsinler...

Türk sermaye devletinin kimi zaman rüşvetle, kimi zaman baskı, şantaj ve tehditle katillerin yargılanmasına engel olduğuna defalarca kez tanık olduk. Zaman aşımına uğrayan davalarda katillerin serbest kalmasına, delillerin yeterli görülmeyp katillerin aklanmasına da... Bunlar, bu sömürü düzeninin pisliğinin yalnızca bir parçasıdır. Cemal Temizözler’i yaratan, ellerine silah veren, katliamlara imza atan sonrasında da koruyup-kollayan sermayenin kontrgerilla devletidir.

İMF-Dünya Bankası imzalı Sağlıkta Dönüşüm Programı'na hayır...

Herkes için parasız, nitelikli ve kolay ulaşılabilir sağlık hakkı!

SSGSS Yasası 1 Ekim 2008'de yürürlüğe girmiş, sağlığın piyasalaştırılmasının yasal zemini oturtulmuştu. Sağlık hizmetlerine ulaşmanın her adımı, katkı payı adı altında paralı hale getirilmiş, alınır-satılır bir hizmete dönüştürülmüştür. IMF-Dünya Bankası direktifleriyle uygulanan "Sağlıkta Dönüşüm Programı" adı altında bu saldırılar hız kesmeden devam ediyor. Şimdi de son düzenlemeyle "katkı payı" adı altında alınan paralar önümüzdeki aydan itibaren %50 zamlanıyor. AKP, bu yeni saldırıyı bütçe açığı bahanesiyle tasarruf tedbirleri olarak önümüze koyuyor.

Hatırlanacağı gibi kısa bir zaman önce SGK Başkanı Emin Zararsız, saldırının sinyalini vermişti. SGK'daki tanışma toplantısında, gazetecilere yaptığı açıklamada, artan sağlık harcamaları üzerine kamuda bütçe çalışmalarının yoğun bir şekilde devam ettiğini, yaşanan kriz nedeniyle bütçe çalışmalarında 'ince elenip sık dokunduğunu' söylemişti. Bunun sermaye sınıfının çıkarına uğruna, işçi ve emekçilerin sırtına yüklenen faturaların artacağı anlamına geldiği ortadaydı. Öyle de oldu. Sağlıkta tasarruf adına işçi ve emekçilerden alınan paralar arttırılıyor. Bu şekilde sağlıkta 3 milyar lira tasarruf elde edileceği ifade edilmektedir.

Sermaye devletinin bu saldırıya kılıf olarak kullandığı 'bütçe açığı' argümanının ise hiçbir inandırıcılığı yoktur. Yeri geldiğinde ülke ekonomisinin iyi olduğuyla övünen devlet yetkilileri iş sağlığı hakkının gereği olan hizmetlerin sunulmasına geldiğinde bütçe ve kaynak yetersizliğini bahane etmektedir. Oysa ABD'den 7,8 milyar dolar değerinde savunma silahları alacak kadar bütçesi olan bir ülkenin mali yetersizliği gerekçe göstermesinin bir inandırıcılığı olamaz.

Resmi Gazete'de yayımlanan Tedavi Katılım Payının Uygulanması Hakkında Tebliğ'e göre, SGK kapsamındaki herkesten sağlık kurum ve kuruluşlarındaki ayakta tedavilerine ilişkin hekim ve diş hekimi muayenelerinden birinci basamak sağlık kuruluşları ve aile hekimliği muayenelerinde 2 lira, ikinci ve üçüncü basamak resmi sağlık kurumlarında 8 lira, özel sağlık kurumlarında 15 lira katılım payı alınacak. Daha önceki düzenlemede, muayene katılım payları ikinci basamak resmi sağlık kurumlarında 3, eğitim ve araştırma hastanelerinde 4, üniversite hastanelerinde 6, özel sağlık kurum ve kuruluşlarında 10 lira olarak uygulanıyordu. Birinci basamak resmi sağlık kuruluşlarında yapılan muayene ile aile hekimliği uygulamasına geçilen illerde aile hekimi muayenelerinden katılım payı alınmıyordu. Bu uygulamayla birinci basamak tedavi aşamasında yeşil kartlılardan da katkı payı alınacak.

Yeni düzenlemede, kapsama dâhil kişilerin ayakta tedavilerinde hekim ve diş hekimi muayeneleri sonucunda reçete düzenlenmemesi veya reçete edilen ilaçların temini amacıyla eczanelere müracaat edilmemesi durumunda birinci basamak sağlık kuruluşları ile aile hekimliği muayenelerinde katılım payı alınmayacak deniliyor. Diğer taraftan ikinci ve üçüncü basamak resmi sağlık kurumları ile özel sağlık kurumlarındaki muayenelerde ise katılım payı tutarlarında 3 lira indirim yapılacağı ifade ediliyor. "Para alınmayacak", "indirim" vb. ifadelerle işçi ve

emekçilerin bilincinde bu yeni uygulamaya yönelik bir yanılısma yaratılıyor.

Şöyle ki, SGK, birinci basamak ve aile hekimliği uygulamasında alınacak katkı payını eczaneden tahsil ettiği için, kişi eczaneye gitmediğinde bunu tahsil edemeyecek. Yine aynı şekilde hastalar ikinci ve üçüncü basamak sağlık kurumlarına veya özel kurumlara gittiğinde muayene bedelinin bir bölümünü burada ödemek zorunda olacak. Hasta bu parayı vermez ise muayene edilmeyecek. Eczaneden ilaçlarını alırken ise diğer 3 liralık kısmı ödeyecek. Yine hasta eğer eczaneye gidip ilaç almaz ise 3 liralık katkı payı tahsil edilemeyecek. Eczaneden kesilecek tutarı "indirim" diye sunuyorlar. Ayrıca bu yeni düzenlemeyle eczacılar birer tahsildar haline getiriliyor.

Kısacası her koşulda gerek muayene gerekse tedavi süreci için para ödenmesi gerekecektir. Parası olan, parası yettiği kadar bu "haktan" faydalanabilecektir. Her saldırıda olduğu gibi bunu da çeşitli aldatmacalar eşliğinde sunmaları şaşırtıcı değildir elbette. İşçi ve emekçilerden gelecek tepkilerin önünü almak için bu yönlü manevralara başvurmaktalar.

Görüldüğü gibi işçi ve emekçilerin hastalanmaları bile artık "lüks" olmaktadır. Oysaki kapitalizmin işleyiş kanunları hastalıkların önünü açmaktadır. Uzun saatler boyu, ağır ve sağlıksız

çalışma koşulları altında çalıştırılan, düşük ücretlere mahkûm edilen, yeterli beslenemeyen, sağlıklı bir konut ve çevreden uzak yaşamaya zorlanan işçi ve emekçiler bu şekilde hastalıkların pençesine itilmektedir. Ancak yine bu düzende sağlığın ticarileştirilmesi sonucu işçi ve emekçiler tedavi bile olamamakta, ölüme terk edilmektedir. Çünkü hastanelerin birer işletme, hastalarınsa müşteri olarak görüldüğü bu düzende insan sağlığı değil de ondan elde edilecek kazanç önceliklidir.

Bu nedenle "Herkes için parasız, kaliteli ve kolay ulaşılabilir sağlık hakkı" için mücadele etmenin önemi ve aciliyeti ortadadır. Sağlıkta piyasalaştırma saldırılarının önüne ancak işçi ve emekçilerin örgütlü mücadelesi ile geçilebilir.

Herkes eşit, parasız sağlık!

Sermaye devletinin gerçekleştirdiği sağlık ve sosyal güvenlik "reformları" işçi ve emekçiler için tam bir yıkımı ifade etmektedir. Kapitalizmin devletinin temel amacı burjuva sınıfa hizmet etmektir. Onlar için önemli olan sistemin işlemesi ve burjuvazinin daha fazla kâr elde etmesidir. Öteki herşey buna tabidir. Bu durum sağlık gibi temel hizmetler sözkonusu olunca daha vahim bir hal almaktadır.

2000'lerin başından itibaren sağlık ve sosyal güvenlik reformu adı altında yapılan düzenlemelerin toplumun sağlık sistemi karşısındaki hoşnutsuzluğuyla birlikte uygulamaya daha rahat konulduğu bir gerçek. Sağlık ve sosyal güvenliğin işlemediği bir toplumda, sağlık sistemi bozuk dediğinizde doğal olarak herkes kabullenecektir. Öylesine bozuktur ki hastanelerde sıra almak ayrı bir iş, muayene olmak ayrı bir iş, ilaç almak ayrı bir iştir.

Sermaye devleti sağlıkta dönüşüm adı altında bir dizi saldırıya imza attı. Bu süreçte sağlık sistemindeki sorunlar artarak devam etti. Değişen tek şey özel hastanelerin elde ettiği kârı oldu, katlanarak arttı. Sağlık sektöründe çalışanların koşulları kötüleşti. İlaç tükelleri de pastadaki payını arttırdı. "Reform" aldatmacalarının sonu bu oldu.

Mesela parmağı koptuğu için acile kaldırılan bir çocuk tam 5 hastane dolaştı. Hastanelerin parmağı dikmek için ücret istemeleri, ailenin ve çocuğun hastane hastane dolaşılmasına neden oldu. Oysa acil hastalardan katkı payı alınmayacağı açıklanmıştı. Ancak acil müdahalenin nerede başlayıp, nerede bittiği hala tartışma konusudur. Kanama durdurulduktan sonra mı, yoksa parmak dikildikten sonra mı?

Sağlıkta katkı payı ise tam bir karışıklığa yol açtı. Önce hastanelerin aldığı katkı payını, eczanelerin alması kararlaştırıldı. Yapılan eylemlerle eczaneler bu saldırıyı geri püskürttüler. Yeniden hastaneler almaya başladı. Şimdi ise hastaneler ne kadar katkı payı alacaklarını kendileri belirleyecekler. Toplumsal bir tepki gösterilemediği koşullarda sağlığımızla oynamaya devam edecekler.

Münevver Karabulut cinayetinde polis himayesi

Münevver Karabulut’un kafasını testereyle keserek Etiler’de bir çöp konteynırına atan Cem Garipoğlu 197. günde teslim edildi. Cinayeti işlediği günden itibaren profesyonel destek alan ve bir türlü “kahraman Türk polisi” tarafından yakalanmayan Cem Garipoğlu geniş kamuoyu tepkisi nedeniyle teslim edildi.

Teslim ediliş biçimine ilişkin muamma sürerken, devlet yetkilileri konuya ilişkin açıklamalar gerçekleştirdi. İstanbul Valisi Muammer Güler, “*polisin ısrarlı tavrı nedeniyle, zanlı teslim olmaya zorlanmıştır*” dedi. Emniyet Genel Müdürü Oğuz Kaan Köksal, “*Bizim polis teşkilatımızın yoğun çalışması, özellikle suçların olmadan önlenmesi ama suçlar olduktan sonra da mutlaka failinin yakalanması, bir şekilde ele geçirilmesi içindir. Başarılarından dolayı Türk polisini kutluyorum*” dedi. İstanbul Emniyet Müdürü Hüseyin Çapkın ise şunları söyledi: “*Bu tam saha pres veya çemberin daraltılması operasyonu dediğimiz, operasyonun da katkısı vardır. Onlar da bir tarafından tutmuşlardır. Kamuoyu ve basın da önemli rolü vardır. Bunların hepsi polisin sistematik çalışması, bunun kriz olarak algılanması ve kriz masası oluşturulması ve bu olayı her polisin kendi çocuğunun katilini arıyor gibi araması, bu baskaların hepsi aileyi teslime zorlamıştır.*”

Yapılan bu açıklamaların kamuoyu nezdinde zerre kadar bir inandırıcılığı yoktur. Zira polisin bu cinayette aldığı pasif tavır en geri kesimler tarafından dahi dillendirilmektedir. Kuşkusuz cinayeti çözmemeye dönük tutum, Garipoğlu ailesinin sınıfsal konumuyla ilgilidir. Garipoğlu şirketlerinin hamisi gibi davranan polis, Garipoğlu ailesini tam korumaya aldı. Cinayetin işlendiği evde bulunan 700 bin euronun cinayet büro amirliği tarafından nasıl iç edildiği de kamuoyuna yansdı. Cem Garipoğlu’nun kayıp olduğu süre içerisinde arka planda devletle birkaç milyon dolar üzerinden pazarlık yapıldığı da iddialar arasında. Böylesi bir para dönmese dahi, emniyetin bu konudaki “ılımlı” tutumu, sermayeye hizmetinin açık emareleridir. Tüm teknolojik olanaklara rağmen, devlet Cem Garipoğlu’nu 197 gün boyunca bulamadı! Kuşkusuz, Garipoğlu’nun yakalanamaması ve dönen dolaplar kamuoyunu halen rahatsız etmektedir. Ama gerçek de orta yerde durmaktadır.

Hikayeye göre birileri geliyor, Cem Garipoğlu’nu kaçırıyor, 197 gün boyunca her türlü ihtiyacını karşılıyor, 197 gün sonra da teslim ediyor. Ve bunların kim olduğu halen bilinmiyor. Üstelik teslimat “mobese”nin dibinde yapılıyor. Anlaşılan o ki meseleyi daha da deşmeden olduğu boyutuyla üstünü örtmeye çalışacaklar. Zira kimbilir Münevver Karabulut, Garipoğlu ailesinin hangi kirli ilişkilerini biliyordu da hunharca katledildi. Katlediliş biçimi ne olursa olsun, ister kirli ilişkiler ağında, ister (bazı iddialara göre) ayınlerde olsun, mühim olan sonuçtur. Maktul Münevver bir aşçının kızıdır, katil ise bir sermayedarın oğludur. Burada mülk sahibi olmak belirleyicidir. Zira adalet ona göre belirlenmektedir.

Emniyet teşkilatının, cinayeti aydınlatma gibi bir çabası elbetteki yok. Bunu artık en kör gözler dahi görüyor. Nasilki kamuoyu tepkisi Cem Garipoğlu’nu tutuklattıysa, aynı tepki gerçek manada yargılabılır. Tabii ki bu, birkaç yıl sonra Cem Garipoğlu’nun “af”la

ya da “iyi hal”den salıverilmeyeceği anlamına gelmiyor.

Önemli bir ayrıntı ise polis teşkilatının Cem Garipoğlu’na gösterdiği şefkatli tutumdur. Sınıfsal pozisyona göre şekillenen bu şefkat basın organları tarafından sürekli dile getirildi. Oysa aynı devlet 13 yaşındaki Uğur Kaymaz’ı 13 kurşunla katletti. Aynı devlet baklava çalan çocuklara onlarca yıl hapis cezası verdi. Polise taş atan çocuklar onlarca yılla yargılandı. Bu ülkede yüzlerce devrimci, polisin işkence tezgahlarında, sokaklarda katledildi. Salt devrimciler değil, adli “suç”lular da polis kurşunuyla, işkencelerle can verdi.

Tarihi kan ve katliamlarla dolu devlet bugün Cem Garipoğlu’nun himayesini üstlenmektedir. Yaşı küçük olduğu gerekçesiyle polis tarafından sorgulanmayan, savcılar ve mahkemeler tarafından şahsına pedagog ve psikolog tahsis edilen Cem Garipoğlu, sinir krizi geçirdiğinde polisler tarafından sakinleştirilmiştir.

Adli Tıp raporunda Cem Garipoğlu’nun 1990 doğumlu olduğu belirtiliyor. Yani 19 yaşında. Oysa devlet yaşını küçülterek, bir olanak daha sağlıyor. Erdal Eren’in yaşını büyüterek idam ettiren sermaye

düzeni, kendi fertlerinden birinin yaşını küçülterek kurtarmaya çalışıyor. 197 günlük süre zarfında ve sonrasında görülmektedir ki, devlet Garipoğlu şirketler grubunu tam korumaya almıştır. Kamuoyu tarafından vahşice karşılanan cinayet devlet tarafından olağan karşılanmıştır. Zira bu devlet kafa kesmeyi, işkenceyi, kulak koleksiyonu yapmayı çok iyi bilmektedir.

Burjuva düzenin adalet anlayışı!

Münevver Karabulut’un katil zanlısı Cem Garipoğlu, büyük ölçüde toplumsal baskı sonucu iyi tasarlanmış bir plan çerçevesinde polise teslim oldu. Her şey, ona yararı olabilecek psikolojik bir zemini yaratmak için dikkatlice organize edilmiş bir hava içinde gelişti. “Bilinmeyen biri” Cem’i alıp 197 gün sakladı ve yine “bilinmeyen biri” teslim olacağını avukata bildirdi. Ancak geride bir dizi soru var. Tüm bu sorular da bir kez daha katilin arkasındaki sınıfsal güce ve bu güce hizmeti ana vazife olarak gören adalet sistemine, polise çıkıyor.

Vahşi cinayetin işlendiği günden katilin ortaya çıkmasına karar verilmesine kadar geçen süreç bir kez daha paranın nelere kadir olduğunu göstermiş oldu. Her ne kadar magazinleştirilerek sıradan bir vakaya dönüştürülmek istense de. Bu basınç karşısında İstanbul Valisi Muammer Güler bile “arka bahçeden” bahsetmek zorunda kalmaktadır. Kuşku yok ki elbet bir bedel karşılığında, soru işaretlerini ortadan kaldırmak için birkaç figüran bulunacaktır. Biraz da buna zorunludurlar.

Kapitalist sistemde her şeye muktedir olan paradır. Adaletin temelinde de paranın temsil ettiği değerler sistemi yok mudur? Savaşlardan kültüre kadar, kapitalizmin çarkları para para diye gıcırtilar çıkararak dönmektedir. Şan-şöhret getiren de, hırsızları beyefendi yapan da bu gerçek değil midir?

İnsanın kanını donduran Münevver Karabulut cinayetinin failinin kendini yakalatması kadar böyle kötü bir senaryo olabilir mi? Katili hapsederek (paranın hükmünün orada geçmemesi mümkünmüş gibi, hele hele katil tanınmış bir burjuva ailenin ferdiyse) kirli ilişkilerin izinin silinmesi bu olsa gerek.

Öyle ya, yakın bir zaman önce Sinem Yalçın’ı son model arabasıyla öldüren Faruk Kalkavan, kendini yakalatması için bir toplumsal basınç yaratılamadığından şimdi dışarıda, sınıfının ayrıcalıklarının tadını çıkarmaya devam ediyor.

Münevver cinayetindeki izler silinebildiği kadarıyla silinecektir. Muhtemeldir ki birkaç figüran daha oyuna dahil edilip, “arka bahçenin” karmaşık yollarında izler kaybedilecektir. Münevver’in ailesi de izlerin peşini bırakıp, sorularla gündem yaratmazlarsa, taş attığı için çocuklara onlarca yıl ceza veren “adil yargı”, yine taş atan bir çocuğu öldüren askeri serbest bırakabilen bu “adil hukuk”, Münevver’in katilini kendi “bağımsız” mahkemelerinde yargılayacaktır. 23 Nisan 2009’da polis tarafından öldüresiye dövülerek kolu kırılan Seyfi Turan’ın psikolojisiyle ilgilenmeyen, onlarca yıl hapse atılmadan önce tutuldukları karakollarda, mahkemelerde ve zindanda, bu çocukların çocuk olduklarını unutan adalet, Cem’e sorguda psikolojik danışman sağlayabilecek kadar da duyarlı ve çocuk sevgisiyle doludur.

Adalet anlayışını simgeleyen şu örneği bir düşünün. Gözleri bağlı bir kadın heykeli, elindeki teraziyi adalet dağıtıyor. Göz bağı tarafsız kalmasının simgesi... Ardından bir de şu gerçeği düşünün:

Diyarbakır’da 2 yıl önce 12 yaşındaki M.K. ’ye tecavüz ettiği iddiasıyla 20 yıl hapis cezası istemiyle tutuklu yargılanan A.T., 10 bin lira kefaletle tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakıldı.

İşte burjuva hukukun adalet anlayışı... Suçlu burjuva sınıfa mensup ise yasalarda kılıfına uydurulur. Paraya her kilidi açtıran kapitalist sistemdir. Bu adalet anlayışının 197 gün boyunca gözlerinin kapalı kalması, görmezden gelmesi şaşırtıcı olabilir mi?

“İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği Şenliği” gerçekleştirildi!

“İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği Şenliği” 22 Eylül akşamı gerçekleştirildi.

Karadeniz Mahallesi Mehmet Akif Parkı’nda gerçekleştirilen şenliğin öncesinde Karadeniz, Karayolları ve Barbaros Hayrettin Paşa Mahallesi’nde araçlarla anonslar yapıldı. Araçlardan yapılan konuşmalarla emekçiler şenliğe çağrıldı.

Şenlik alanına “Eşitlik, özgürlük, gönüllü birlik!”, “Şovenizme karşı yaşasın halkların kardeşliği!”, “Emperyalizme, kapitalizme, siyonizme karşı birleşik mücadeleyle!”, “Krizin faturasının ödememek için işgal, grev, direniş!” şiarlı pankartlar asıldı.

Alanda ayrıca, emperyalist savaş, çeşitli eylem-aktiviteler ile işçi direnişleri fotoğraflarından oluşan fotoğraf sergisi açıldı.

“Eşitlik, özgürlük ve gönüllü birlik temelinde bir çözüm!”

Şenlik, açılış konuşmasıyla başladı. Konuşmada şenliğin neden “İşçilerin birliği, halkların kardeşliği” başlığıyla gerçekleştirildiği anlatıldı. İşçi ve emekçileri açlığa yoksulluğa mahkum eden, kardeş halkların üzerine kurşunlar yağdıran, rant ve çıkar için doğayı ve insanı hiçe sayan bu barbarlık düzenine karşı tek alternatifin sosyalizm olduğu ifade edildi. Ayrıca kurtuluşun Türk, Kürt ve diğer halklardan işçi ve emekçilerin birlikte mücadelesiyle geleceği vurgulandı. Konuşmada devletin “Kürt açılımı”na da değinilerek sermaye devletin Kürt sorununu çözemeyeceği, çözmeye de niyetinin olmadığı ifade edildi. Ayrıca gerçek barışın bu barbarlık düzeninin yıkılması ve işçi sınıfının iktidarının kurulmasıyla mümkün olacağı belirtildi. İşçi sınıfının iktidarında, ulusal ayrıcalık ve eşitsizliklerin kökünün kurutulacağı, eşitlik, özgürlük ve gönüllü birlik temelinde kardeşçe bir yaşamın kurulacağı ifade edildi. Emekçiler mücadeleye çağrılarak konuşma sonlandırıldı.

Açılış konuşmasının ardından ilk olarak Raber sahne aldı. Raber’in Kürtçe ve Zazaca ezgileriyle sunduğu coşkulu dinletinin ardından **GOP İşçi Platformu** temsilcisi platform adına bir konuşma gerçekleştirdi.

Konuşmasında gündemdeki gelişmelere değinen platform temsilcisi “demokratik açılım” tartışmaları eşliğinde Kürt halkına yönelik terörün arttığını vurguladı. Şovenizmin kışkırtıldığı, rant ve çıkar için insanların ölümüne mahkum edildiği, işçi ve emekçiler üzerindeki sömürü ve baskının arttığı düşünüldüncə, demokrasi söylemlerinin altının boş olduğunun görüldüğünü ifade etti.

Platform temsilcisi sözlerini şöyle sürdürdü: “Bu düzen bizlere açlık, yoksulluk, kan ve göz yaşından başka hiçbir şey sunamaz. İnsanca özgür ve onurlu bir yaşam ve yaşanılabilir bir dünya için bu köhnemiş düzeni yıkmaktan, sosyalizmi kurmaktan başka çıkar yolumuz yok.”

Emekçiler halaya durdu

Platform temsilcisinin ardından Gece Tutuştu grubu marş ve türkülerden oluşan bir dinletisi sundu.

Dinletinin sonunda emekçiler halaya durdu.

Programın sonraki bölümünde Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu’nun (BDSP) şenliğe gönderdiği mesaj okundu.

Ardından, marş ve türkülerden oluşan dinletisini sunmak için Önder Babat Kültür Merkezi Müzik Topluluğu sahnede yerini aldı. Ağırlıklı olarak marşlardan oluşan dinleti emekçilerin yoğun ilgisiyle karşılandı.

Son olarak sahneye Kürtçe ezgileriyle Siya Korta çıktı. Şenliğe katılan emekçiler Siya Korta’nın seslendirdiği halay parçalarıyla uzun bir süre halaya durdular.

Ulucanlar direnişi selamlandı!

Kapanış konuşmasında devletin devrimcilere yönelik saldırı ve katliamlarına değinildi. Ulucanlar katliamı hatırlatılarak, katledilen 10 devrimciyi anmak ve katliamcılardan hesap sormak için çağrı yapıldı.

Konuşma bittikten sonra atılan sloganlarla program sonlandırıldı.

Şenlikte, GOP İşçi Platformu ve *Kızıl Bayrak* gazetesi stantları açıldı.

150 kişinin katıldığı etkinlikte, bu katılım dışında sürekli sirkülasyon yaşandı, böylelikle 400’e yakın emekçi şenliğe katılım sağlamış oldu.

Kızıl Bayrak / Gaziosmanpaşa

Mamak İKE çalışmalarından...

Mamak İşçi Kültür Evi’nde uzun süredir düzenli olarak Mamaklı işçi ve emekçilerle birlikte Perşembe toplantıları yapılıyor. 17 Eylül tarihinde yapılan toplantıya 13 Eylül’de gerçekleştirdiğimiz Yılmaz Güney anmasını değerlendirerek başladık.

Ardından 20 Eylül günü İşçi Kültür Evi’nde yapılacak olan Ulucanlar katliamını anlatan “Su Damlasına Sığdırılan Yaşam” belgeselinin gösteriminin Mamaklı emekçilere duyurusunu nasıl yapmak gerektiği üzerinden bir tartışma yapıldı.

Sonrasında “Kürt Sorunu” konusunda bir tartışma yürütüldü. Devlet tarafından ortaya atılan “açılım”ın ne anlam ifade ettiği, tarihi katliamlarla dolu olan sermaye devletin bugüne kadar imha ve inkâra dayalı tutumundaki “değişiklik”in nedeni, “çözüm” diye ifade edilen sahtekârlığın gerisindeki emperyalist devletlerin çıkar hesapları ve Kürt sorunu konusundaki devrimci tutumun ne olması gerektiği tartışıldı.

Ayrıca son dönemde İstanbul’da DTP’lilerin *Kızıl Bayrak* standına yaptığı saldırı ve 1 Eylül’de yapılmaya çalışılan; fakat boşa düşürülen provokasyon girişimine de değinildi. Her hafta düzenli olarak Perşembe toplantıları saat 19.30’da yapılmaya devam edecek.

Mamak İşçi Kültür Evi çalışanları

Katil Pameks’e patron desteği...

8 kadın işçinin hesabını sınıf kardeşleri soracak!

8 kadın işçiyi minibüs kasasında mal gibi taşıyarak katleden Pameks’e, patron örgütlerinden destek geldi. Açıklama yapan örgütler sorumluluğun Pameks’e yıkılmasını kabul edilemez bulduklarını söylediler.

Asalak patronlar işçi kanı dökmekle yetinmiyor, utanmazca üste çıkmaya ve suçu başkasına atmaya çalışıyorlar. Geçtiğimiz haftalarda yaşanan sel felaketi sırasında 8 işçinin ölümünden sorumlu olan Pameks patronu da yaptığı arsızca açıklamalar ile gündeme gelmişti. Pameks, işçiler ıslanmamak için minibüsten inmemişler diyecek kadar arsızlaşmış, kapalı kasa minibüs eleştirilerini ise “penceresi vardı” diyerek bertaraf etmeye çalışmıştı. İşçileri mal gibi gören, kamyon kasasında taşıyan zihniyete yakışan bu açıklamalar, pencerenin bile işçi için adeta lütuf olarak görüldüğünü ortaya koyuyordu.

İşçi kanı dökmek doğal afet değildir!

Pameks patronunun açıklamaları gündemden düşmeden bu kez de asalak patron örgütleri, Pameks’e ve katliama sahip çıkan bir açıklama yayınladı. İstanbul Hazırgiyim ve Konfeksiyon İhracatçıları Birliği (İHKİB), Türkiye Odalar ve Borsalar Birliği (TOBB) ve Türkiye Giyim Sanayicileri Derneği (TGSD) tarafından yapılan açıklamada “80 yılda bir görülen bu doğal afetin sorumluluğu, 8 çalışanını kaybeden Pameks Giyim A.Ş. başta olmak üzere bir kaç firma veya kişiye yüklenilmeye çalışılmaktadır” denildi.

8 kadın işçinin katledilme sebebinin doğal afet olduğunu iddia eden asalak patronlar tekstil sektörünün yarattığı istihdamdan, ürettiği katma değerden, “ülke ekonomisine” yaptığı katkılardan bahsederek suçlanmalarını “kabul edilemez” bulduklarını söylediler.

Oysa ne yaşanan yoğun yağışlar tek başına “felaket”tir, ne de 8 kadın işçi bu felakete kurban gitmiştir. Yağmuru sele ve felakete dönüştüren kapitalist sistemin yasalarıdır. Yerel yönetimlerin piyasacı, rantçı politikaları bir günlük yağışın bile felakete dönüşmesine, onlarca işçi ve emekçinin katledilmesine sebep olmaktadır.

8 kadın işçiyi öldüren ise tek başına sel de değildir. İşçiler patronun, belki üç kuruş daha ucuza mal etmek üzere servis olarak kapalı kasa minibüs yollaması ve insanlık dışı bu yolculuk sırasında selden kurtulamamaları nedeniyle ölmüşlerdir. Burada sorumluluk dolaysızca Pameks patronuna aittir. İşçilerin yaşama hakkını kendisine hizmet etmekle sınırlayan burjuvazi, 8 kadının kapalı kasa minibüs ile taşınmasını bile doğal karşılamaktadır.

Dahası Tuzla tersanelerinde peşpeşe ölen işçiler, Bursa’da fabrikaya kilitlendikleri için yangından kurtalamayan kadın tekstil işçileri, kamyon kasasında, kömür ocaklarında ve pek çok iş kolunda gün be gün katledilen işçiler hiç de doğal afetlere kurban gitmemişlerdir. İşçi kanı dökmek kapitalizmin mayasındadır.

Patron değil işçiler suçlanmalı!

Asalaklar sınıfı, sömürü imparatorluğunun

tepesinden bakmaya öyle alışmıştır ki arsızca açıklamalarla katliamları savunmaktadır. Yapılan bu trajik açıklama burjuvazinin düşünme biçimini tüm çıplaklığıyla ortaya koyuyor. Onlar artı değer sömürüsü ve işçi kanı üzerinde yükselen saltanatlarının kapitalist sistemin temelini oluşturduğunu biliyorlar. Bu yüzden de suçlanmalarını “kabul edilemez” buluyorlar.

Nasıl ki dün Tuzla’da yaşanan iş cinayetlerini eğitimsizliğe bağlamaya çalışıyorlarsa bugün de türlü gerekçelerle cinayetleri meşrulaştırmaya, anlaşılır kılmaya çabalıyorlar. Ne de olsa onlar için işçinin üretim yaptığı makina kadar bile değeri yok. Bu düzende değerli olan sermaye sahibi asalak patronlardır. Suç ise ya eğitimsiz işçilere atılır ya da doğal felaketlere.

Patronlar “mağduriyetlerin giderilmesi”nin de kendi sorumlulukları olduğunu söyleyerek timsah gözyaşları dökmekten de geri durmuyor. İşçi ve

emekçiler bu sahte yardım masallarını yakından biliyorlar. Her felaketten sonra gerek burjuvazinin temsilcileri, gerek bizzat kendileri sıklıkla yaraları sarmaktan bahsederler. Oysa deprem konutlarını bile rant haline getiren, bürokratlara peşkeş çeken yine bu aynı asalaklar takımındır.

Patronlar sınıfının dayanışması ibretliktir. İşçi kanı dökmek savunulmakta, işçilerin insan yerine konmadığı itiraf edilmekte, burjuvazinin yasaları vurgulanmaktadır. Ancak burjuvazinin dayanışması karşısında işçi sınıfı ne yazık ki katledilen 8 sınıf kardeşinin hesabını sormak için halen daha bir araya gelememiş, sözünü söyleyememiştir. İşçi sınıfı da katliamların, sömürünün hesabını sormak için gücünü birleştirdiğinde ne patronların arsız açıklamaları, ne yardım martavalları, ne de baskı ve zor aygıtları bezirganlarını kurtarmaya yetmeyecektir. Birleşen işçiler 8 kadın işçinin hesabını soracak, patronların dayanışmasını yerle bir edecektir.

Asalak patronlar ölümlere davetiye çıkarıyor!

İzmir’de iş cinayeti: 3 işçi metan gazından zehirlendi!

İzmir’in Kemalpaşa İlçesi’nde kurulu bulunan Levent Kağıt Fabrikası’nda 3 işçi metan gazı zehirlenmesi nedeniyle hayatını kaybetti.

19 Eylül sabahı BTM Grubu’na bağlı Levent Kağıt Fabrikası’nda çalışan 26 yaşındaki Ayhan Çanakçı hamur kazanını temizlemek için 4 metrelik kazana girdi. Güvenlik önlemi alınmaksızın kazana giren Çanakçı’nın uzun süre çıkmaması üzerine sırayla Haydar Koray Güçlü (29), Ramazan Demir (27) ve Şükrü Güngör (31) de arkadaşlarına bakmak için kazana girdiler. Kazana inen işçilerden haber alınamaması üzerine diğer işçiler kazana ulaştılar ve 4 işçiyi çıkardılar.

Çanakçı, Güçlü ve Demir’in fabrikada hayatını kaybetti.

İşçilerin peşpeşe ve hiçbir güvenlik önlemi alınmaksızın adeta ölüme gitmeleri 22 ülkeye ihracat yapmakla ve 30 milyon dolarlık cirosu ile övünen Levent Kağıt’ın gerçek yüzünü de gösteriyor. Basit güvenlik önlemlerini dahi almaktan uzak duran patronlar işçilerin kanıyla beslenerek servetlerine servet katıyor.

Samsun’da iş kazası...

Samsun’un Tekkeköy ilçesinde faaliyet gösteren Yeşilyurt Demir Çekme fabrikasında 20 Eylül günü gece saat 01.30 sıralarında ocaktaki ateşi besleyen Muharrem Yılmaz (28) ve Yaşar Çulha (27) yanarak ağır yaralandı. Fabrikanın ambulansı tarafından Samsun Mehmet Aydın Eğitim ve Araştırma Hastanesi Yanık Tedavi Merkezi’ne kaldırılan işçilerin 3. derece yanık oldukları tespit edildi. İş kazasının gerçekleştiği fabrikada sık sık iş kazaları yaşandığı ve 5 yıl içinde iki işçinin öldüğü bilgisi alındı.

Baraj inşaatında iş cinayeti

Siirt’in Aydınlar ilçesi yakınlarındaki Botan Çayı üzerinde Limak Holding tarafından yapımı devam eden Alkumru Baraj inşaatında iş cinayeti yaşandı. İş cinayeti barajın temelinde beton dökme esnasında betonun boşaltıldığı göbek ve kalıplarda çökme sonucu meydana geldi.

Beton ve kalıp yığınları arasına sıkışan işçilerden Ramazan Taş (39) ile kardeşi M. Selim Taş (27) yapılan çalışmalar sonucu çıkarıldı. Siirt Devlet hastanesine kaldırılan yaralılardan Ramazan Taş yolda hayatını kaybetti.

Kent AŞ işçilerinin Ankara yürüyüşü sürüyor!

Genel-İş üyesi Kent AŞ işçilerinin 16 Eylül günü İzmir'den yola çıkarak başlattıkları Ankara yürüyüşü sürüyor.

Yürüyüşün 2. günü

Yürüyüşün ilk gününün akşamı Belkahve mevkiinde konaklayan Kent AŞ işçilerinin önü 17 Eylül sabahı 07.30'da yola çıkmaya hazırlandıkları sırada jandarma ve sivil polisler tarafından kesildi.

Jandarma ile yapılan görüşmeler sonucunda, daha önce planlanmış yürüyüş güzergâhı için izin verilmedi. Sendika yöneticilerinin kendi aralarında yaptıkları görüşmeler sonucunda işçiler dağdan Kemalpaşa merkeze indirildiler. Sendika, Kemalpaşa Organize Sanayi Bölgesi'nden geçerek Ankara anayoluna çıkmayı planlıyordu ancak organize sanayi girişinde yol tekrar jandarma tarafından kesildi.

Yoğun bir yığınak yapan jandarma ile saat 13:00'e kadar yapılan görüşmelerde bir sonuca varılamadı. Kolluk güçleri yürüyüşün ana caddede gerçekleşmesi durumunda, yürüyüşe izin vermeyeceğini açıkladı ve gerekçe olarak "Ben işçileri ve kamu malı olan arabaları düşünmek zorundayım!" dedi.

Bunun üzerine sendika yetkilileri ara yollardan, fabrikaların arasından, bağ ve bahçelerden geçerek Kemalpaşa'nın merkezine yürüyeceğini açıkladı. Ancak jandarma kuvvetleri sendikacıları yanlış yollara yönlendirerek çıkmaz yollara götürmeye çalıştı. Sendikacılar ve işçilerden yolu bilen kimse olmadığı için sınıf devrimcilerinin de yardımlarıyla yürüyüş kolu Kemalpaşa merkeze ulaşabildi.

Kemalpaşa'da işçileri KESK'e bağlı sendika üyeleri karşıladı.

Yürüyüşün 4. günü

19 Eylül günü akşam saatlerinde Salihli'ye bağlı Mersindere kasabasına ulaşan işçiler burada mola verdiler.

Genel-İş Sendikası Genel Başkanı Erol Ekici burada yaptığı açıklamada, Kent AŞ'den çıkarılan işçilerin 142 gündür işlerine dönme mücadelesi verdiklerini belirterek şunları söyledi: *"Bu yürüyüş sadece işçilerin işe dönme yürüyüşü değildir. Bu yürüyüş aynı zamanda krize karşı bir yürüyüştür. Yoksulluğa karşı bir yürüyüştür, işsizliğe karşı bir yürüyüştür. İşten atılan 276 arkadaşımızın yerine ertesi gün İstanbul'daki bir firma ile yeniden bir ihale yapıldı ve 340 kişi belediyede çalışmaya başladı. Buna karşılık biz de 4 gün önce arkadaşlarımızla birlikte tekrar işe dönme talebimizle Ankara yürüyüşümüzü başlattık."*

Ekici, Kent AŞ işçilerinin haksız bir sebepten dolayı iş haklarının feshedildiğini söyleyerek mücadelelerini sürdüreceklerini belirtti.

Yürüyüşün 5. günü

20 Eylül günü Genel-İş Sendikası Genel Başkanı Erol Ekici, DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi, işçiler ve işçilerin aileleri biraraya gelerek bayramlaştılar.

Ekici ve Çelebi yaptıkları konuşmalar ile kararlı olduklarını ifade ettiler.

Ekici, Karşıyaka Belediye Başkanı ve yandaşlarının ortak olduğu Altaş firmasına menfaat ve çıkar sağlamasına müsaade etmeyeceklerini söyleyerek, 625 kilometrelik yolu ayakları

patlamasına rağmen yürüyeceklerini belirtti.

Çelebi de yürüyüşün 5. gününün bayramını 1. gününe gelmesi dolayısıyla buruk bir bayram geçirdiklerini söyledi.

Çelebi, bu yürüyüşün sadece Kent AŞ işçilerinin yürüyüşü olmadığını, belediyelerde işten atılan, zulme uğrayan taşeron uygulamalarına karşı duran herkesin yürüyüşü olduğunu söyledi.

CHP Genel Başkanı'na seslenen Çelebi, şunları

söyledi: *"Bu işçilerin tekrar işe alınması CHP Genel Başkanı Deniz Baykal'ın iki dudağının arasındadır. Genel başkanın bir talimatı bu sorunu çözer. Ancak öncelikle Deniz Baykal'ın bu konuya duyarlılık göstermesi gerekir. Herkes bize haklısınız diyorlar ancak sözlü olarak haklı olmak yetmiyor. Sorunun çözülmesi ancak atılan işçilerin işe geri alınmasıdır."*

İşçiler bayramlaşmanın ardından slogan atarak Ankara yürüyüşlerine devam etti.

Lozan ve Stuttgart BİR-KAR'dan Kobatan'a destek

Lozan BİR-KAR ve Stuttgart BİR-KAR yaptığı açıklama ile Entes direnişçisi Gülistan Kobatan ile sergilenen dayanışmanın bir sorumluluk olduğunu vurgulayarak, direnişe maddi ve manevi destek sunacaklarını ifade etti.

Entes direnişçisi Gülistan Kobatan'ın yalnız olmadığını, onunla her türlü dayanışma içinde olunacağını bildiren Lozan BİR-KAR, ilk etapta 300 İsviçre Frankı maddi destekle bulunduğunu belirtti.

Stuttgart BİR-KAR ise Kobatan'ın haklı ve onurlu kavgasını sahiplenerek, Entes direnişiyle dayanışmayı yaygınlaştırmak için Kobatan'ın mücadelesini bir tanıtıma konu ettiğini ifade etti. Çeşitli milliyetlerden işçi ve emekçilerin Entes direnişiyle ilgilendiklerinin söylendiği açıklamada gerçekleştirilen dayanışma faaliyetinin ürünü olarak toplanan 450 Euro'nun Kobatan'a iletileceği belirtildi.

Entes direniş güncesinden...

127. gün

Direnış yerine gelirken yürüyerek işe yetişmeye çalışan bir işçi *"Sizin de mi servisiniz yok. Bizim yok. Zaten işbaşı yapana kadar yoruluyoruz. Yağmurlu havalarda daha kötü, gidene kadar sıırsıklam oluyoruz"* diye söyleniyordu. Ben de çalışmadığımı, kriz nedeniyle işten atıldığımı söyledim. Durumun her geçen gün daha kötüye gittiğini ve gerçekten birlik olmak gerektiğini konuştuk. Yol boyunca konuştuğum işçiye direniş yerini tarif ettim, daha sonra uğrarsa tekrar sohbet edebileceğimizi söyledim.

128 gün

Bugün OSİM-DER Emekçi Kadın Komisyonu ile Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

birlikte kadın işçilerin yoğun olarak yaşadığı bir semte anket yapmaya gittik. Hem Entes direnişini duyurmak hem de direnişle ilgili işçi ve emekçilerin düşüncelerini almak için hazırlanmış olan anket sayesinde kriz gündemini de tartışma imkanımız oldu.

Kadın işçilere öncelikle Entes direnişini duyup duymadıklarını sorduk. Daha sonra ise direnişin amacından, diğer fabrikalarda yaşanan sorunlardan, direnişleri büyütmek için ne yapılması gerektiğinden ve kriz bahanesiyle patronların yoğunlaştırdığı saldırılardan bahsettik.

İşçi kadınlar da direnişle ilgili düşüncelerini paylaştılar. Bunun dışında krizin kendi yaşamları üzerindeki etkilerinden de bahsettiler. (...)

İşçi ve emekçi hareketinden...

İzbeton işçileri uyardı!

İzmir Büyükşehir Belediyesi'ne ait İzbeton şirketinde çalışan işçiler, Toplu İş Sözleşmesi görüşmelerinde 184 gündür anlaşma sağlanamaması üzerine İzmir Büyükşehir Belediyesi önünde 20 Eylül günü oturma eylemi gerçekleştirdi.

Belediye İş Sendikası 6 No'lu Şube'ye üye işçiler Büyükşehir Belediyesi'nin TİS'lerde diğer belediye şirketlerine tanıdığı hakları kendilerine tanımadığını söylediler.

Belediye İş Sendikası 6 No'lu Şube Başkanı Adnan Guntay, burada yaptığı açıklamada, belediyeye bağlı şirkette bin 137 işçiyi kapsayan toplu iş sözleşmesi görüşmelerinin 19 Mart 2009'da başladığını belirterek işverenin, yevmiyeler dahil tüm parasal maddelere yıllık yüzde 10 zam önerdiğini söyledi. Yerel seçimler öncesinde, belediyeye bağlı diğer şirketlerle imzalanan sözleşmelerde verilen zam oranının birinci altı ayda yüzde 20 ile 25 arasında olduğunu söyleyen Guntay, belediyenin yerel seçimler öncesi diğer kurum ve şirketlere verdiği ortalama yıllık yüzde 20 zam oranını talep ettiklerini vurgulayarak, taleplerinin karşılık görmemesi durumunda greve gideceklerini ifade etti.

Günay'ın konuşmasının ardından işçiler aileleri ile birlikte belediye önünde oturma eylemi yaptı.

Sağlık Dönüşüm Programı iptal edilsin

Sağlıkta yeni katkı payı uygulamasının 1 Ekim tarihinden itibaren geçerli olması nedeniyle SES Adana Şube ve Dev Sağlık İş Çukurova Şube tarafından bir basın toplantısı gerçekleştirildi.

19 Eylül'de SES Adana Şubesi'nde gerçekleştirilen açıklamayı okuyan SES Adana Şube Başkanı Mehmet Antmen, AKP hükümetinin "Sağlıkta Yıkım Programı"na karşı çıktıklarını ifade etti.

18 Eylül günü Resmi Gazete'de yayınlanan SGK Sağlık Uygulama Tebliği'nde değişiklik yapılmasına dair düzenlemelerin bardağı taşıran son damla olduğunu söyleyen Antmen, yeşil kartlılar dahil herkes için birinci basamak sağlık kuruluşlarına da katılım payı getirildiğini ifade etti.

Açıklama şu sözlerle devam etti:

"Bu tebliğden de anlaşılmaktadır ki; "Sağlıkta Dönüşüm Programı" bir toplumsal yıkım ve bir özelleştirme programıdır. Artan tıbbi teknoloji tüketimi ve buna bağlı sağlık harcamalarındaki yükselişin bedeli de yoksul halka ödetilmek istenilmektedir. Oysa ekonomik krizle işini, aşını kaybeden yurttaşların ödedikleri ağır vergiler yetmezmiş gibi bir de sağlık hizmetlerine harcayacak parası yoktur."

Kızıl Bayrak / Adana

Okmeydanı'nda sendika düşmanlığı

Dev Sağlık-İş Sendikası, 18 Eylül günü gerçekleştirdiği yazılı açıklama ile, Okmeydanı Hastanesi'nde çalışan işçilerin sendikadan istifa etmeleri yönü baskı ile karşı karşıya kaldıklarını ifade etti.

Açıklamada, taşeron şirketin işyeri sorumlularının, Dev Sağlık-İş üyesi işçilere sendikasız çalışmayı dayattığı belirtilirken, bu kişilerce işçilerin, 17 Eylül tarihinde hastane başhekiminin bilgisi dâhilinde hastanenin konferans salonundaki toplantıya çağırıldığı ve burada işçilere 1 Ekim tarihinden itibaren başka bir şirkete geçileceği söylendiği ifade edildi.

Yeni şirkette kesinlikle sendikalı işçi çalıştırılmayacağını belirtildiği toplantıda, işçilerin

sendikadan istifa etmesi, istifa etmeyenlerin ise işten çıkarılacağı söylendi.

İşçilerin tepkisine konu olan bu talep karşısında toplantıda bulunan yaklaşık 200 işçi baskılar karşısında yılmayacaklarını ve sendikadan asla istifa etmeyeceklerini bildirerek topluca salonu terk etmiştir.

Bu süreçte ortaya çıkabilecek olumsuzlukların sorumlusunun başta Sağlık Bakanlığı İstanbul İl Sağlık Müdürlüğü ve Okmeydanı Hastanesi Başhekimliği olduğunun ifade edildiği açıklamada Dev Sağlık-İş, saldırılara karşı yasal ve meşru her türlü zeminde direneceğini belirtti.

Esenyurt'ta direniş sürüyor

Esenyurt Belediyesi tarafından sendikalı oldukları için işten atılan belediye işçileri, belediyenin rant kavgasında yerleri ellerinden alınan pazarcılar, BDSP, EMEP, ESP, Emek-İş, İnönü İncirtepe Mah. Dost. ve Day. Derneği, ÖDP, UİD-DER, YDİ ÇAĞRI'nın içinde yer aldığı "Direnen Belediye İşçileri ve Pazar Emekçileri İle Dayanışma Platformu", Esenyurt Belediyesi önünde 17 Eylül günü eylem gerçekleştirdi.

Sloganlarla, Esenyurt Cumhuriyet Meydanı'ndan belediye önüne kadar yürüyen kitle adına burada basın açıklaması okundu. Basın açıklamasını okuyan Belediye İş 2. No'lu Şube Başkanı Hasan Gülüm, işçilerin belediyede maruz kaldığı hak gasplarını ve işten atılma sürecini aktararak şunları söyledi:

"Esenyurt Belediyesi'nin işten attığı biz işçilere ve yerlerinden edilen pazar emekçilerine sahip çıkın. İşten atmalara karşı yürüttüğümüz bu mücadeleyi bundan böyle her Perşembe belediye önünde yapacağımız basın açıklamasıyla sürdüreceğiz. Tüm emek dostlarına ve duyarlı kamuoyu ile Esenyurt'ta işten atılan işçiler ve Pazar emekçileri ile Dayanışma Platformu'na teşekkür ederiz. Bu destek bizim mücadelemizi de büyütecektir."

Yürüyüşte "Örgütlenmemizden dolayı işten atılmalara karşı mücadele edeceğiz!... / Belediye-İş 2 No'lu Şube" ve "Hak gasplarına ve rantçılığa karşı direnen emekçilerin yanındayız" yazılı pankartlar açıldı.

Yapılan açıklamanın ardından eylem bitirildi. Direniş yerinde halaylar çekildi, sloganlar atıldı.

Kızıl Bayrak / Esenyurt

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

BATİS'ten Pameks önünde eylem

Pameks önünde toplanan BATİS üyeleri, fabrika sahibi ve hükümeti protesto etti.

Fabrikaya doğru yürüyüşe geçen sendika üyeleri, "Kriz vurdu sel öldürdü" pankartını açtı. Çevreden de destek verilen yürüyüşte, daha sonra işçilere mezar olan Pameks Tekstil Fabrikası'nın önüne gelindi.

8 işçinin can verdiği fabrika önünde yapılan basın açıklamasını tekstil işçisi Nuray Güler okudu. Açıklamada, insanca yaşanacak bir kentte ve insanca çalışacak bir düzende selin felaket olmayacağı söylendi. İşverenin işçileri yük aracında taşımalarının eleştirildiği açıklamada, "Sel felaketinin ardından 10 gün geçmesine rağmen yetkililer koltuklarında oturmaya devam etmekte. Sel ile ilgili gerekli önlemleri almayanlar kimler? Neden iş kazaları önlenemiyor? Bunların hesabını sormayacak mıyız? Fabrikalar can pazarı, kentlerimiz ise rantiyelerin tekelindedir" denildi.

Eylem sırasında fabrikada çalışan işçiler de camlara çıkarak eylemi izlediler.

Sine-Sen'den tepki...

FOX Televizyonu'nda yayınlanan "Ömre Bedel" dizisinin setinde 25 gün önce fenalaşarak hastaneye kaldırılan figüran 32 yaşındaki Fatma Elif Develi'nin yoğun bakıma alınması Sine-Sen tarafından Gold Filmcilik önünde yapılan basın açıklamasıyla protesto edildi.

Sine-Sen Genel Başkanı Celal Çimen, sigortasız çalışan Develi'nin hastaneye kaldırıldıktan sonra Gold Filmcilik ve bu şirkete figüran temin eden cast ajansı Caner Gül ajansından hiçbir yetkilinin kendisiyle ilgilenmediğini belirtti. Çimen, setlerde doktorun ya da herhangi bir sağlık ekibinin olmamasının, ihmalin ve tedbirsizliğin yanı sıra yoğun çalışmanın da yaşanan kazalarda etkili olduğunu söyledi. Gold filmin sadece bir örnek teşkil ettiğini belirten Çimen yaşanan bu olayların kesinlikle münferit olmadığını söyledi.

Çimen'den sonra DİSK Genel Sekreteri Tayfun Görgün ve İlyas Salman ve Develi'nin eşi birer konuşma yaptılar.

Eylem sloganlarla son buldu.

İMF-Dünya Bankası karşıtı eylemler...

“İMF-Dünya Bankası; DEFOL!”

Merkez Bankası önünde İMF-Dünya Bankası protestosu...

“İMF ve Dünya Bankası Karşıtı Birlik” 17 Eylül günü Unkapanı Merkez Bankası önünde protesto eylemi gerçekleştirdi.

“İMF ve Dünya Bankası defol! / İMF ve Dünya Bankası Karşıtı Birlik” pankartının açıldığı eylemde sloganlar eşliğinde yürünerek Merkez Bankası önüne gelindi.

Eren Onur gerçekleştirdiği basın açıklamasında, “Bizler de bu topraklardaki onurlu insanlar olarak, emeğin kurtuluşunu savunan, insanca bir yaşam ve yaşanabilir dünya isteyenler olarak bu sömürücülerin karşısına dikileceğiz” denildi.

Onur, yıllardır milyonlarca insanın emeğine kan doğrayan, milyonları açlığa ve sefalete mahkum eden bu azgın sömürücülerin bu kez de gündemlerine kapitalist krizi aldığını belirterek, yaşamakta olan krizin 1929 krizinden bile daha şiddetli olduğunun burjuva kalemşörleri tarafından dahi kabul edildiğini söyledi.

Açıklamada, eylemin Merkez Bankası önünde gerçekleştirilme sebebi ve Merkez Bankası’nın IMF ve DB politikalarındaki yerini şu ifadelerle özetledi:

“Bugün önünde toplandığımız Merkez Bankası da, İMF ve Dünya Bankası gibi kuruluşların güdümünde hareket eden ve emperyalizmin mali politikalarının uygulayıcılığına savunan devlet kurumlarının başında gelmektedir. Merkez Bankası emperyalizmin yerli işbirlikçisi ve uygulayıcısıdır. Ekim ayında gerçekleştirilecek zirve sırasında da Merkez Bankası ve İMF-DB arasında pekçok görüşme gerçekleştirilecek, yeni sinsi planlar masaya yatırılacaktır.”

“İMF-DB defol!” dövizlerinin açıldığı eylem basın açıklamasının ardından sloganlarla son buldu.

Kızıl Bayrak / İstanbul

İşbirlikçiler “yerin yedi kat altı”nda protesto edildi!

İMF ve Dünya Bankası’nın yıllık toplantılarının yapılacağı Harbiye’deki İstanbul Kongre Merkezi’nin açılışı, 17 Eylül günü Başbakan Recep Tayyip Erdoğan tarafından gerçekleştirildi. Açılış İMF ve Dünya Bankası Karşıtı Birlik tarafından gerçekleştirilen protesto gösterisine sahne oldu.

Açılışın gerçekleştirileceği salona gelen “İMF ve Dünya Bankası Karşıtı Birlik” üyeleri Erdoğan konuşmaya başladığı sırada “Emperyalistler işbirlikçiler, 6. Filo’yu unutmayın!” sloganını atarak protesto gerçekleştirdi. Birlik bileşenleri pankart açtıkları sırada polis ve güvenlik görevlilerinin saldırısına maruz kaldılar ve salondan yaka-paça dışarı çıkarılarak gözaltına alındılar

İşbirlikçi AKP hükümetinin şefi Tayyip Erdoğan ise protestoya “Bu tür hazımsızlıkları dikkate almayın” diyerek sözde yanıt verdi.

İMF ve Dünya Bankası Birlik tarafından gerçekleştirilen eylem emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin yerin yedi kat altına da girseler rahat yüzü göremeyeceklerini, işçi ve emekçilerin öfkelerinden kurtulamayacaklarını gösterdi.

Gültepe halkı eylemdeydi!

Sel felaketinde evlerini su basan ve içerideki eşyaları kullanılmaz hale gelen Sefaköy Gültepe Mahallesi halkı belediyenin kendileri için herhangi bir çalışma yapmamasını protesto etmek ve Küçükçekmece Belediye Başkanı Aziz Yeniay’la görüşmek için 17 Eylül günü Küçükçekmece Belediyesi’nin önünde basın açıklaması ve oturma eylemi gerçekleştirdi.

Gültepe halkının bu tepkisini örgütlü bir tarzda eylemliliğe dönüştürmesi yetkililerin halkla görüşmesini sağladı.

Küçükçekmece İşçi Platformu’nun da çıkardığı özel bildirimleri dağıtarak çalışmasını yürüttüğü eylem 17 Eylül sabahı AR-EL Üniversitesi önünden Küçükçekmece Belediyesi’ne yapılan yürüyüşle başladı.

Sloganlar ve alkışlarla belediye binasının önüne gelen kitle iki temsilciyi Küçükçekmece Belediye Başkanı Aziz Yeniay ile görüşmek üzere seçti.

Oturma eylemi devam ederken sivil polisler tarafından provokasyona başvuruldu.

Gültepe halkı, polisin Küçükçekmece İşçi Platformu temsilcisine yönelik saldırgan tutumlarına platform temsilcisini sahiplenerek yanıt verdi.

Ardından yapılan basın açıklamasında, sel felaketi nedeniyle Gültepe Mahallesi’ndeki evlerin oturulamaz hale geldiği söylendi. Yapılan tüm başvurulara rağmen yetkililerin ilgisizliğine değinildi.

Bekleyiş sürerken eylem alanına gelen Aziz Yeniay ile mağdurlar arasında kısa bir görüşme yapıldı. Durumu aktaran ve çözüm bekleyen halka, Gültepe’nin sel bölgesi içerisinde bulunmadığını belirten Küçükçekmece Belediye Başkanı, çeşitli bahaneler öne sürerek Gültepe sakinlerini susturmaya çalıştı.

Belediye başkanı yazılı bir talimat veremeyeceğini ancak çalışma başlatılacağını söyledi.

Konuşmanın ardından kitle dağıldı.

Kızıl Bayrak / Küçükçekmece

Elektriğe %10 zam

Enerji Piyasası Düzenleme Kurulu (EPDK), tüketiciye yansıtacak elektrik tarifelerini açıkladı. Buna göre 1 Ekim 2009 tarihinden geçerli olmak üzere sanayi elektriğinin fiyatı kilovatsaatte (KWH) yüzde 9.85, konut elektriğinin fiyatı yüzde 9.68, ticarethane elektriğinin fiyatı da 9.97 oranında artırıldı.

EPDK’nın 3 Eylül tarihinde TETAŞ’ın toptan elektrik kilovatsaat fiyatının yüzde 21.08 oranında artırılarak, 12.62 kuruştan 15.28 kuruşa çıkarılmasına dönük başvurusunu onaylamasının ardından, EÜAŞ’ın üretim maliyeti ve Piyasa Mali Uzlaştırma Merkezindeki (PMUM) maliyet artışlarını dikkate alarak yeni tarife tekliflerini hazırladı.

1 Ekim 2009 tarihinden geçerli olmak üzere vergi, fon ve paylar hariç alçak gerilim sanayi elektrik fiyatı 17.555 kuruştan, 19.284 kuruşa, orta gerilim sanayi elektrik kilovatsaat fiyatı yüzde 10.11 oranında artarak 16.852 kuruştan 18.556 kuruşa, konut elektrik fiyatı da 19.489 kuruştan 21.376 kuruşa, ticarethane elektrik fiyatı da 22.755 kuruştan 25.023 kuruşa yükseldi.

Geçtiğimiz ay boyunca elektrik tarifelerine yapılacak zam oranı ve bu konuyla ilgili Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanı Taner Yıldız’ın açıklamaları gazetelerde kendine yer bulmuştu. Yıldız, enerji KİT’lerinin hazineye yük olmaya başladığını belirterek yapılan zamları savunmuştu. Fakat OECD ülkeleri arasında en pahalı elektrik tüketen ülkenin Türkiye olması enerji KİT’lerinin “yük” olma argümanının altının ne kadar boş olduğunu gösteriyor.

Elektrik Mühendisleri Odası’nın yaptığı açıklama da ise, zammın özelleştirilen kuruluşlar daha fazla kar etsin diye yapılmak istendiği ifade edilirken, hükümetin kWh saatini ortalama 4 sente ürettiği elektriği 16 sent gibi fahiş bir bedelle sattığı belirtildi.

Sermayenin sözcüsü AKP hükümeti, kamu emekçilerine %4 zammı reva görürken salt elektriğe yapılan zammın oranı bile AKP’nin sermayeye hizmette sınır tanımadığını gösteriyor. Enerji sektöründeki özelleştirme saldırılarının yansımaları da işçi ve emekçilerin karşısına “otomatik zam” lar olarak çıkıyor.

Kürt ulusal sorunu üzerine değerlendirmelerden seçmeler...

Demokrasi mücade

Nesnel niteliği yönünden Türkiye’de demokrasi ve devrim mücadelesinin temel dayanaklarından biri olma potansiyelini taşıyan Kürt sorununa esas yönelimi kurulu düzenle barışıp bütünleşmek olan reformist nitelikte bir hareketin yörüngesinde yaklaşmayı sürdürmek, bugünün Türkiye sol hareketinde temel tasfiyeci tutumlardan birini oluşturmaktadır. Türkiye’nin hala da devrimci olmak iddiasındaki kuyrukçu sol çevreleri, PKK eline yeniden silah aldı diye Kürt hareketi cephesinde işlerin bir kez daha yoluna girmekte olduğu havası yayıyorlar ama o silahların hangi politikaya hizmet ettiği, hangi hedef ve amaçlara yöneldiği üzerine durup bir an sükunetle düşünme yeteneğini bir türlü gösteremiyorlar. Kürt hareketinin düzenle barışma çizgisine dolgu malzemesi olmayı cahilce böbürlenmelerle politika yapmak sanan bu tasfiyeci çevreler kavramakta olağanüstü bir yeteneksizlik gösterebilir de, bugünün PKK’si ulusal liberal çizgide tipik bir sosyal-demokrat harekettir artık. Bunu görebilmek için onun elinde ne tuttuğuna değil, nasıl bir teorik temel üzerinde durduğuna, nasıl bir programa dayandığına ve hangi stratejik çizgide hareket ettiğine, dolayısıyla elinde tuttuğu o silahla hangi somut hedeflere yöneldiğine bakmak gerekir.

Ulusal liberal çizgi ve sosyal-demokrasi

Abdullah Öcalan’ın savunmalarında geliştirdiği yeni ulusal liberal çizgi bugün artık PKK’nin resmi programıdır ve PKK bu programı yeniden silaha sarılmasından neredeyse bir sene sonra bu biçimiyle benimsemiştir. Nisan 2005 tarihli “*Yeniden İnşa Kongre Belgeleri*”, özellikle de bu belgelerin en önemli bölümü olan yeni parti programı, PKK’nin yeni ideolojik konumunu ve politik kimliğini bütün açıklığı ile ortaya koymaktadır. Bu, ulusal bir hareket olmanın getirdiği özgünlüklerle bezenmiş olsa da, temel felsefesi yönünden olduğu kadar programı ve stratejik yönelimi bakımından da tipik bir sosyal-demokrat konum ve kimliktir. Kürt sorununda bağımsız devrimci tutum ve politika ile kuyrukçuluğa dayalı tasfiyeci oportünist tutum ve politika arasındaki temelli ayrım, aynı zamanda bu konum ve kimliğe yaklaşım üzerinden de kendini ortaya koymaktadır.

Gerici bir burjuva akımına dönüşmüş bugünkü biçimiyle değil fakat özellikle Ekim Devrimi’ni izleyen dönemdeki o klasik reformist haliyle sosyal-demokrasi, kapitalist toplum ve devlet düzenine esastan bir itiraz yöneltmez, onu mevcut temelleriyle benimser ve savunur; fakat kurulu düzenin iktisadi ve siyasal aşırılıklarının törpülenmesini ister, emekçilerin yaşam koşullarının iyileştirilmesi için bunu gerekli görür, buna yönelen bir reform programıyla ortaya çıkar ve bunu gerçekleştirmeye çalışır. Sosyal-demokrat felsefenin özü sınıflar arası uzlaşma ve işbirliğidir; o devrimci sınıf mücadelesine temelden karşıdır. Ölçülü muhalefeti, burjuvaziyi emekçilerin yaşam koşullarını iyileştirici tavizlere zorlamak sınırlarını hiçbir biçimde aşmaz; ve bunda başarı sağladığı ölçüde kurulu düzenle daha sıkı bir biçimde bütünleşmek ve onu güçlendirmek üzere çalışmak yönelimiyle hareket eder.

PKK’nin yeni dünya görüşünün ve bunun ürünü yeni programının çerçevesi de genel çizgileriyle budur. Nisan 2005’te benimsenen yeni PKK programı, tarih ve toplum üzerine onca sözün ardından özenle gelip bağlandığı sonuçlar yönünden, kurulu kapitalist düzeni kendi temelleri üzerinde iyileştirme hedefinin hiçbir biçimde ötesine geçmez. Temel amaç, hiçbir biçimde bugünkü toplumun köklü devrimci dönüşümü değil, fakat yalnızca reformlar yoluyla aşırılıklardan arındırılması, kendi temelleri üzerinde iyileştirilmesidir. Bu program tarihsel materyalizmi cepheden reddeder, sınıflara, sınıf ve mülkiyet ilişkilerine dayalı bilimsel bir analizin sonuçlarını içermez, sınıf mücadelesini tarihin hareket ettirici gücü olarak ele almak bir yana buna ilişkin bilimsel marksist görüşü açıkça reddederek, karşısına zihniyet ve ahlak mücadelelerini koyar.

Sınıflı toplumun ve onun son biçimi olarak kapitalizmin ürünü tüm kötülöklere devrimci dönemden kalma terminolojinin yardımıyla sövüp sayar bu program; fakat bu sövüp saymalar ahlaki bir öfke ve suçlamayı yansıtmaktan öteye gitmez. Bu sorunların iktisadi-sınıfsal temelleri üzerine yer yer Marksizmden ödünç terim ve kavramlarla bir şeyler söylense bile onları köklü ve kalıcı bir biçimde çözmenin nesnel toplumsal koşulları özenle es geçilir. Yeni PKK programı, Abdullah Öcalan’ın savunmalarına tam bir sadakat göstererek (ki zaten bu savunmaların geniş bir özetinden başka bir şey değildir sözkonusu program) kurulu düzenin temellerine dokunacak hiçbir şey söylememeye özel bir dikkat gösterir. Toplumsal sorunların çözümü ile sınıf ve mülkiyet ilişkilerinin devrimci dönüşümü arasında herhangi bir bağ kurulmaz. Bu sorunlar daha çok yüzyıllardır kökleşmiş kötü zihniyetin ve kapitalizmle birlikte çığıından çıkmış bozuk ahlakın ürünü olarak görülür ve dolayısıyla çözümüne de buradan (zihniyet ve ahlak mücadelelerinden!) bakılır. Bu programda temel toplumsal sorunlar, sömürü ilişkileri ve bunun dayandığı mülkiyet ilişkileri zaten esasa ilişkin bir yer tutmaz. Fakat üzerine onca söz edilen kadın ve ekoloji sorununun ele alınışında da aynı zihniyet değişimi ve ahlaki öğütler çerçevesinin ötesine geçilmez. Bu programın mantığı içinde politik mücadele ilke olarak sınıf ve mülkiyet ilişkilerine yönelmez, siyasal sistemde reformla birlikte her alanda yeni bir zihniyeti ve ahlaki egemen kılma mücadelesi sınırları içinde kalır.

Fakat PKK temelde ulusal bir hareket olduğuna göre onun yeni sosyal-demokrat kimliğine de toplumsal sorundan çok ulusal sorunu ele alışından yaklaşılmak gerekir. İşçi aristokrasisine ve sendika bürokrasisine dayanan ve gücünü işçi sınıfı kitlelerini denetim altında tutmaktan alan klasik sosyal-demokrasinin dayandığı temel felsefe ile artık bir orta sınıf hareketine dönüşmüş bulunan ve gücünü ezilen ulus kitlelerini denetim altında tutmaktan alan PKK’nin yeni felsefesi arasındaki ilişki de bu alan üzerinden ortaya konulmalıdır.

Klasik sosyal-demokrasi ortaya çıkışı yönünden “toplumsal sorun” a dayanıyordu; fakat zamanla

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

dayandığı sorunu köklü bir biçimde çözmek çizgisinden onu yumuşatmak, bu sorunun kaynağını oluşturan çelişkileri yatıştırmak çizgisine geçti. PKK ise ortaya çıkışı yönünden “ulusal sorun” a dayanıyordu ve bilinen evrimin ardından bugün geldiği yerde, artık onu çözmek değil fakat reforme etmek, yani yumuşatıp yatıştırmak çizgisi izlemektedir. Klasik sosyal-demokraside sosyal liberal çizgide ifadesini bulan tutum, PKK’de ulusal liberal çizgi olarak kendini göstermektedir. Sorunların kaynağını oluşturan sosyal güçlerle reformlar temelinde uzlaşıp bütünleşme çizgisi, ki reformizmin mantıksal sonucu budur, burada bir öteki ortak paydadır. Sosyal liberal bir akım olarak sosyal-demokrasi, denetim altında tuttuğu işçileri ve öteki emekçi kitleleri bu çizgi üzerinden kurulu düzene bağlama yolunu tutmuştur, temel misyonu her zaman bu olmuştur. Ulusal liberal bir akım olarak bugünün PKK’si de, karşılığında bir “Kürt reformu” elde etmek koşuluyla bu aynı şeyi Türk burjuvazisine/devletine vaadedip durmaktadır.

Bu son nokta bizi bu bölümde ele almak istediğimiz esas konuya da bağlamış olmaktadır. Bir “Kürt reformu” karşılığında Türk burjuvazisine/devletine vaadedilenler üzerinde aslında geçen bölümde durmuş bulunuyoruz. Buna rağmen aynı soruna burada dönmek istememiz, konunun daha özgün bir yönünü ele almak içindir. Geçen bölümde sözkonusu olan, tarihsel referanslarıyla birlikte genel olarak Türkler ve Kürtler ilişkisi idi. Oysa burada daha özgün, ama devrimci açıdan bizim için çok daha temel önemde bir sorun olarak, Kürt emekçileri ile kurulu düzen ilişkileri sözkonusudur. PKK’nin yeni konum ve kimliğini özellikle sosyal-demokrat nitelemesi üzerinden ortaya koymak yoluna gitmemiz de bundan dolayıdır. Sınıf uzlaşması ve buna dayalı sınıf işbirliği çizgisi, sosyal-demokrat akımın temel felsefesidir. Gelinek yerde PKK’nin emperyalizme ve kurulu burjuva düzenine yaklaşımına bu felsefe yön vermektedir.

Halklar ve emperyalizm

Abdullah Öcalan Nisan 2004 tarihi taşıyan *Bir Halkı Savunmak* başlıklı büyük boy kitabında Ortadoğu’ya 60 sayfalık geniş bir bölüm ayırmaktadır. ABD’nin Ortadoğu’ya müdahalesinin çeşitli yönleriyle ele alındığı bu bölüm üzerinde daha önce ayrıntılı olarak durulmuştu (bkz. *Ulusal Sorun ve Kürt Hareketi* başlıklı dizi yazının 7-11. bölümleri, *SY Kızıl Bayrak*, 12-16. sayılar). İlgili bölümün temel tezi “tarihi Ortadoğu sentezi” üzerinedir ve bu teze egemen düşünce çizgisi, burada konumuzu oluşturan sosyal-demokrat sınıf işbirliği çizgisinin, halklar ile emperyalizm ilişkilerine Ortadoğu somutu üzerinden uygulanışının bir örneğidir. Abdullah Öcalan ABD’nin Ortadoğu’ya emperyalist müdahalesini ve buna eşlik eden Büyük Ortadoğu Projesi’ni halklar için tarihi bir şans olarak değerlendirmekte, halkları bu şansı “ilkeli uzlaşmalar”la değerlendirmeye çağırarak, ABD ile girişilecek bu türden bir “ilkeli uzlaşma”nın Ortadoğu’da “yeni bir uygarlık sentezi”ne vesile olacağını savunmaktadır. BOP ekseninde bir “karma

esi ve Kürt sorunu-3

H. Fırat

(Kızıl Bayrak, Sayı: 2005/40, 8 Ekim 2005)

demokrasi seçeneği” liberal formülünde ifadesini bulan bu düşünce çizgisi, ABD ile ilkeli uzlaşmalar adı altında, gerçekte Ortadoğu halkalarını ve elbette öncelikle de Kürt halkını, emperyalist politikalar yedeğinde hareket etmeye çağırarak anlamına gelmektedir.

Halkların demokrasi istemini emperyalist projelerin yedeğinde ele alan ve buna yönelik mücadeleyi aynı projelerin dolgu malzemesine dönüştüren bu düşünce çizgisi, Nisan 2005’te toplanan PKK Yeniden İnşa Kongresi’nde olduğu gibi benimsenmiş, dahası program hükmü haline getirilmiş bulunmaktadır. PKK Yeniden İnşa Kongresi *Bir Halkı Savunmak* kitabının ilgili bölümünü geniş parçalar halinde “*Politik Rapor*” kapsamında benimsemekle kalmıyor, yeni PKK programının “*Demokratik Ortadoğu Konfederasyonu*” başlıklı bölümünde buna sayfalar boyu yer veriyor ve sonuçta sözkonusu “tarihi sentez”in ürünü ve ifadesi olacak olan “karma demokratik sistem”e bağlanıyor: “4- Ortadoğu kaosunda mücadele eden ve çözüm arayan üç temel gücün durumu gösteriyor ki, Ortadoğu’nun demokratik uygarlık çağına geçişi ancak karma demokratik düzen temelinde olabilir.”

Sözü edilen güçlerin ilki, statükocu “ulus-devlet” güçleridir. Bunların dönemi geçmiştir ve BOP ile birlikte kesin olarak aşılabacaklardır. İkincisi, BOP’un sahipleri ve uygulayıcıları olarak bizzat emperyalistler, esas olarak da ABD emperyalizmidir. “Emperyalizmin geçmişte tek taraflı iradesiyle düzen kurma çağı da geçmiş” bulunduğu için, ABD politikalarını hayata geçirmek için halkların iradesini hesaba katmak ve onlarla uzlaşmak zorundadır. Nitekim o da bunun bilincindedir ve bu çerçevede uzlaşma eğilimi ile hareket etmektedir. Yaşadığı zorlanmalar “artıkça bu eğilimi daha çok geliştirecek ve tavizler vererek karma demokratik sisteme razı olacaktır.”

Üçüncü güç ise haliyle Ortadoğu halklarıdır. Ortadoğu halklarının elbette uzak ve belirsiz bir geleceğe ilişkin “ütopik” toplum projeleri olabilir; fakat bugün için yapmaları gereken, ABD ile “ilkeli uzlaşmalar” arayarak “karma demokratik düzeni”nin kurulmasını sağlamak için çalışmaktır. “Burada önemli olan, sistemin tüm yeniden yapılanmaları karşısında kör bir direniş kadar ilkesiz bir uzlaşma içinde de girilmemesidir.”

“Bu temelde Ortadoğu demokratik uygarlığının gelişiminin karma nitelikli demokratik düzenler biçiminde olacağı açıktır. Küresellik ve yerellik birlikte öne çıkacaktır. Demokrasiye duyarlı, kamu güvenliği ve yönetimi olarak devlet artık halkların öz irade ve yaşam biçimleri olarak Demokratik Konfederalizm belirleyecektir. İç içe iki düzenin bir arada yaşanmasına dayanan karma nitelikli demokrasilerin farklı tonları gelişme gösterecektir.”

“Bu biçimde gelişecek olan Ortadoğu demokratik yapılanması, demokratik uygarlığın sol kanadını oluşturacaktır. Böylece Ortadoğu, tez olan sağ kanat Avrupa demokrasisinin gerçek bir antitezi haline gelecektir...” (PKK Yeniden İnşa Kongre Belgeleri, Çetin Yayınları, Mayıs 2005, İstanbul, s. 218-219)

Bütün bu özetlemeyi PKK’nin yeni programından

yaptığımızı özellikle hatırlatmak istiyoruz. Abdullah Öcalan’ın halkların baş düşmanı Amerikan emperyalizmi ile halklar arasında gerçekleşecek sözde “ilkeli uzlaşma” ve işbirliğine dayalı “karma demokratik düzen” görüşü, PKK için artık temel önemde bir program hükmü durumundadır. PKK Programı bu düşünceyi *Bir Halkı Savunmak* kitabını izleyen dönemin yeni ürünü olan “demokratik konfederalizm” formülü ile süslemiş, bu arada “bir devlet + bir demokrasi”ye dayalı eski orijinal formülü de “iç içe iki düzen” biçimine genişletmiştir.

Burada konumuz bu düşünce çizgisini irdelemek değildir (bu daha önce Abdullah Öcalan üzerinden fazlasıyla yapılmış bulunmaktadır). Biz, emek-sermaye uzlaşmasına ve işbirliğine dayalı klasik sosyal-demokrat mantığın burada emperyalizm ile halklar ilişkisi üzerinden kendini nasıl gösterdiğine işaret etmekle yetiniyoruz.

Kürtlerin yaşadığı devletlerde demokratik dönüşümler, yeni PKK programının esas içeriğidir. Program emperyalizmi düşman bir kuvvet olarak değil, tersine bu demokratik dönüşümlerin gerçekleşmesini sağlayacak bir dış dinamik ve dolayısıyla “ilkeli uzlaşmalar”ın muhatabı temel önemde bir müttefik olarak görmektedir. Ortadoğu devletlerinin demokratik değişim süreci “*üstten ABD’nin Büyük Ortadoğu Projesinin, alttan halkların demokratik, cinsiyet özgürlükçü ve ekolojik toplum projesinin yoğunlaşan etkisi altında*” gerçekleşecektir (PKK Programı, age., s.215). ABD’nin BOP ile Ortadoğu’da hedeflediği geniş çaplı “*yeniden yapılanma hedefinin esas mantığı, ekonomide liberalleşme, başta kadın olmak üzere toplumsal alanda ve siyasette sistem çerçevesinde demokratikleşmedir.*” (s. 216) Buna bir de “ekoloji”yi eklerseniz, PKK’nin demokratik dönüşümlere dayalı programının esas çerçevesini de elde etmiş olursunuz.

Kürt emekçileri ve Türk burjuvazisi

“... Devletler, özellikle TC bu yeni işbirlikçilere dayalı politika yerine halka ve onun demokratik karakterine dayanırsa, kalıcı barış ve ülkede bütünlük sağlanabileceğini görmelidir. Kürt işbirlikçilerinde ısrar, savaş ve ayrılıkçılığın derinleşmesi olacaktır.” (Bir Halkı Savunmak, s.330)

Kürdistan’ı egemenlik altında tutan dört devlete, fakat özellikle de Türk devletine seslenen bu sözlerde dile getirilen düşünce, Abdullah Öcalan’ın Türk devletini/burjuvazisini ikna etmeye yönelik çabasının bir başka temel argümanını oluşturmaktadır. Bu argüman Kürt hareketini iki ana akım olarak ele almakta ve bunlar karşılaştırmalı olarak şöyle değerlendirilmektedir:

“Birincisi, Batı kapitalist sistemin desteklediği ve şimdilik programını Federe Kürt devleti olarak somutlaştıran ilkel milliyetçi feodal burjuva Kürt hakim tabakasının yolu; ikincisi, özgücü esas alan, demokratik ve özgürlükçü bir ulus olmayı hedefleyen emekçi Kürt halkının yolu. Birincisinde gericileşmiş, çıkara dayanan feodal, dinci ve aşiretçi bağları kullanırken, ikincisinde dar aşiretçiliği aşmış, feodal, Ucretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://raney.org>

dinci eğilimlere dayanmayan, demokratik, özgürlükçü, eşitçi bağları esas almaktadır. Birincisi ağırlıklı olarak ABD’nin işgal koşullarında Irak Kürdistan’ında öncülük etmeye çalışırken, ikincisi özgücüne dayalı, Türkiye’nin demokratikleşmesinde Kürdistan’ı bir köstek değil destek olarak değerlendirmede öncülük çalışmaktadır...” (age., s. 236)

Bu değerlendirmede hem belli sınırlar içinde gerçeği yansıtan ve hem de kulağa hoş gelen bir dizi öge var kuşkusuz, fakat yazık ki tutarlılık ve dolayısıyla da inandırıcılık yok. Abdullah Öcalan, Güneyli Kürtler üzerinden konuşurken hem sınıf ayrımlarını bütün açıklığı ile hatırlamakta ve hem de ABD emperyalizmi ile girilmiş ilişkileri kesin bir dille suçlamakta, bunu bölge halklarının çıkarlarına aykırı görmekte, hatta ihanet saymaktadır. Gelgelelim emperyalist Büyük Ortadoğu Projesini savunan, bu çerçevede halklara ABD emperyalizmi ile ilkeli uzlaşmalar öneren, bunu Ortadoğu’da bir “demokratik uygarlık sentezi” gerçekleştirmenin mutlaka değerlendirilmesi gereken tarihi fırsatı sayan, yukarıya PKK Programı üzerinden yeni bir özetini aktardığımız tüm o görüşler bütünü de bu aynı kitabın bir önceki bölümünde yer almaktadır. 204. sayfada ABD ile uzlaşma ve işbirliğini Ortadoğu kaosundan bir “demokratik uygarlık sentezi” çıkarmanın olanağı sayan ve savunan birinin, 236. sayfada ABD ile girişilen bu türden ilişkileri bu kez tutup suçlamasında ne bir tutarlılık ve ne de herhangi bir inandırıcılık olabilir.

Fakat bu, buna rağmen kullanılan argümanda bir mantık olmadığı anlamına da gelmiyor. Abdullah Öcalan’ın Güney Kürdistan üzerinden Türk devletinin/burjuvazisinin gerici korkularına seslendiğini, bu korkuları özellikle deştğini biliyoruz. O tersinden de bunun karşısına PKK’nin temsil ettiği Kürt hareketi üzerinden bu korkuları dengeleyecek ve giderecek çözüm alternatifini koymakta, böylece asıl argümanını zıt yönlü fakat aynı amaca yönelik çifte vurguyla pekiştirmek istemektedir. Buna göre; Kürt burjuva-feodal sınıfları ilkel milliyetçidirler, Kürt sorununu ayrı bir devletleşme ile çözmek peşindedirler, bu onların tarihsel çizgisidir ve onlar bu doğrultuda bugün artık emperyalizmin desteğine de sahiptirler. Bu, Kürtleri barındıran ülkelerin toprak bütünlüğü ve dolayısıyla devlet sınırları için büyük bir tehdit oluşturmakta, halklar arası ilişkileri tehlikeye düşürmektedir.

Oysa PKK’nin temsil ettiği emekçilere dayalı demokratik Kürt hareketi ayrı bir ulusal devlet arayışında olmadığı gibi Kürtleri barındıran ülkelerin devlet sınırlarına da saygılıdır ve bu ülkelerdeki demokratikleşme süreçlerinin destekçisidir. Emekçileri temsil eden demokratik Kürt hareketi, “içinde yer aldığı devletleri yıkmak gibi bir amacı taşımamaktadır. Bu devletlere yönelik tavrı, kendine yönelik demokratik duyarlılıktır. Demokratikleşmesini bölücülük, ayrımcılık gibi göstermemektedir. Tersine, özgür demokratik birliğe dayanan güçlü ülke ve devlet bütünlüğünü amaçlamaktadır.” (Özgür İnsan Savunması, s. 95)

Bu durumda ilgili devletler, özellikle de Türk devleti, Kürt işbirlikçi tabakası ile ilişkiler yerine PKK'nin temsil ettiği Kürt hareketini muhatap alma ve bir "Kürt reformu" eşliğinde onu kendi yasallığı içine katma yoluna giderse, böylece hem "ülke bütünlüğünü" ve devlet sınırlarını güvenceye almış olacak, hem Kürt sorununun ağırlığından kurtulmuş olacak ve hem de bu yolla Kürtlerin stratejik desteğini yeniden arkasına almayı başaracağı için kendisini çevreleyen bölgelerin lider devleti olarak sivrilecektir.

Bu mantık örgüsünün gerçekte iki esaslı noktada mantıktan ve dolayısıyla dayanaktan yoksun olduğunu göstermek fazlaca bir güçlük taşımamaktadır.

Abdullah Öcalan Kürdistan'ın küçük bir parçasındaki Kürt burjuva-feodal sınıflarının milliyetçi eğilimlerini vurguluyor ve onların ayrı bir devlet peşinde koştuklarını söyleyerek Türk burjuvazisini korkutmaya çalışıyor. Ama Kürdistan'ın asıl büyük parçasındaki, Türkiye Kürdistanı'ndaki Kürt burjuva-feodal sınıflarının onlarca yıldan beri Türk burjuvazisi ile et ve tırnak gibi kaynaştığı gerçeğini nedense es geçiyor. Bu sınıflar, Kürt halkının özgürlük için ayağa kalktığı son 20 yıl boyunca, Türk burjuvazisi ile kurdukları sınıfsal kader birliğine ne denli sadık olduklarını bütün açıklığı ile göstermiş bulunmaktadır. Bu belirgin sınıfsal tutumun elbette bireysel istisnaları vardır. Fakat bizzat Kürtlerin özgürlük ve eşitlik mücadelesine karşı silahlandırılmış 90 bin kişilik istikrarlı korucu ordusu, buradaki sağlam sınıfsal kaynaşmışlığı tartışma götürmez bir biçimde belgelemiştir. (Halen ortada bırakılan son manevra saklı tutulursa, Kürt sorunundaki en inkarcı hükümetlerden birini oluşturan mevcut hükümetin en önemli bakanlarından bir kısmı, Kürt burjuva-feodal sınıflarına mensupturlar ve "bölücü terör"e karşı mücadeleyi kararlılık içinde sürdürmekle övünenlerin başında da onlar gelmektedirler.) Büyük burjuvaziden, büyük toprak sahiplerinden, aşiret reislerinden ve tarikat şeflerinden oluşan güçlü Kürt burjuva-feodal sınıfı zorlu bir çatışma döneminde Türk burjuvazisi ile kader birliğini bu denli açıkça kanıtlamışken, Türk burjuvazisi hangi mantık içinde bu sınıfa güvensizlik göstererek Kürt emekçi sınıflarını ve onun demokratik-halkçı hareketini esas muhatap ve müttefik olarak seçme yoluna gidebilecektir? Mantıksızlığı görmek için soruyu formüle etmek bile kendi başına yeterlidir.

İkinci bir nokta, Kürt emekçileri ve demokrasisi adına ortaya konulan "demokratik-halkçı" tutumun muhataplarıdır. Abdullah Öcalan ve onu olduğu gibi yineleyerek PKK Programı, emekçi-halkçı çözüm adına gerici Türk devletine / burjuvazisine seslenmektedir, ellerini ona uzatmaktadırlar. Kurulan denklemin en çürük yanı da aslında budur. Kürt burjuva-feodal sınıflarının tutumu karşısında Kürt emekçileri adına ortaya konulan ve "özgür demokratik birliği" hedef aldığı söylenen bir tutumun muhatabı ancak Türk emekçi sınıfları olabilirdi. Ezilen ulusun emekçi sınıfları adına ezen ulusun egemen sınıfına başvurmak, onunla barışıp bütünleşmeyi istemek, normal durumda herhangi bir mantıktan ve tutarlılıktan yoksundur. Böyle bir durumda ya başvuru adresine kaba bir yanlışa düşülmektedir, ya da adres bilinçli seçilmiştir de bu durumda ileri sürülen iddiada temelli bir tutarsızlık vardır.

Bu tutarsızlık ancak sözünü ettiğimiz sosyal-demokrat konum ve kimlik temelinde bir anlam kazanabilir, az çok anlaşılabilir bir mantığa oturur. Zira Kürt emekçi sınıfları adına gerici Türk burjuvazisi ve devletiyle barışıp bütünleşmeye yönelik bir tutumla ortaya çıkmak, ancak denetim altında tutulan Kürt emekçilerinin güvenini kötüye kullanmak, onların gerçek çıkarlarını bir yana bırakmak ve "Kürt reformu" adı altında sınırlı bazı tavizlerle onları kurulu düzene bağlamaya yönelmek anlamına gelir. Gerçek durum artık çok iyi bilindiği gibi budur ve sosyal-demokrat anlayış da kendini tamı tamına bu tutum üzerinden göstermektedir.

(Devam edecek...)

11. Uluslararası İstanbul Bienali devrimci değerlerin için boşaltmak, Marksizm'i ehlileştirmek için Brecht'e saldırıyor...

Burjuvazinin politik sanat etkinliğine karşı devrimci sanat!

Burjuvazinin düzenlediği bienal yine burjuvaziye hizmet etmektedir!

Bu yıl 11.'si gerçekleştirilen Uluslararası İstanbul Bienali başlığını, Bertolt Brecht'in 1928 yılında Elisabeth Hauptmann ve Kurt Weill ile birlikte yazdığı "Üç Kuruşluk Opera" adlı oyunun ikinci perdesinin kapanış parçası olan "İnsan neyle yaşar?" adlı şarkısından alıyor.

Bienal 12 Eylül-8 Kasım tarihleri arasında sürecek. Zagreb'te yaşayan dört Hırvat kadının oluşturduğu WHW (what, how and for whom / ne, nasıl, kimin için) adını taşıyan küratör (sergi düzenleyicisi) kolektifi bu yılki bienalin başlığını seçmiş. Tanıtım toplantısında bienal küratörleri, bienalin kavramsal çerçevesini devrimci değerlere sahip sanatçılardan ve devrimci önderlerden aldıklarını da kamuoyuna duyurdular.

Burjuva medyada bienalin içeriğine dair çokça yazılıp çizildi. Gösterilen bu ilginin gerisinde bienalin politik içeriği bulunmaktadır. Çünkü dört Hırvat küratör, bienalin tanıtım toplantısında Brecht'in politik duruşunun ve söyleminin yanı sıra Rosa Luxemburg'un "sosyalizm ya da barbarlık" ikilemine de değindiler.

Bienal, İstanbul Kültür Sanat Vakfı (İKSV) tarafından 1987 yılından bu yana düzenlenmektedir. İKSV, ağırlıklı olarak Eczacıbaşılar'ın kurduğu bir vakıftır. Vakfın başında da Şakir Eczacıbaşı bulunmaktadır. Bienalin sponsorlarına bakıldığında, etkinliğin içeriğinin bilinçli bir tarzda tercih edildiği anlaşılmaktadır.

Başta Koç Holding olmak üzere bienal sponsorları Arçelik A.Ş., Koç Enerji Grubu şirketlerinden Aygaz, Opet ve Tüpraş, Ford Otomotiv Sanayi A.Ş., Polisan Boya Sanayi ve Tic. A.Ş. Gerçekleşmesinde katkısı olanlar ise Foundation for Arts Initiatives, The Christensen Fund, Ford Foundation, British Council-Creative Collaboration, Mondriaan Foundation, Institut für Auslandsbeziehungen e. V., The Danish Arts Council, Bureau of Educational and Cultural Affairs, U.S. Department of State, Washington, Australian

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://iranthey.org>

Government-Australia Council for the Arts gibi çok sayıda tekelden oluşmaktadır.

Etkinliğin tanıtım afişleri için Brecht'ten cimbızlama sözlerle seçilen şiarlar dahi İKSV'nin, Koç Holding gibi kapitalistlerin, Brecht'i boşuna tercih etmediklerini, Marksizm'i ehlileştirmek, sosyalizmin içeriğini boşaltmak için bienali politik bir sanat etkinliğine çevirmeye çalıştıklarını göstermektedir. Afiş şiarları Brecht'in "Banka kurmanın yanında banka soymak nedir ki?" ve "Önce ekmek sonra ahlak gelir" sözlerinden oluşmaktadır.

Afişe çıkarılan şiarlar güdükleştirilerek, bütünselliğinden ve devrimci içeriğinden kopartılarak, kapitalizmi "yaşanabilir" kılmaya çalışan burjuvaların ekmek için her türlü ahlaksızlık mübahdır anlayışını empoze etmeye çalıştığı bir biçime büründürülmüştür. Oysa Brecht'in kendisi dahi, bienale esin kaynağı olan oyunun, 1945'te Berlin'de oynanırken "önce ekmek gelir, sonra ahlak" lafından dolayı Ruslar tarafından yasaklanması karşısında, "ben de olsam yasaklardım, çünkü devrimci bir mesajın yokluğunda bu 'mesaj' katıksız anarşizm olurdu" demiştir.

Brecht'in sanatı devrimci özünden koparılmış bir kavramsallıkla teorize edilmeye çalışılıyor!

WHW tarafından "İnsan neyle yaşar?" sorusu etrafında kurulan bienalin kavramsal çerçevesinde Brecht, yeniden keşfedilmesi ve yeni kuşaklara öğretilmesi gereken devrimci bir sanatçı olarak görülmüyor. Aksine, devrimci içeriğinden arındırılması gereken bir sanatçı olarak görülüyor. Bienalin hem düzenleyicileri hem de küratörleri, Brecht'i tekrar gündeme getirerek "çağdaş kapitalizm" koşullarında sanatsal uğraşın rolü hakkında bir düşünme denemesine girişmeyi, günlük pratikleri, değer sistemlerini ve eylem biçimlerini yeniden değerlendirmeyi amaçlıyor.

Bienalin tanıtımı ve kavramsal içeriğini anlatmak amacıyla İKSV tarafından hazırlanan ve internet

sitelerinde yayınlanan yazıda, “*Brecht’in sorduğu soru bugün de aynı aciliyeti taşıyor mu? 1929’daki ekonomik krizin ardından dünyayı dönüştüren değişimlerden pek de farklı olmayan, felaketle sonuçlanabilecek küresel değişimlerin yaklaştığı korkusuyla yaşamıyor muyuz? Sanatın toplumsal değişime önayak olmasıyla ilgili sorular; solun faşizmle ve Stalinizmle karşı karşıya geldiği 1930’lardaki kadar acil cevap beklemiyor mu? Yoksa sanat janrlarıyla sınırlanmış, kültürel eğilimler olarak adlandırılabilir ve pazarlama açısından kârlı görünen tam kapsamlı bir kültür endüstrisi sistemi ve onun güne ve duruma bağlı olarak büründüğü bozuk biçimlerin bu soruları cevaplamış olduğunu mu düşünüyoruz?*” denilerek, kapitalizmin krizinin toplumsal çalkantılara gebe olduğu böylesi bir dönemde, burjuvazinin öz çocuğu faşizm ile Stalin gibi devrimci bir önder kıyaslanabilmekte, devrimci değerlere saldırılmaktadır.

Kapitalizmin kriziyle bunalan burjuvazi Brecht’e saldırmaktadır!

Tanıtım yazısında Brecht’in devrimci düşüncelerine, kimliğine ve sanatına pervasızca saldırılmaktadır. Brecht ve sanatı, “modası geçmiş” ve “unutulmuş” bir ütöpik Marksizm yorumcusu olarak tanımlanmaktadır:

“Brecht’in Marksizm’i ile ütopya, ütopyacı potansiyel ve sanatın siyasete alenen dahiline olan inancı, hâkim çağdaş bakış açısından/açılarından değerlendirildiğinde şüphesiz biraz modası geçmiş, tarihsel açıdan yersiz ve kurumsal solun çöküşüyle neoliberal hegemonyanın yükselişine tanık olduğumuz bu dönemle uyumsuz görünüyor. Ancak asıl soru bu durumun aslında yaşadığımız döneme özgü bir belirti olup olmadığı. Brecht’in 1960’lar ve 70’lerdeki inanılmaz popülerliği ve yumuşak bir geçişle ‘bir klasiğe’ dönüştürülmesinin ardından bugünkü ‘unutulmuşluğu’ ile ‘modası geçmişliği’, tam da çağdaş toplumla ve sanatın onun yaşamında oynadığı rolle ilgili bir şeylerin ters gittiğinin göstergesi değil mi?”

Yazı, Brecht’i birçok açıdan çağdışı olarak nitelemekte ve ideolojisinin hayata geçirilemezliği üzerine demagojik söylemler kullanmaktadır. Burjuvazi, bienal vesilesiyle bir kez daha kapitalizmin sınırları içerisinde düşünme, deneme, pratik geliştirme terminolojisine sarılmaktadır:

“Brecht’i tekrar gündeme getirmek çağdaş kapitalizm koşullarında sanatsal uğraşın rolü hakkında bir düşünme denemesine girişmek, günlük pratiklerimizi, değer sistemlerimizi ve eylem biçimlerimizi yeniden değerlendirmek anlamına geliyor. Elbette, Fredric Jameson’ın işaret ettiği gibi, ‘günümüz için bir Brecht’i’, ‘Brecht’te yaşayanı ve ölmüş olanı’, postmodern veya gelecek için bir Brecht’i, post-sosyalist hatta post-Marksist bir Brecht’i, eşcinsel kurama veya kimlik siyasetine uygun bir Brecht’i yeniden keşfetmek veya hayata geçirmenin Brecht’e fazlasıyla aykırı bir çaba’ olacağına şüphe yok.”

Yazı “ortodoks solun” yeni ve anlamlı ittifaklar geliştirmesi gerektiğini dikte ederek sona ermekte, “ortodoks sol” a üzeri örtülü bir biçimde düzen içi arayışlar, düzen güçleriyle ittifaklar önerilmektedir:

“Ortodoks sol bir konumla çağdaş sanat arasındaki çatışmanın çağdaş sanatın anlaşılmasında belirleyici bir rol oynadığı İstanbul ve Türkiye’de, küresel neoliberalizm ve yerel etnik temelli ulusalcılığın çifte açmazından bir çıkış aramak kendini adamaya degecek tek uğraş gibi görünüyor. Ancak, ideolojiye karşı ideolojinin son yıllarda büründüğü yeni biçimlere karşı çıkmak, eski solun sosyal devletin enkazından ayağa kalkamamasından

ders almak ve yeni ve anlamlı ittifaklar geliştirmek, Türkiye kapsamının çok ötesine uzanan çabalar.”

Saldırdıkları Brecht’in dünyayı değiştirme ve dönüştürme çabasıdır!

Burjuvazi Brecht’e saldırmaktadır. Çünkü o dünyayı değiştirme ve dönüştürme çabası içindedir ve her daim eylemin sanatını yapmaya çalışmıştır:

“Brecht, eylemin sanatını, dünyayı değiştirmenin ve dönüştürmenin sanatını yapmaya çalışmıştır. Kelimenin yalnızca politik anlamıyla değil, sanatsal anlamıyla da o, proleter sanatın çalışkan bir işçisidir. Sürekli bir araştırma içerisindedir. Yanılmayı da içeren denemelerde bulunmaktan kaçınmaz. Kalıplarla, dogmalarla istediği sonuca ulaşamayacağını bilir. Bu yüzden o, devrimciliği politik angajmanlardan, sanat anlayışını ise burjuva ideolojisinden ödünç alan pek çok sanatçının karşısında gerçek bir devrimcidir, sanatı ise kuramsal arka planı ve sınıfsal özü ile devrimci bir sanattır. Onun eserleri son derece yalın ve halk tarafından kolay anlaşılan özelliğiyle dünyanın dört bir yanında ilgiyle karşılanmıştır. Bu aynı zamanda onun eserlerinin evrensel değerine de bir kanıttır.” (SİKB, 2000/30, 19 Ağustos ‘00)

Sanat toplumsal ilişkilerin bir parçasıdır!

Sınıfsal özünden koparılmış bir sanat anlayışı yoktur, olamaz. Günümüz burjuva ideologlarının bireysel sanat, postmodern sanat vb. tanımlar adı altında sanatı “elit” bir kesimin işi olarak sunmaya çalışmasının hiçbir tarihsel-toplumsal nesnelliği bulunmamaktadır.

Zira sanat, insanlık tarihiyle ortaya çıkmış toplumsal bir olgudur. İlkel komünal toplumda üretimin ortaklaşa yapıldığı, üretim araçlarının ortaklaşa kullanıldığı bu düzende tüketim de ortaklaşa, paylaşım kardeşçeydi. Bu olgu ortak bir kültürün yaratılmasına da neden oldu. Bu nedenle ilkel insanlar, önce yakın çevrelerindeki varlıkların, daha doğrusu en çok işlerine yarayan varlıkların resimlerini yaparak, kendilerini en çok etkileyen olayları hareketlerle canlandırarak ilk sanatı yarattılar.

Aletin bulunması ve insan beyninin giderek yetkinleşmesi, soyut düşünceyi doğurdu. İnsanoğlu doğa olayları karşısında güçsüz kalınca, bu olayları bazı görünmeyen güçlerle açıklamaya kalkıştı. Gizli güçlere olan inanç bu aşamadan sonraki sanat yapıtlarını da etkiledi. Dinsel betimlemeler, büyü törenleri ve dinsel kaynaklı danslar bu inancın izlerini taşıdı.

Üretici güçlerin gelişmesi, üretim araçlarının yetkinleşmesi sonucu, gereksinin fazlası üretim yapılmaya başlandı. Toplumun bir kesimi üretim araçlarına ve toplumsal zenginliklere sahip olurken, bir kesimi de bunlardan mahrum kaldı. Ortaklaşa mülkiyet yerini özel mülkiyete bıraktı. Tarihte ilk kez sınıflı toplumların ortaya çıkışı sanata da yansdı. Çünkü bir toplumun kültürünü, sanatını, hatta davranış ve düşüncesini belirleyen, o toplumun içinde bulunduğu üretim ilişkileridir. İlkel komünal toplumun üretim ilişkileri yerini kölecî toplumun üretim ilişkilerine bırakınca, sanatta da köklü değişiklikler oldu.

Üretim araçlarını ele geçiren sınıf, silahları da ele geçirdi. Bunu, güçleri köleleştirme ve kölelerden daha çok yarar sağlama yolunda kullandı. Hemen ardından da sanat, felsefe ve dini kendi çıkarları doğrultusunda kullanmaya başladı. Din toplumsal yaşamda ağırlık kazanırken, öteki dünya denilen mutlu bir dünyadan söz etmeye, efendilere, krallara ve din ulemalarına koşulsuz bir boyun eğmenin gerekli olduğunu öğütlemeye başladı.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://tante.org>

Köle emeğinin geliştirdiği üretici güçlerle bu güçlerin gelişmesini engelleyen üretim ilişkileri arasındaki çelişki alabildiğine keskinleşince feodalizme geçildi. Bu düzenin değişen maddi koşullarıyla birlikte sanatta da değişme oldu. Feodalizmin sanatı da kendi sistemine hizmet etti. Geniş yoksul emekçi yığınlar yaşadıkları baskı, acı ve yoksulluğu sanatlarına yansıtırlan dönemin soyluları bireysel kahramanlıkları, din ulemaları tarafından kutsanmış feodal beylerin dokunulmazlıklarını anlattı.

Feodalizmin bağrından doğan kapitalizm, burjuva sınıfı geliştirdi. Bu dönemin sanatı içerik olarak ilk başlarda özgürlük üzerine kurulmuştur. “Eşitlik, özgürlük, kardeşlik” kavramları sanata da yansdı. Ancak burjuvazi iktidarını sağlamlaştırdıkça ve tüm ilerici yanlarını yitirdikçe özgürlük, burjuvazi için zengin olma ve rahat bir yaşam özgürlüğü, emekçiler içinse emeğini serbestçe satma özgürlüğü olmanın ötesine geçemedi.

Günümüzde sanat burjuvazinin tekelinde, toplumsal yaşamın dışında, pazara sunulan bir metadır yalnızca. Sanatı burjuvazinin tekelinden kurtarmanın, proleter sınıf kitlelerinin günlük, olağan ve üretken bir eylemliliğine dönüştürmenin, toplumsal yaşamın içinde üretmenin yolu devrimci değerlere sahip çıkmaktan, devrimci mücadele yolunda ilerlemekten geçmektedir.

Sanat ve sanatçı tavrını ezilen sınıftan yana koyuyorsa ilerici ve devrimcidir!

İstanbul bienali örneğinde olduğu gibi burjuvazi devrimci değerlere saldırmak, Marksizm’i ehliileştirmek, sosyalizmin içeriğini boşaltmak, giderek sertleşen sınıfsal çelişkilerini yumuşatmak, vahşi kapitalizmi “insancıl” göstererek kutsamak için her yolu denemektedir. Kültür, sanat, spor vb. her türden eylem ve etkinliği bu doğrultuda kullanmaya çalışmaktadır.

Burjuvazi devrimci içeriğini boşaltmak için bu yıl Brecht’i, onun sanatını ve politik kimliğini seçmiştir. Bienalde sergilenen eserlerin biçimleri bu açıdan önemsizdir ve üzerine en ufak bir söz söylemeyi dahi hak etmemektedir. Zira bienal içeriğiyle tümüyle burjuvaziye hizmet etmektedir.

Burjuvazi bugün “toplumcu gerçekçi” sanat anlayışının karşısına “postmodern sanat” adı altında egemen sınıfın çıkarlarını ve iktidarını korumayı, onun ideolojisini yaymayı hedefleyen burjuva sanat anlayışını çıkarmaktadır.

Oysa, toplumsal zenginlikler bir avuç kapitalistin tekelinde toplanırken yoksulluk ve yoksunluk milyonların hayatını zehir etmektedir. Emek ve sermaye çelişkisinin yaşandığı toplumumuzda, sanatın, sanatçının ve aydının bu toplumsal çelişkinin dışında kalamayacağı bilimsel bir gerçekliktir. Sanatın, sanatçının ve aydının ilericiliğinin, devrimciliğinin biricik ölçütü, bu bilimsel gerçeklik karşısında tavrını ezilen sınıftan yana koyup koymadığıdır.

Başarılı bir kamp çalışması ile yeni döneme hazırlık...

Daha güçlü bir komünist gençlik örgütü için ileri!

Geçtiğimiz dönemi tamamlarken, yaptığımız değerlendirmeler doğrultusunda önümüze çok yönlü bir eğitim ve gelişim süreci koyduk. Yüzyüze olduğumuz zaafı tabloyu kırmak, devrimci-partili yaşamı özümsemek noktasında mesafe alabilmek için öncelikli hedeflerimizi belirledik. Kadrosal gelişimi sağlamak hedefiyle ideolojik, politik ve örgütsel eğitim sürecini önümüze koyduk. Bir başlangıç adımı olarak “Daha güçlü bir komünist gençlik örgütü için ileri!” şiarlı bir kamp örgütledik.

Dönemin sonunda yaptığımız değerlendirme, “Genç komünistler, bu değerlendirmeler ışığında önümüzdeki sürece dönük müdahalelerini bütünlüklü bir biçimde hayata geçireceklerdir. Yeni dönemde gençlik içerisindeki devrimci önderlik boşluğunu doldurma iddiasıyla hareket edecekler, birleşik, kitlesel, devrimci bir gençlik hareketi ve örgütünü adım adım kavga içerisinde örecektir” cümleleriyle bitmektedir. Gençlik hareketinin hep işaret ettiğimiz apolitizm ve örgütsüzlük gibi yapısal sorunları, gençlik gruplarının gençlik hareketine ilgisizliği, iddiasızlığı ve politikasızlığıyla birleşince kronikleşen sorunlara dönüşebilmektedir. Gençlik hareketinin bu verili koşullarında hareketin önderlik boşluğunu doldurma iddiası daha da önemli bir yerde durmaktadır. Bu iddiayı ete kemiğe büründürmek ise, “Gençlik içinde proletarya sosyalizminin/işçi sınıfı devrimciliğinin bayrağını yükseltmek, ideolojide, politikada, değerler sisteminde ve nihayet belirleyici bir alan olarak pratik mücadelede bunu layıkıyla temsil etmeyi başarabilmek”ten geçmektedir.

Bu noktada ideolojik ve politik eğitim, pratik mücadele alanındaki görevlerin yerine getirilmesi ve örgütlenme sorununun aşılması öncelikli hedeflerimizdendir.

Genç komünistlerin önlerinde duran en öncelikli sorun alanı ise, partisiyle bütünleşip devrimci değerlerini içselleştirmesidir. Partili kimlik; ideolojik kimlik, politik kimlik ve militan/direnici kimliğin bütünselliğinde şekillenmektedir. Gençlik hareketinin önderlik boşluğunu doldurma iddiasında olan biz genç komünistler, bunu başarabilmek için, hızla işçi sınıfının komünist partisinin kimliğine uygun bir kadrosal gelişmeye yaklaşabilmek durumundayız. Bu çerçevede komünist gençlik örgütünün ihtiyaçlarına yanıt verme amacıyla gerçekleştirdiğimiz kampımızın çok yönlü eğitim ihtiyacını giderme ve partili bilinci ilerletme gibi iki temel hedefi vardı. Elbette ki ideolojik, politik ve örgütsel eğitim bir devrimcinin yaşamı boyunca devam edecektir. Biz bu kampı birlikte “düşünen ve savaşan militanlar” a ulaşabilmenin bir adımını atmaya çalıştık. Kamp süreci boyunca yapılan sunumlarla, kampın iç işleyişi ve kolektif bilinçle beraber “düşünen ve savaşan militanlar” cümlesini temel dayanaklarına kavuşturmaya, içselleştirmeye çalıştık.

Yaşamını devrim ve sosyalizm davasına adanmış her birey kendi içerisinde de devrimci bir süreci başlatmış olur. Düzenle olan tüm bağların yıkılması ve yeni bir kültür ve değerler sistemi edinme olarak tarif edebileceğimiz bu süreç, kendi içerisinde altüst oluşları barındırmaktadır ve

hiçbir zaman bu altüst oluşlar tam anlamıyla tamamlanmış sayılmaz. Geleceği yaratma iddiasındaki bir partinin gençliği olmanın yükümlülüklerini bilince çıkarmalı, devrimin ihtiyaçlarını görerek yaşamlarımızı şekillendirmeliyiz. “Daha güçlü bir komünist gençlik örgütü için ileri!” şiarıyla gerçekleşen kampımız, bu ihtiyaçların ürünü olarak doğmuş ve sorunların çözümü noktasında gösterilen ısrarın somutlanması olmuştur.

Eksikliklerimizden öğrenerek yol yürüyoruz!

Kampımızı önceleyen aylarda ihtiyaçlar gözönüne alınarak bir dizi seminer başlığı belirlenmiştir. Bu başlıkların içeriği ve sıralanışları kendi içinde bir bütünselliği ifade etmektedir. Sunumların paylaşımında olabildiğince çok sayıda genç komünist görev aldı. Salt bir sunuma hazırlanmak bile kendi içinde bir eğitim sürecidir. Bu bilinçle yapılan paylaşım, ilk defa sunum yapacak yoldaşlarımıza da deneyim kazandırmış oldu. Ancak sunum paylaşımını yaygınlaştırmak, başlıkları bölerek görev dağılımını arttırmak yönlü tercihin bir sonucu olarak, sunuma hazırlanan yoldaşlarımızın bir araya gelmesi ve istenen düzeyde bir ön hazırlık süreci noktasında belli zorlanmalar yaşanmıştır.

Bu yönüyle kampımızın ön süreci istenilen başarıyı yakalayamamış, birtakım eksiklikler kendisini kamp sürecinde de göstermiştir. Sunum başlıklarına dair yerlerde ön eğitim süreçlerinin örülmemesi, sunumların ve tartışmaların ayrıntılanarak uzamasına neden olmuştur. Belirli yerlerde sunum ekseninde veya kampın başlıkları

üzerinden eğitim çalışmaları hayata geçirilmiş olsa da sınırlı kalmıştır. Yaz döneminde pratik faaliyetin yoğunluğu, yoldaşlarımızın yaz döneminde sınıf çalışması alanında konumlanmaları gibi nedenler elbette eksikliğin bir nedenidir ancak asla bir bahanesi olamaz. Sonuçta ortaya çıkan tablo kampın ön sürecinin verimli bir biçimde kullanılmaması olduğudur.

Kamp sürecinde sunumlar ağırlıklı bir yer tutmuştur. Sunumlar için ayrılan süreler tartışma ihtiyacı nedeniyle sürekli uzamış, bu noktada planlamayı aksatabilmiştir. Gece geç saatlere kadar süren tartışmalar, uyku ve gündüz beraber geçirilecek saatlerden fedakarlık edilmesini gerektirmiştir. Genç komünistlerin iradesiyle kampın amacı doğrultusunda yapılan bu tercih nedeniyle kolektif yaşamı hayata geçirebileceğimiz saatlerimiz oldukça sınırlı kalmıştır. Bu yoğunluk doğal olarak zihinsel yorgunluk nedeniyle yer yer sunumların takip edilmesini de zorlaştırmıştır. Zaman sorunu nedeniyle sunum bazı başlıkları ise iptal edilmiştir. Bu başlıklar: Ortadoğu-İran, kadın sorunu, kriz ve kitle çalışmasının sorunlarıdır. Ayrıca yapılması planlanan şehit yoldaşlarımızın anması da gerçekleştirilememiştir.

Günün ağırlıklı bir bölümünü tartışmalarla geçiren genç komünistler, sunumlarda marksist tahlil yönteminin kavranması noktasında belirli bir yol katetmişlerdir. Tartışmalar bu yöntemle yapılmış, sunumlara ve tartışmalara müdahaleler bu eksende yapılmıştır. Özellikle partili kimlik üzerine yapılan sunum büyük ilgiye konu olmuş, anlamlı tartışmalar yaşanmıştır. Partili kimliğin içselleştirilmesi noktasında önemli bir yere sahip olan bu sunumda yoldaşlarımız kafalarındaki sorulara cevaplar

bulabilmiş ve olumlu anlamda yeni soru işaretleri ortaya çıkabilmiştir. Elbette ki bu soru işaretleri partili kimliğin somutlanması üzerinedir ve ileriye doğru bir sıçrayışı içerisinde barındırmaktadır.

Kolektif yaşam kültürünü hayata geçirebilmek için de bir dizi anlamlı pratik sergilenmiştir. Her gece yapılan gün değerlendirmesi bir dizi küçük soruna anında müdahale etmeyi kolaylaştırmış, günlük işlerden nöbetlere dek ayrıntılı planlamalar yapılabilmektedir. Kampın ilk günlerinde planlamada bir dağınıklık yaşansa da devrimci bir müdahale ile bu sorun aşılmıştır. Sunum planlamaları da değerlendirme toplantılarında komün tarafından yapılmıştır. Eleştiri-öz eleştiri mekanizması bu toplantılarda hayat bulmuştur.

Ayrıca, kamp süreci boyunca iç illegalitenin gerekleri yerine getirilmiştir. Bu noktada, eski alışkanlıklardan arınmak yönlü bir müdahale olarak algılanıp gerekleri hayata geçirilmeye çalışılmıştır.

Kamp süreci boyunca yapılan sunumlar ve tartışmalar, konular üzerine araştırmaya sevk etmiştir.

Bir bütün olarak kampımız amacı doğrultusunda işlevini yerine getirmiştir. Bir dizi eksikliğe rağmen sağladığı başarıyla gelecek döneme anlamlı deneyimler bırakmıştır.

Kamptan aldığımız güçle daha da ileriye!

“Daha güçlü bir komünist gençlik örgütü için ileri!” şiarlı kampımız bize ideolojik-politik birikim noktasında yaşadığımız sorunları bir kez daha göstermiştir. Kampımız, işçi sınıfının komünist partisiyle genç komünistler arasındaki ideolojik birikim açısının kapanması ve politik yetkinliğe ulaşılması noktasında alınması gereken yolu ortaya koymuştur. Ön hazırlık süreciyle beraber kamp boyunca yapılan tartışmalar belli bir birikim yaratmış olsa da, yazımızın başında da belirttiğimiz gibi eğitim süreci, bununla birlikte partili kimliği içselleştirme süreci hep sürecektir.

İşçi sınıfının komünist partisinin çizgisini gençlik alanında var etmekten ve gençlik hareketindeki önderlik boşluğunu bu çizginin ışığında doldurmaktan söz ettiğimiz yerde, eğitim çalışmalarının önemi bir kez daha ortaya çıkmaktadır. Yeni dönemde genç komünistler, öncelikle kamp sunum başlıkları üzerinden ve elbette, kendi kolektiflerinin saptayacağı eksiklikler üzerinden eğitim çalışmalarına hız vermelidirler. Bu eğitim çalışmalarının biçim ve yöntemleri yereller tarafından ihtiyaçlar çerçevesinde belirlenmeli ve marksist-leninist klasikler ve partimizin çizgisini kavrayacağımız kitaplarımızla bütünleşebilmelidir. Eğitim çalışmaları belli periyotlarda düzenli bir biçimde gerçekleştirilmelidir. Bu yapılabildiği ölçüde kampımız, “*düşünen ve savaşan militanlar*”ı yaratmada bir adım olabilecektir. Genç komünistler kamp sürecinde gösterdikleri ısrarı eğitim çalışmalarında da gösterebilmelidirler.

Yazımızın girişinde yaptığımız alıntıda vurgulandığı gibi; ideolojide, politikada, değerler sisteminde alacağımız mesafe, belirleyici bir alan olan mücadelenin pratik ayağında da somutlanabilmek durumundadır. Eğitim çalışmaları üzerinde yaptığımız vurgu elbette pratik ayağıyla birleştirilmelidir. Bu da kendisini, yayın üzerinden ve pratik-politik faaliyette yaşadığımız sorunların ve zayıflıkların aşılması noktasında gösterilecek ısrarda somutlayacaktır.

Yeni döneme ilişkin

Kamp sürecinde ayrıntılı bir tartışmaya konu olan merkezi gençlik yayınıımız üzerine birkaç noktayı vurgulayalım. Merkezi gençlik yayınıımız,

Tartışma başlıkları:

- 1) Marksizm'in üç temel kaynağı
- 2) Ekim Devrimi deneyimi
- 3) Dünya devrim deneyimleri - Latin Amerika Ülkeleri (Küba, Şili, Venezüella, Honduras, Arjantin vb.) - Portekiz deneyimi
- İspanya iç savaşı
- Paris Komünü
- Çin Devrimi
- 4) Türkiye devriminin karakteri
- 5) Ulusal sorun
- 6) Faşizm ve faşizm karşıtı mücadele
- 7) Türkiye sol hareketi ve parti tarihi
- 8) Partili kimlik
- 9) Gençlik hareketi tarihi
- 10) Gençlik hareketinin sorunları ve örgütlenme sorunları
- 11) Yayın
- 12) Geçmiş dönem değerlendirmesi ve yeni dönem

politikalarımızı geniş gençlik kitlelerine ulaştırmanın ve örgütlenmenin bir aracıdır. Bu nedenle yayınıımızın, amacına uygun bir biçimde en etkin kullanımını hedeflemeliyiz. Yayınıımızı politik olarak beslemeli, güçlendirmeli, katkıları düzenli olarak örgütleyebilmeliyiz. Genç komünistler önümüzdeki dönemde hem merkezi gençlik yayınıımıza daha etkin bir katkı sunmalı, hem de yayını daha etkin ve yaygın bir biçimde kullanabilmelidirler.

Tartışma başlıklarıımız içerisinde olan ancak tartışılmayan kitle çalışması ve örgütlenme sorunları konusunda da genç komünistlerin önünde bir dizi görev durmaktadır. Genelde yaygın ve güçlü bir politik-pratik faaliyet örebilsek de, bu çalışmaların örgütsel planda karşılığını yeterince alamadığımız açıktır. Ayrıca birleşik ve kitlesel bir gençlik hareketi yaratma noktasındaki ısrar ve çabamız da henüz bir karşılık üretememiş olabilir. Ancak bu alanlarda yeterince mesafe alamamış olsak bile, ısrar ve irade kırılması yaşamadan yol yürümesini başarabilmeliyiz. Bununla birlikte, bu kadar yoğun bir çalışma pratiğinin örgütsel alanda sonuç üretememesinin nedenlerini tartışmalı, kendimize eleştirel bir gözle bakmasını bilebilmeli, eksikliklerimize çubuk

bükebilmeliyiz.

Yerel çalışma alanlarımız, yeni döneme başlarken, örgütlenme sorununun aşılması gereken temel bir sorun olduğu bilinciyle hareket etmelidirler. Bu noktada bir dizi deneyime sahip bulunuyoruz. Bu deneyimleri irdelemeli, zayıf kaldığımız noktaları bilince çıkarabilmeliyiz.

Önümüzdeki dönemde esnek örgütlenmeler yine gündemimizde olacaktır. Bununla beraber yerel yayın faaliyetlerimiz gözden geçirilebilmeli, varsa olanaklarımız bu doğrultuda seferber edilmeli, yerel yayın çalışmamız mevcutsa daha etkin kullanımının yolları belirlenmelidir. Klüpler, öğrenci toplulukları, meslek odaları etkin bir müdahaleye konu edilebilmelidir.

Ayrıca yeni dönemde çalışma alanlarımız olarak yurtlara yüzümüzü dönmemiz gerekmektedir. Bu yeni dönem krizin etkileri gençlik üzerinde kendisini daha da yakıcı olarak gösterecektir. Barınma sorunu da bunlardan birini oluşturmaktadır. Bu yönlü bir politik çalışma ihtiyacının yanında, yurt deneyimleri de göstermiştir ki, örgütlenme sorununun çözüm halkalarından birini de bu alanlar oluşturmaktadır. Bu alanlara yapılacak müdahaleler işçi ve emekçi çocuklarını politikleştirip ileriye çıkarmayı kolaylaştıracaktır.

Daha güçlü bir komünist gençlik örgütü için ileri!

Kampımız birtakım eksiklikleri barındırmakla beraber başarıyla sonuçlandırılmıştır. İdeolojik-politik eğitim alanında bir adım atılmıştır. Kolektif yaşayışın anlamlı örnekleri sergilenmiştir. İç illegalite ve güvenlik ile birlikte devrimci bir örgütün yaşamsal önemi kavranmıştır. Sıra, bu adımı daha güçlü bir biçimde ileriye doğru taşıyabilmektir. Sıra, partimizle aramızdaki ideolojik açının kapanmasında gösterilecek azami çabadadır. Sıra, her alanda partili kimliğin gereklerini yerine getirmek, iç işleyişimizi bu noktada tekrar gözden geçirerek düzenlemektedir. Sıra, yoldaşlık ilişkilerini kuvvetlendirmek, yaşamın her alanında devrimci değerleri oturtmaktadır. Sıra, partiyle bütünleşme iddiasını somutlamaktadır. Sıra, bu bilinçle gençlik hareketinde tuttuğumuz misyonu kavrayarak daha güçlü bir komünist gençlik örgütü yaratmaktadır.

Kampla birlikte atılan adımlar, yeni dünyayı yaratacak yeni insanların adımlarıdır. Yeni dönemde genç komünistler birleşik, kitlesel, militan bir gençlik hareketi yaratma çabasıyla birlikte harekete önderlik edecek olan komünist gençlik örgütlerini büyütecek ve güçlendireceklerdir! “*Gençlik gelecek, gelecek sosyalizm!*” şiarını somutlayacaklardır!

Genç Komünistler

(Ekim Gençliği'nin 15 Eylül - 15 Ekim 2009 tarihli 119. sayısından alınmıştır)

Ankara'da Liselilerin Sesi faaliyeti...

Ankara yerelinde, okulların tatil olması ile başladığımız “Devrim Okulu”nda İlkel Toplum, Feodal Toplum, Kapitalist Toplum ve Komünist Manifesto’yu liselilerle birlikte okuyarak tartıştık. Şimdi de faaliyetlerimizi okulların birer ticarethane, öğrencilerin ise birer müşteri olarak görüldüğünü ifade eden “*Müşteri Değil Öğrenciyiz, Paralı Eğitime Karşı Mücadeleye!* / Liselilerin Sesi” afişleriyle öğrencilere seslenerek sürdürüyoruz.

Afişlerimizi okul duvarlarına, trafoları, otobüs duraklarına ve ara sokaklara yapıştırarak kullandık. Bazı okulların duvarlarına “Eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim!” ve “Yaşasın devrim ve sosyalizm! / Liselilerin Sesi” yazılamalarımızı yaptık. Faaliyetlerimizi önümüzdeki dönemde de yoğunlaştırarak sürdüreceğiz.

Ankara Liselilerin Sesi

Eğitim-Sen'den rapor...

Dönem yeni, sorunlar eski!

2009-2010 Eğitim-Öğretim Dönemi, gitgide büyüyen sorunlarıyla başladı. Öğretmen ve derslik açığı, araç-gereç eksiklikleri, kalabalık sınıflar, okulların fiziki altyapı ve donanım eksikliği, bilimsellikten uzak ders kitapları, güvencesiz çalışmayı esas alan geçici ve sözleşmeli öğretmenlik, çeşitli adlar altında istenen paralar sorunlar yumağının başlıcalarını oluşturuyor. **Eğitim ve Bilim Emekçileri Sendikası** (Eğitim-Sen) da “2009–2010 Eğitim-Öğretim Yılı Başında Eğitimin Durumu” başlıklı bir rapor hazırlayarak eğitim sisteminin sorunlarına dikkat çekti ve çözüm önerilerinde bulundu.

Eğitim-Sen tarafından hazırlanan raporda Türkiye’de okullaşma oranının hayli düşük olduğu vurgulanıyor ve Milli Eğitim İstatistikleri’nde yer alan veriler sunuluyor. Buna göre okullaşma oranı 2008-2009 yılı baz alındığında ilköğretim düzeyinde %96 iken orta öğretimde oran %60’a düşüyor. Yine Türkiye İstatistik Kurumu’nun (TÜİK) 2008 verilerine göre 6 yaş ve üstü nüfusu oluşturan 64 milyon 241 bin 226 kişinin 4 milyon 930 bin 12’si hala okuma yazma bilmemektedir. Okuma yazma bilmeyenlerin içinde kadınların oranı ise % 79,98’dir. Mevsimlik tarım işçiliği de özellikle ilköğretim çağındaki çocukların eğitime devamını etkileyen önemli faktörlerden birisi durumundadır.

Okul ve öğretmen sayısındaki yetersizlik de yine raporda ayrıntılı olarak işlenmekte. Verilere göre ilköğretim ve ortaöğretimde ortalama olarak bir öğretmene 34 öğrenci düşüyor ancak bu oranın metropollerde, özellikle de emekçi mahallelerindeki okullarda 40-45 civarında olduğu biliniyor. İlköğretim öğrencilerinin 24 kişilik sınıflarda tekli eğitim görebilmeleri için gereken derslik sayısı 125 bin 853’iken bugünkü derslik sayısı ise sadece 39.481.

Yükseköğretim’de ise öğretim elemanı sayısının öğrenci sayısındaki artışın hayli gerisinde kaldığı göze çarpmakta. Bir diğer önemli sorun olan barınmada da devlet yurtlarının durumu içler acısı. Yalnızca 2009 yılında 869.619 öğrencinin kayıt yaptırdığı ve toplam öğrenci sayısının 2.924.281 olduğu düşünüldüğünde YURTKUR bünyesindeki yurtların 208 bin 869 öğrenci kapasitesinde olması sorunun boyutlarını ortaya koyuyor.

Verilen eğitimin niteliğini belirleyen etmenler arasında öğretim elemanı sayısı kadar önemli olan bir

başka konu ise eğitime bütçeden ayrılan pay. Son 7 yılın rakamlarına bakıldığında, artan öğrenci sayısına karşın Milli Eğitim Bütçesi’nin, ortaya çıkan ihtiyacı karşılayacak kadar artmadığı görülmekte. Gayri Safi Yurtiçi Hasıla’da MEB’e ayrılan pay yalnızca %2.51’dir. Bunun %65’i de personel harcamalarına ayrılmaktadır. Türkiye bu oranla Brunei Sultanlığı (%4.8), Fildişi Sahilleri (%4.6), Kiribati (%11.4), Fiji (%5.2), Vanuatu (%7.3) ve Honduras (% 4) gibi ülkelerin dahi gerisindedir. Öğrenci başına yapılan harcamalarda ise OECD ülkelerinin arasında en sona yer almaktadır.

Eğitim sisteminin sorunlarının önemli bir kısmını da eğitim emekçilerinin sorunları oluşturmaktadır. Eğitim emekçilerinin ortalama maaşları, yoksulluk sınırı olarak belirlenen harcama rakamlarının yarısını ancak karşılayabilmektedir. Bugün ortalama öğretmen maaşı 1.176 TL, 4 kişilik bir ailenin zorunlu giderleri ise 2.546 TL’dir. Maaşın aylık geliri karşılama oranı 2002 yılında %52 iken bugün bu oran %46’ya kadar gerilemiştir.

Raporda, eğitimin temel bir insan hakkı olduğu da belirtilerek bu haktan mahrum kalan çocuklara dair düzenlemeler yapılması talep edildiği, uluslararası anlaşmaların konuya dair maddelerine yer verildiği de görülmektedir.

Eğitim emekçilerinin talepleri

Eğitim-Sen tarafından hazırlanan raporun sonunda ise yaşanan sorunlara dair çözüm önerileri yer alıyor. Bu önerilerin başlıcaları şöyle:

Bütçeden eğitime ayrılan pay arttırılmalı, okullara yeterli ödenek ayrılmalıdır.

Eğitimin özelleştirilmesine yönelik uygulamalardan vazgeçilmelidir

Eğitim emekçilerinin aldıkları tazminatlara ilişkin oranların en az yüzde elli arttırılmalı

Üniversitelerde, basta araştırma görevlileri olmak üzere, iş güvencesinden yoksun olarak çalışan tüm üniversite çalışanları kadroya alınmalıdır.

Sözleşmeli öğretmenlik uygulamasından derhal vazgeçilmeli, sözleşmeli çalışan öğretmenlere kadro verilmeli, tüm öğretmenler kadrolu istihdam edilmelidir.

Eğitimde kadrolaşma değil, demokratik yönetim anlayışı benimsenmelidir,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Meslek yüksek okulları patronlara açılıyor

Çalışma Bakanlığı’nın hazırladığı yeni düzenlemeye göre patronlar, meslek yüksek okullarının yönetiminde yer alabilecek ve eğitim müfredatının oluşmasında aktif rol oynayacak.

Sermaye devleti 2002’den bu yana meslek liselerini ve meslek yüksek okullarını sermayenin istediği niteliğe kavuşturabilmek için burjuvazi ile beraber ortaya çeşitli projeler koydu. Sermayenin uluslararası piyasada rekabet edebilmesi için “kaliteli” üretim sağlayabilecek vasıflı ve ucuz işgücü ihtiyacı çeşitli vesilelerle döne döne vurgulandı. Özellikle temel bir mesleki-teknik eğitim programı çerçevesinde işgücü yeterliliklerinin arttırılması ve bu nitelik artışının istihdama yansması sermaye için vurgulanan noktalar oldu.

Bugün kapitalizmin geldiği aşamada, eğitimli işgücüne artan talep, meslek lisesi ve meslek yüksek okullarının da yeniden yapılandırılmasını zorunlu kıldı. Burjuvaziye sadece çalışma saatlerinin esnekliği, sınırsızlığı, ihtiyaç duyduğu işgücünün ucuzlatılması yetmemekte, bunlarla beraber nitelikli işgücü ihtiyacı ön plana çıkmaktadır. Fakat halihazırda meslek liselerinde ve meslek yüksek okullarında verilen eğitim bu açıdan yetersiz görülmektedir ve bunun için çeşitli düzenlemeler yapılmaktadır.

Yeni düzenleme ile de meslek yüksek okulları bir adım daha sermayenin müdahalesine açılacak. Buna göre patronlar, meslek yüksek okullarının yönetiminde görev alacak, müdür yardımcısı seçilebilecek ve müfredatın oluşturulmasında aktif rol oynayacak. Çalışma Bakanlığı’nın bir süredir devam eden bu yöndeki hazırlığı, orta vadeli ekonomik programda da yer aldı. Mesleki eğitimi patronların eline terkeden idari ve yasal düzenlemeler, Yükseköğretim Kurulu (YÖK) koordinasyonunda 2010 yılında yürürlüğe girecek.

Bu sayede öğrencilerin, piyasanın istediği donanım ile mezun olabilmesi için gerekli adımlardan biri daha atılmış olacak.

Hasta tutsaklar için eylemler sürüyor!

Temsili tabuta engel, AKP binasına polis koruması

İlerici ve devrimci kurumlar 23 Eylül günü Güler Zere'nin serbest bırakılması talebi ile AKP İstanbul İl Başkanlığı önünde eylemdeydiler.

"Güler Zere'nin tabutunu almayacağız" diyerek Söğütözü'deki AKP İstanbul İl Başkanlığı önüne temsili tabut bırakmak isteyen ilerici ve devrimcilere engel olmak isteyen kolluk güçleri AKP binasının etrafını bariyerler ve panzerlerle korumaya aldılar.

"Kanser hastası Güler Zere'ye özgürlük! Hasta tutsaklar serbest bırakılsın" ve Güler Zere'nin resminin olduğu pankartların taşındığı basın açıklamasını Barkın Timtik okudu. Güler Zere'nin sağlık durumunu bilmeyen kalmadığını belirten Timtik, siyasi iktidarın yapılan çağrılarını ve eylemleri duymadığını ifade etti. "Sağır kulakların duyması için" AKP İl Binası önünde olduklarını vurgulayan Timtik, devletin hiçbir kurumunun birbirinden ayrı hareket etmediğini, Adli Tıp Kurumu'nun karar vermeme kararının da siyasi bir karar olduğunu belirtti.

Güler Zere'nin ağır hasta olduğuna dair verilen tüm raporlara ve yasalarda bu durumdaki tutukluların serbest bırakılması yönündeki düzenlemelere rağmen serbest bırakılmadığını belirten Timtik, siyasi iktidarın Güler Zere'yi zamana yayarak öldürmeye çalıştığını vurguladı.

Açıklamanın ardından, kolluk güçleri temsili tabutun AKP önüne bırakılmasını engelledi. Kolluk güçlerinin bu tutumu sloganlarla protesto edildi. 10 dakikalık bir bekleyişin ardından temsili tabut kaldırılma bırakıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

"Güler Zere'yi sağ istiyoruz!"

Güler Zere ve hasta tutsakların serbest bırakılması mücadelesine omuz veren ilerici, devrimci kurumlar haftalardır gerçekleştirdikleri Taksim yürüyüşlerine 18 Eylül akşamı da devam ettiler.

Taksim Tramvay Durağı'nda toplanmaya başlayan kitle Güler Zere'nin fotoğrafının bulunduğu pankart arkasında yürüyüşe geçti.

İngilizce ve Türkçe, "Kanser hastası Güler Zere'ye özgürlük! Hasta tutsaklar serbest bırakılsın!" pankartlarının açıldığı yürüyüşte bir sürelik oturma eylemi gerçekleştirildi. Oturma eyleminde hep bir ağızdan, "Çav Bella" marşı söylendi.

Oturma eyleminin ardından tekrar yürüyüşe geçen kitle Galatasaray Lisesi önünde basın açıklaması gerçekleştirdi. Açıklamada Güler Zere'nin 115 gündür özgürlüğüne kavuşmayı beklediğini belirten Süleyman Gökten, siyasi iktidarın, tüm raporlara ve yasal düzenlemeye rağmen Zere'yi serbest bırakmadığını belirtti.

Adli Tıp Kurumu'na Güler Zere dosyasını sunalı 59 gün geçtiğini belirten Gökten, eksik evrakların tamamlanmaması bahanesiyle karar verilemediğini ifade etti. Güler Zere'nin vaktinde serbest bırakılmasını isteyen Gökten, erken sağlanmayan özgürlüğün, kişilerin yaşamlarına dönmeleri imkanını sağlamayacağını ifade etti.

Açıklamanın ardından Taylan Tanay bir konuşma gerçekleştirdi. 22 devrimci tutsağın ölümü beklediğini belirten Tanay, "bizim sesimiz, bizim eylemimiz onları önce sağlığına, sonra da özgürlüğüne kavuşturacaktır" dedi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Adana'da Güler Zere'ye özgürlük eylemi

Adana'da 18 Eylül Cuma günü bir araya gelen ilerici ve devrimci kurumlar Güler Zere'nin serbest bırakılması talebiyle oturma eylemi gerçekleştirdi.

"Kanser hastası Güler Zere'ye özgürlük Hasta

tutsaklar serbest bırakılsın" pankartının açıldığı eylemde, basın açıklamasının ardından yarım saatlik oturma eylemi yapıldı. Eylem boyunca "Devrimci tutsaklar onurumuzdur!", "Güler Zere'ye özgürlük!", "Erol Zavar'a özgürlük!", "İçerde dışarda hücreleri parçala!" sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak / Adana

İşkenceciler yargılansın!

Galatasaray'daki Cumartesi eylemlerinde bu hafta, 12 Eylül cuntasında kaybedilenlerin dosyaları anlatılmaya devam edildi.

19 Eylül günü gerçekleştirilen eylemde Ümit Efe, İdealtepe'de Nurettin Yedigöl ile kaldıkları evden 12 Nisan 1981 tarihinde gözaltına alındıklarını ve Gayrettepe 1. Şube'ye götürüldüklerini, gözaltında Yedigöl'ün kafasına metal çivi çakılıp, elektrik verilerek sorgulandığını ifade etti. Yedigöl'ün en son 17 Nisan günü beraber sorgulandığı arkadaşları tarafından görüldüğünü söyleyen Efe, Nurettin'i yıllardır aradıklarını belirtti.

1993 yılında kaçırıldıktan sonra cesedi bulunan Savaş Buldan'ın eşi DTP Milletvekili Pervin Buldan'ın da konuşma yaptığı eylemde Buldan, Kürt sorununda bir açılımdan söz ediliyorsa öncelikle faili meçhul cinayetlerin sorumlularının yargılanması ve kayıpların bulunması gerektiğini söyledi.

Konuşmaların ardından, İHD İstanbul Şubesi Kayıplara Karşı Komisyon adına basın açıklamasını Hakan Öztürk gerçekleştirdi.

Öztürk, "Nurettin, en son 17 Nisan 1981 günü sorgu dayken kendisiyle aynı kaderi paylaşan ve birlikte sorgulanan diğer arkadaşları tarafından görüldü. Çırılçıplaktı, kolları tutmuyordu, konuşamıyordu, kanlar içindeydi. Bir daha ondan haber alınamadı" şeklinde konuştu.

Polisin o günden beri, bu isimde birini "hiç gözaltına almadığını" iddia ettiğini söyleyen Öztürk, gözaltında onu gören arkadaşlarının tanıklıklarının da hiçbir şey ifade etmediğini, açılan davalardan hiçbir sonuç alınmadığını ifade etti.

"Nurettin'in kaybedilmesinden sorumlu tuttuğumuz, 12 Eylül darbesinin celladı Kenan Evren ve cuntasının yargılanmasını istiyoruz!" diyen Öztürk, dava dosyalarını işlevsizleştiren, tanıkların ifadelerine itibar etmeyen, failleri koruyan, idam kararları veren ve daha sonra milletvekili olan 12 Eylül Askeri savcısı Faik Tarımcıoğlu'nun ve Nurettin'e Gayrettepe 1. Şube'de işkence yapan polis timlerinin ve şeflerinin yargılanmasını istedi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

İsrail'in Gazze'de savaş suçu işlediği BM raporuyla da belgelendi!

Herhangi bir yasa ya da kural tanımayan, bütün ahlaki değerleri ayaklar altına alan, emperyalist güç odakları sayesinde uluslararası hukuk karşısında dokunulmazlık zırhına bürünebilen siyonist İsrail devletinin defalarca savaş suçu işlediği bir sır değildir. Keza siyonist devletin pek çok icraatı da “insanlığa karşı işlenen suçlar” kapsamına girecek cinstendir. Buna karşın 61 yıldır Ortadoğu’da terör estiren bu suni devlet, şu ana kadar herhangi bir uluslararası yaptırıma maruz kalmış değildir.

Bu ayrıcalığın İsrail’e tanınmasının başta gelen nedeni, bu devletin, Ortadoğu’nun merkezinde konumlanan emperyalist güçlerin pervasız bir tetikçisi olmasıdır. Bunun yanı sıra dünyanın farklı bölgelerindeki büyük Yahudi sermayesi tarafından desteklenmesi, batılı emperyalistlerin ikinci paylaşımlı savaşında Yahudiler’i katletmiş olması, siyonist ideolojinin İsrail’de yaşayan Yahudi halkının bilincini zehirleyip etik değerlerini yozlaştırmış olması gibi etkenler de, Tel Aviv’deki siyonist şeflerin pervasızlığında rol oynamaktadır.

Bu konjonktürde Birleşmiş Milletler (BM) Güvenlik Konseyi’nin İsrail’le ilgili kararları ya ABD tarafından veto edilir ya da siyonist rejim tarafından çöpe atılır. İsrail’e karşı herhangi bir girişim ise, anında Pentagon’un savaş baronlarını karşısında bulur. Örneğin 1973’te patlak veren Yim Kippor Savaşı’nda Arap devletlerinin İsrail’e ağır darbeler indirmesi üzerine harekete geçen ABD ile İngiliz emperyalistleri, İsrail’e silah transferi için tarihin en uzun süreli hava köprüsünü kurarak siyonist rejimi çöküşten kurtarmışlardır.

İsrail savaş makinesinin Aralık 2008-Ocak 2009 tarihlerinde gerçekleştirdiği 22 günlük Gazze saldırısında dünyanın gözleri önünde sergilediği pervasızlık, bütün uluslararası anlaşma, sözleşme ve her tür hukuk kuralının çiğnenmesi anlamına geldiği, daha önce farklı kurumlar tarafından hazırlanan raporlarla kanıtlanmıştı. Zaten rapora gerek kalmadan salt TV ekranlarına yansıyan karelerden bile, Gazze’de insanlığa karşı işlenen ağır suçlara tanık olmak mümkündü.

Son olarak BM’ye bağlı bir komisyon tarafından

hazırlanan yeni rapor, siyonist rejimin işlediği savaş suçlarını bir kez daha belgeledi.

Daha önce hazırlanan raporları pek önemsemeyen Tel Aviv’deki siyonist şefler, bu kez tedirgin görünüyor. Zira raporu hazırlayan komisyonun başında Eskiden Güney Afrika’da yüksek mahkeme yargıçlığı görevinde bulunmuş, Ruanda’yla Yugoslavya için kurulan uluslararası mahkemelerde başsavcılık yapmış olan Richard Goldstone bulunuyor. Goldstone’un İsrail’le ilişkileri bulunan bir Yahudi olması ve uluslararası alanda saygın kabul edilen savcılardan biri olması, ortaya koyduğu kanıtlara itiraz etmeyi zorlaştırıyor. Benzer durumlarda ortaya atılan “Yahudi düşmanlığı yapılıyor” demagojisi de bu kez geçerli değil; zira rapor, İsrail’le ilişkileri olan Yahudi bir savcının imzasını taşıyor.

Siyonist rejimin İsrail’e girmesine izin vermediği komisyon üyelerinin raporu hazırlamadan önce 188 söyleşi yaptığı, İsrail saldırısıyla ilgili 300 raporu, 10 bin sayfalık belgeleri, 30 video kaydını, 1200 fotoğrafı incelediği belirtildi.

Hem Gazze’deki hem de Batı Şeria’daki Filistinli yetkililer komisyonla işbirliği yaparken, siyonist rejim işbirliği yapmak bir yana komisyonun çalışmasını baltalamaya çalıştı.

İsrail’in savaş suçlarına dikkat çeken rapor, Gazze’ye istiladan çok uzun zaman önce dayatılan yıkıcı ablukanın, bölgenin sakinlerini uluslararası hukuka aykırı biçimde toplu olarak cezalandırdığını belirtiyor. Bunun yanı sıra; İsrail askerleri saldırı sırasında sivilleri gereksiz yere öldürdü, sivil altyapıyı, özel mülkleri ahlaksızca yıktı ve silahları yasadışı biçimde kullandı. İsrail askerleri Gazze’nin işleyen son un değirmenini imha etti. Zırhlı İsrail buldozerleri Gazze’deki yumurtaların yüzde 10’unu tedarik eden tavuk çiftliğini dümdüz etti, 21 bin tavuğu yıkıntıların arasına gömdü. İsrail nişancılarının bir kanalizasyon çukurunu bombalaması sonucu 200 metre küp pislik hemen yan taraftaki çiftliğe yayıldı. Bir su kuyusu tesisine tekrar tekrar yapılan nokta vuruşları burayı işlemez hale getirdi...

Raporda İsrail’in saldırıdaki amacı da ilgili ise şu

ifadeler yer alıyor, “sivil bir nüfusu cezalandırmak, aşağılamak, terörize etmek; yerel ekonominin hem çalışma hem de kendi kendine yetebilme kapasitesini temelden azaltmak ve bu nüfusa artan bir bağımlılık ve kırılabilirlik hissiyatı dayatmaktır.”

Ocak ayında varılan ateşkenden bu yana siyonist rejimin icraatları ise şöyle sıralanıyor: “İsrail yasadışı ablukasını sürdürdü, yardım ve inşaat malzemelerinin Gazze’ye girişini engelledi ve böylece Filistinlilerin acısının sürmesini garanti altına aldı...”

Raporda İsrail’e roket atılması, “sivil nüfusa yönelik kasıtlı saldırı” diye nitelendirilerek, Hamas’ın da savaş suçu işlediği belirtiliyor.

Hamas’ın ev yapımı roketler atması savaş suçu kabul edilse de, raporda İsrail savaş makinesinin icraatlarına yapılan vurgular, siyonist rejimin suçüstü yakalanmasını sağlıyor.

Rapor, bütün taraflardan belgelenen ihlalleri güvenilir iç soruşturmalara tabi tutmalarını istiyor; bunu altı ay içinde yapmazlarsa, BM Güvenlik Konseyi’nin meseleyi soruşturma için Uluslararası Ceza Mahkemesi’ne yönlendirmesini tavsiye ediyor.

Belgelere dayalı raporla siyonist rejimin suçüstü yakalanması, dahası soruşturma için Güvenlik Konseyi’nin işaret edilmesi İsrail yönetiminin şeflerini rahatsız etti. Bundan dolayı İsrail başbakanı başta olmak üzere, siyonist ölüm makinesini savunan güçler anında Goldstone’u hedef alan bir saldırı başlattılar. ABD, AB, BM yöneticilerini sıkıştırmaya çalışan siyonist organizasyon, eli kanlı katilleri korumak için şimdiden sefer olmuş durumdadır.

Suçüstü yakalanmalarına rağmen siyonist şeflerin Goldstone’a saldırma pervasızlığı, ABD ile AB emperyalistlerinin de Gazze’de işlenen suçlara ortak olmasından da güç alıyor. Bu suç ortaklığından dolayı ABD ile AB şeflerinin siyonist tetikçileri korumak için çaba sarf edeceklerinden kuşku duymamak gerek.

Bu olay karşısında dünyanın ilerici-devrimci güçlerine düşen görev, siyonist katillerle onları destekleyen emperyalist güç odaklarının suç ortaklığını teşhir etmek ve siyonist katillerin yargılanmasını talep ederek Filistin halkıyla dayanışmayı yükseltmektir.

Barack Obama, Abbas-Netanyahu ikilisini buluşturdu...

Emperyalist güç odakları çözümün değil sorunun parçasıdır!

ABD Başkanı Barack Obama, Ortadoğu Özel Temsilcisi George Mitchell'in fiyaskoyla sonuçlanan girişimlerine rağmen İsrail Başbakanı Benyamin Netanyahu ile Filistin Yönetimi Başkanı Mahmud Abbas'la üçlü görüşme gerçekleştirdi. Önce taraflarla ayrı ayrı görüşen Obama, ardından tarafları aynı masa etrafında buluşturdu. Tarafların umutlu olmadığı görüşmeyi kişisel çaba da harcayarak gerçekleştiren Obama, barış sürecinin tekrar devam etmesi gerektiğini savundu.

Obama'nın girişimiyle New York'ta gerçekleşen toplantıdan, beklendiği üzere kayda değer bir sonuç alınmadı. Bazı gözlemciler, Obama'nın görüşmeyi mini-zirve olarak tasarladığını ancak Obama, Abbas, Netanyahu üçlüsünü aynı fotoğraf karesinde göstermenin ötesine geçemediğini belirtiyor. Obama umduğunu bulamazken Abbas, İsrail'e 1967 sınırlarının ötesine geçmesi yönünde bir çağrı yapmanın ötesine geçemedi. Siyonist şef Benyamin Netanyahu ise, İsrail'in barış istediği şeklindeki çirkin demagojiyi tekrarlamak için toplantıyı fırsat bildi.

Gerçekte siyonist İsrail rejiminin toplantı öncesindeki açıklamaları, bu girişimden bir sonuç çıkmayacağını habercisiydi. Zira bölgeye yaptığı ziyaret esnasında Obama'nın Ortadoğu özel temsilcisi George Mitchell'le görüşen siyonist şeflerin küstah tutumları, artık bu tür toplantıların iğreti çözümlere bile zemin hazırlama olanağından yoksun kalacağını gösteren nitelikteydi.

Siyonist şeflerin bu küstah tutumlarından geri adım atmaya niyetli olmadıkları ise biliniyor. Toplantı öncesinde Tel Aviv'den yapılan açıklamalar durumda bir değişiklik olmayacağını ilanıydı. Toplantıyla ilgili açıklama yapan ırkçı-siyonist Benyamin Netanyahu'nun sözcüsü, İsrail başbakanının Obama ile yapacağı görüşmede de Yahudi yerleşimlerinin genişletilmesi kararını savunacağını ifade etti. Toplantının sonuçsuz kalması bu açıklamayı teyit etmiş oldu.

Başkenti Doğu Kudüs olan bağımsız bir Filistin devletinin kurulması, Filistinli mültecilerin anayurtlarına geri dönüş hakkı, İsrail'in işgal ettiği topraklardan 1967 sınırlarına çekilmesi, ırkçı duvarın yıkılması gibi Filistin halkının temel sorunlarının tartışma gündemine bile alınmadığı bu tür

toplantılardan, elbette bir sonuç çıkamaz. Verili koşullarda yapılan bu tür toplantılarla temel sorunlara çözüm üretilmesi bir yana, ırkçı-siyonist İsrail rejimini, Filistin topraklarının silah zoruyla gaspı anlamına gelen Yahudi yerleşimleri kurmaktan men etmek bile mümkün olmuyor.

Emperyalist güçler tarafından oluşturulan uluslararası mahkemelerin kararlarına göre bile yasadışı olan toprak gaspından bir an olsun vazgeçmeyeceğini küstahça ilan eden tarafın bizzat Barack Obama yönetiminin himayesi altında olduğu gözönüne alındığında, söz konusu toplantının Filistin halkı açısından ne ifade ettiği daha iyi anlaşılır.

Nitekim tüm umudunu ABD emperyalizminin üreteceği varsayılan çözüme bağlayan Mahmud Abbas liderliğindeki Filistin yönetimi bile, henüz başlamayan sürecin tıkandığını ilan etmek zorunluluğu hissetti. George Mitchell'le yapılan görüşmelerin ardından Kahire ile Amman'ı ziyaret eden Mahmud Abbas, her iki başkentte de yaptığı açıklamalarda, Ortadoğu barış sürecinin tıkandığını vurguladı.

Mısır'ın başkenti Kahire'de Cumhurbaşkanı Hüsnü Mübarek ile görüşmesinden sonra açıklama yapan Abbas, "Şu anda yol tıkalı" ifadesini kullandı ve barış müzakerelerinin yolunu açmanın İsrail'e düştüğünü kaydetti.

Ürdün Kralı Abdullah ile Amman'da yaptığı görüşme sonrasında ise uluslararası topluma seslenen Mahmud Abbas, "İsrail'in barış sürecine işlerlik kazandırmaya yönelik çabaları bozmasını engelleyerek" üzerine düşen sorumluluğu yerine getirmeye çağırıldı.

Konuyla ilgili açıklama yapan Filistinli Başmüzakereci Saib Erekat ise, "Yahudi yerleşimlerdeki inşaatlarla ilgili şimdiye dek herhangi bir gelişme olmadığını, barış görüşmelerinin yeniden başlaması için tüm yerleşim inşaatlarının durması gerektiğini" belirtti.

AFP'ye açıklama yapan diğer bir Filistinli yetkili de, Devlet Başkanı Mahmud Abbas'ın katılımıyla yapılacak bu resmi zirvenin İsrail ile barış müzakerelerinin başlayacağı anlamına gelmediğini, ancak daveti yapan ABD yönetimini hayalkırıklığına uğratmak istemediklerini söyledi.

Görüşme, Ortadoğu Barış Süreci'ndeki yönetimin

liderleri, Obama'nın organize ettiği toplantıdan umutlu olmadıklarını önceden dile getirmişler. Nitekim New York toplantısı, Mahmud Abbas'ın "uluslararası toplum"a yaptığı çağrının kulak ardı edileceğinin göstergesi oldu. Bir kez daha görüldü ki, "Amerikan barış planı" Filistin halkının derdine derman olmayacak.

Bu arada Gazze'ye sıkışan Hamas yönetimi de, konuyla ilgili olarak Mahmud Abbas'ı önden uyardı.

Gazze stadında binlerce kişinin katıldığı bayram namazından sonra bir açıklama yapan Hamas yönetiminin Başbakanı İsmail Haniye, "kimsenin Kudüs'ten vazgeçmek ya da Filistinli mültecilerin geri dönüş hakkında vazgeçmek gibi bir yetkisi olmadığını" söyledi.

"Filistin Kurtuluş Örgütü'nün Filistin halkının haklarını tartışmaya açmak gibi bir hakkı olmadığını" belirten Haniye, George Mitchell'in önerilerinin, önceki ABD yönetiminin önerilerinden bir farkı olmadığını kaydetti. Öte yandan Hamas, hal böyleyken Mahmud Abbas'ın İsrail başbakanı ile görüşmesini bir açıklama yaparak kınadı.

Başkanlık koltuğuna oturduktan sonra İsrail ile Filistinliler arasındaki bir barışın ABD'nin "ulusal çıkarları" arasında olduğunu ilan eden Obama'nın bu hedefine ulaşması kolay görünmüyor. Zira hem ırkçı-siyonist rejimi milyar dolarlarla finanse etmek (ABD halen İsrail'e yıllık asgari 3 milyar dolar hibe ediyor) hem son teknoloji ürünü silahlarla donatmak görevini üstlenen emperyalist bir güç odağının (somutta ABD'nin) Filistin sorununa çözüm üretmesi eşyanın tabiatına aykırıdır. Umutlarını emperyalist çözüm planlarına bağlayan Mahmud Abbas ile diğer El Fetih liderlerinin içine yuvarlandığı umutsuzluk hali de, bu gerçeği yeniden teyit etmektedir.

Filistin halkının sorununu çözmek için değil, fakat ABD'nin "ulusal çıkarları" arasında yer aldığı için siyonist rejimi Araplarla barıştırmak isteyen Barack Obama'nın girişimi fiyaskoyla sonuçlanmaya mahkumdur. Zira o, hem sorunun kaynağı olan siyonist rejimin hamisi hem ezilen halkların özgürlük özlemlerini boğmak için her tür zorbalığa başvuran emperyalist bir rejimin şefidir. Bu niteliğiyle başında Barack Obama'nın bulunduğu ABD yönetimi, çözümün değil ancak (yarım asırdan beri olduğu gibi) sorunun bir parçası olabilir.

Ekvador yönetimi ABD ordusunu Manta Üssü'nden çıkartıyor!

Latin Amerika ülkelerinden Ekvador'a uzanan ABD savaş makinesinin ahtapot kollarından biri kesilmek üzere. Rafael Correa liderliğindeki Ekvador yönetimi, ABD ordusunun 10 yıldan beri kullandığı Manta Hava Üssü'nün denetimini almaya karar verdiğini ilan etti.

1999'da yapılan bir anlaşma ile dönemin Amerikancı yönetimi tarafından ABD savaş makinesine tahsis edilen Manta Üssü, 10 yıldır kıta halklarına karşı kullanılıyordu.

Ülkenin kıyı bölgelerinden Manabi'de yer alan üste gerçekleştirilen kutlamalar sırasında yaptığı konuşmada, 1999 yılında imzalanan anlaşmanın Ekvador Parlamentosu'nun tümü tarafından onaylanmadığını belirten Ekvador Dışişleri Bakanı Fander Falconi, bağımlılık eksenindeki tüm ilişkilerden kaçınma ve Ekvador toprakları üzerindeki yabancılara ait askeri üslere izin vermeme çağrısında bulundu.

Manta Üssü'nü 2007 yılında gündemine alan Devlet Başkanı Rafael Correa da, ABD'nin bu üssü kullanmasını öngören anlaşmayı yenilemeyeceğini açıklamıştı. Bu arada 2008 yılında referandumla onaylanan yeni Anayasa da, Ekvador toprakları üzerinde herhangi bir yabancı askeri üsse izin vermiyor.

Amerikan savaş makinesinin Manta Üssü'nü kullanmasına tepki gösteren Ekvadorlu işçi ve emekçiler, 2008 yılının Mart ayından itibaren çeşitli eylemlerle ABD ordusunun üssü kullanmasını protesto ettiler. ABD ordusunun üssü boşaltmasını talep edenlerin başında ilerici-devrimci güçler, sendikalar, kitle örgütleri bulunuyor.

2008 yılının 1 Martı'nda Ekvador sınırları içinde gerçekleştirilen bir saldırı ile aralarında FARC komutanlarından Raul Reyes'in de bulunduğu 17 gerillanın katledilmesi tepkileri daha da arttırmıştı. Zira gerillaları hedef alan saldırıya katılan ABD uçakları Manta Üssü'nden kalkmıştı.

Uyuşturucuya karşı mücadele ettiğini iddia eden ABD savaş makinesi, gerçekte bu üssü Latin Amerika halklarına karşı kullanıyordu. FARC gerillalarına bomba yağdıran uçakların üsten kalmış olması bu durumu kanıtlıyor. Bundan dolayı Ekvador yönetiminin üssü devralma kararı, Washington'daki savaş baronlarını rahatsız etti.

Manta Üssü'ndeki askeri birlikleri Kolombiya'da bulunan üslere kaydırmaya hazırlanan Barack Obama yönetimi, saldırganlığa Kolombiya topraklarından devam edecek.

Kolombiya'daki kontra rejimi, ABD'nin Latin Amerika kıtasındaki fiili saldırı merkezidir. Pentagon'un savaş baronlarıyla ağıttan suç ortaklığı yapan bu rejim, ABD'nin Kolombiya'da bulunan askeri üs sayısının 7'ye çıkarılmasına olanak tanıyan anlaşmayı kısa süre önce imzalamıştı. ABD emperyalizmi ile kontralaşmış Kolombiya rejimi, halen kıta halklarının en çok nefret ettiği güçler konumundadır.

Ekvador yönetiminin ABD ordusunu üsten atma kararı, emekçi kitlelerin desteğine dayanan yönetimlerin emperyalist zorbalara karşı koyabilme iradesi gösterebileceğini bir kez daha kanıtlamıştır.

Bern'de 30 bin kişilik coşkulu yürüyüş

Kapitalist krize ve yıkıcı sonuçlarına karşı 19 Eylül günü İsviçre'nin başkenti Bern'de 30 bini aşkın işçi ve emekçi yürüdü. Sendikaların yanı sıra çeşitli meslek kuruluşları ve kitle örgütlerinin de desteklediği yürüyüş üç ayrı koldan başladı.

Alman, Fransız ve İtalyan kantonlarından sendikalar tarafından tutulan trenlerle başkent Bern'e akan işçi ve emekçiler, ellerinde rengarenk bayrak ve flamalarla coşkulu sloganlarıyla kapitalist krizin faturasını ödememeye kararlı olduklarını haykırdılar. Özellikle de Fransız ve İtalyan kantonlarından yoğun katılımın sağlandığı yürüyüşte, atılan sloganlar ve taşınan pankartlarda politik içerikli talepler her zamankinden daha fazla öne çıkarılmıştı. Miting, daha önce bu kapsamda gerçekleşen eylemlere göre daha ileri bir düzeydeydi. Taşınan pankartlar ve ileri sürülen talepler bunun ifadesi oldu.

İsviçreli anti-faşist ve devrimci grupların yürüyüşe önden anlamlı bir hazırlık yaptıkları ve bunu görsellikleri, canlılıkları ve kitlelilikleriyle somutladıkları görüldü.

Yürüyüşe katılım beklenenin çok üstündeydi. Zira kapitalist krizin sonuçları uzun süreden beri yaşamın her alanında kendisini hissettiriyor. İsviçre'de işsizlik 2. emperyalist savaştan bu yana ilk defa bu kadar büyüyerek 300 bine ulaşmış bulunuyor. Resmi rakamlara göre her hafta bin civarında işçi, işsizler ordusuna ekleniyor. Şu anda yüzde dört civarında olan oran, 2010'da yüzde beşe yükselerek İsviçre tarihinde rekor düzeye ulaşacak. Bunu her alanda yaşanan sosyal hak gaspları izliyor.

Tüm bunların yarattığı ve biriktirdiği hoşnutsuzluk İsviçre toplumunda belli bir hareketlilik yaratmış bulunuyor.

TKİP taraftarları olarak yürüyüşe Almanca "Sosyal hak gasplarına, işsizliğe, ırkçılığa ve savaşa karşı sosyalizm için mücadeleye! / TKİP" pankartı ile katıldık. Ayrıca BİR-KAR'ın Almanca olarak hazırladığı "Kriz kapitalizmin krizidir, faturasını kapitalistler ödesin!" başlıklı bildirisi hem trende hem de yürüyüşte yaygın olarak dağıtıldı.

TKİP İsviçre taraftarları

Köln'de MLPD itingi

19 Eylül Cumartesi günü Köln'de MLPD'nin seçim mitingi gerçekleştirildi. Köln'ün Mülheim semtinde gerçekleşen ve bazı göçmen örgütlerinin destek verdiği mitinge yaklaşık 500 kişi katıldı.

Miting programı, Köln'ün sosyo-politik önemine de vurgu yapan bir selamlama konuşmasıyla başladı.

Açılış konuşmasının ardından, kadın adaylardan 1. sıra adayı Gabi Gärtner bir konuşma yaptı. Gärtner konuşmasında kriz, sosyal güvenlik, gençliğin geleceği, anti-faşist mücadele, ortak çalışmanın sorunları ve Afganistan'daki emperyalist işgal gibi çeşitli konulardan bahsetti. Seçimlere katılım amacını açıklayan aday, sosyal demokratlar ve Sol Parti'yle aralarındaki farkı ifade ederek özellikle Afganistan'daki işgal ve kriz konusundaki ayırddedici tutumlarını örnek gösterdi.

Mitingde Köln "Mala Kurda" Derneği'nden Ozan Axin, Kürtçe müzik dinletisi sunarken Türkiyeli göçmen örgütlerinden ATİK adına da herkese eşit haklar ve seçme- seçilme hakkı tanınması eksensli bir konuşma yapıldı. Mitinge göçmen örgütlerinden ATİK ve BİR-KAR dışında katılan olmadı.

BİR-KAR mitinge bilgilendirme standı ve pankartlarıyla katıldı. "Bütün faşist örgütler yasaklansın!" yazılı pankart oldukça dikkat çekti.

BİR-KAR'ın seçimlere bakışı ve neden MLPD'yi desteklediğini ifade eden ve "Yaşasın sosyalizm!", "Yaşasın enternasyonal dayanışma!" sloganlarıyla biten konuşması alkışlarla karşılandı ve aynı sloganlarla desteklendi.

Miting programı saat 17.00'de başlayan ve geç saatlere kadar süren MLPD'nin gençlik örgütü Rebell'in etkinliğiyle sona erdi.

Ayrıca BİR-KAR, aynı gün son zamanlarda oldukça saldırganlaşan Türkiyeli faşistlerin en örgütlü oldukları semtlerden biri olan Mülheim'de afişleme çalışması yaptı. Üzerinde, "Krizi yaratan sermayedir, bedelini ödemeyeceğiz!" ve "Faşizm bir düşünce değil, aksine suçtur!" sloganları bulunan afişler yoğun bir şekilde kullanıldı..

Köln BİR-KAR

Dünyadan işçi ve emekçi hareketi...

Havalimanı işçilerinden grev uyarısı!

Nijerya'da 3 sendika, 20 Eylül günü yaptıkları açıklama ile federal hükümet, Genel Havalimanı Terminali'ni (GAT) satarsa grev yapacaklarını ifade etti.

Havacılık Bakanı Babatunde Omotoba, terminali Murtala Muhammed Havalimanı 2'nin sahibi ve işletmecisi Bi-Courtney Havacılık Hizmetleri LTD.'ye devredeceğini açıklamıştı.

Nijerya Hava Ulaştırma Hizmetleri Kıdemli Personel Birliği (ATSSSAN), Ulusal Hava Ulaştırma İşçileri Sendikası (NUATE) ve Ulusal Emekliler Sendikası (NUP) ise bu kararın uygulanmasını engellemek için grev yapacaklarını duyurdu.

Sendikalar, bakanlığı ve şirketi terminalin satışından vazgeçirmek için GAT çevresinde "Tüm personele kırmızı alarm" başlıklı bildiriler dağıttı ve işçileri bu haksız uygulamaya karşı koymaya çağırdı.

İşçiler, terminalin özel bir şirket tarafından alınması durumunda işlerini kaybedebileceklerini söylüyorlar.

Bangladeş'te liman işçilerinden grev!

Bangladeş'te Chittagong Limanı'nda 600 işçi ikramiyelerinin arttırılması talebiyle 17 Eylül günü iş bıraktı.

Chittagong Limanı Rıhtım İşçileri ve Yüklenicileri Sendikası (CPSCEU) üyesi işçiler sabah saat 08.00'den itibaren iş bırakarak talepleri kabul edilene dek işe geri dönmeyeceklerini söylediler.

Chittagong Liman İşçileri Federasyonu (CPDWEF) da greve destek verdi.

18 Eylül sabahı ise Chittagong Limanı'nda konteynırları yüklemekle görevli işçiler tam maaş bayram ikramiyesi talebiyle grev yaptılar.

5 saat süren grev süresince 4 farklı iskelede bulunan 4 konteynır yüklü gemide çalışma yapılamadı.

Grev, liman yetkililerinin işçilerin talebini karşılayacaklarını söylemeleriyle sonlandırıldı.

Greve yaklaşık 350 işçi katıldı.

Bahamalar'da tersane işçilerinden grev planı!

Büyük Bahama Liman İdaresi İşçileri Sendikası (GBPAU) üyesi işçiler 18 Eylül günü iki işyeri temsilcisinin yeniden işe alınması için Büyük Bahama Tersanesi'ne karşı eylem yapma kararı aldı.

Yapılan oylamada 61'e karşı 131 işçinin eylem yapılması yönünde oy kullandığı belirtildi.

Eudencel Mcphee ve Simeon Richardson'ın haksız yere işten atıldığını ve tersane yönetiminin toplu sözleşmeyi bozduğunu düşünen tersane işçileri, temsilcilerinin geri alınması için grev yapacaklarını söylediler.

Pakistan işçileriyle dayanışma

Birçok sendikanın bağlı bulunduğu Devrimci İşçi Birliği (APL), Unilever'in artan "iş güvensizliği" uygulamalarına karşı ve Pakistan'da Lipton fabrikasında çalışan işçilerle dayanışmayı büyütme için uluslararası çapta "Casual-T" kampanyası başlattı. Uluslararası Gıda İşçileri Federasyonu (IUF) "felaket" anlamına gelen "casualty" kelimesinin işçilerin çalışma koşullarını anlattığını, bu yüzden kampanyaya Casual-T (ya da

Casual-Tea) ismini verdiklerini açıkladı.

APL üyeleri 19 Eylül günü Unilever Filipinler'in yönetim binası önünde bir eylem gerçekleştirdi. Eylem, Pakistan'ın Khanewal kentinde bulunan Lipton/Brooke Bond çay fabrikasında işçilerin kölece çalıştırılmasına dikkat çekmek için yapıldı. Toplam 745 işçinin çalıştığı fabrikada 723 kişi bir ajans aracılığıyla "ortalama 15 yıllığına, bazıları ise 25 yıllığına" işe alınmış olsa da geçici olarak çalıştırılıyorlar.

"Casual-T" kampanyası 700'ün üzerindeki geçici işçinin kadrolu yapılması ve kadrolu 22 işçiyle aynı maaşı ve ikramiyeyi alması ve sendikaya üye olmaları gibi haklardan yararlanması için Unilever'e dünya çapında bir baskı yaratmayı hedefliyor.

Solomon Adaları'nda grev

Yükseköğretim Sendikası'nda (Tertiary Education Union) örgütlü bulunan eğitim personelleri 16 Eylül günü 6 teknik üniversitede greve çıktı.

Eğitim emekçileri maaşlarının arttırılması ve çalışma saatleri konusunda anlaşma sağlanamazsa grev yapacakları uyarısında bulunmuştu. Tekliflerinin kabul edilmemesi sonucunda ise grev başlatıldı.

Grev kararı, işverenin akademi personelinin çalışma gününü yılda 185'ten 204'e çıkarmasına ve %1'lik zam teklifine karşı yapıldı.

Coca Cola'da sessizlik bozuldu

İrlanda'da Coca Cola işçileri, hizmet, sanayi sektörlerinden ve teknik iş kollarından 200 binin üzerinde işçiyi temsil eden SIPTU Sendikası grevcilerine destek eylemleri yaptı.

Greve çıktıktan sonra işten atılan yaklaşık 120 SIPTU üyesi işçiye destek olmak ve atılan işçilerin geri alınmasını sağlamak için Coca Cola işçileri 17 Eylül günü İrlanda'nın Dublin şehrinde Coca Cola idare merkezlerinin önünde eylemler gerçekleştirdi.

İşçiler, 7 Eylül günü Coca Cola HBC İrlanda'dan işten atılan grevcilerin geri alınmasını talep ediyor.

Grev, son 50 yıldır fabrikada gerçekleşen ilk grev olma özelliğini taşıyor.

Vietnam'da taksi şoförleri grevde!

Vietnam'da Hanoi'de taksitacıların grevde olduğu

şirketinde çalışan taksi şoförleri taleplerinin şirket tarafından reddedilmesi üzerine 15 Eylül Salı günü greve çıktı.

Şirket, gelir paylaşımında 4 kişilik taksiler için %1'lik, 7 kişilik taksiler için ise %2-3'lük zam teklifinde bulunmuştu. Taksi şoförleri ise bu artışın yeterli olmadığını ve günlük masraflarını bile karşılamadığını söyledi.

Cuma günü yaklaşık 250 taksi, şirketin idare merkezleri önüne park edildi ve işe çıkılmadı.

Taksi şoförleri 4 kişilik takside %2,7 kişilik taksilerde ise %6'lık artış yapılmasını talep ediyor.

Ayrıca, daha önce günlük gelirin %55'ini almaları konusunda anlaşıldığını, fakat daha sonra ekonomik kriz ve gaz fiyatlarındaki artış bahane edilerek bunun %51' edüştürüldüğünü söylüyor. İşçiler, gaz ücretinin kendileri tarafından karşılandığını da ifade ediyor.

Maden işçilerinin grevi sürüyor

Zimbabve'nin en önemli asbest madeni üreticilerinden Shabanie Mashaba Madenleri'nde çalışan ve bu senenin başından itibaren maaşlarını alamayan 2000'in üzerinde maden işçisinin grevi 3. haftayı geride bıraktı.

15 Eylül Salı günü yapılan açıklamada, iflasın eşiğinde olan şirketin Ocak ayından itibaren ödeme yapmadığı ve rastgele seçilecek birkaç işçiye ayda 30 Dolar gibi düşük bir ücret ödemesi yapılabileceği belirtildi.

İşçiler, yönetimin 14 Eylül'den itibaren kıdemsiz işçilere Ağustos ayı ücretlerinin tamamının ve kıdemli işçilerin Ağustos ayı maaşlarının yarısını ödeyeceği sözünü de kabul etmediler.

İşçi sendikası İsrail'e boykot!

İngiltere'de 6.5 milyon üyesi bulunan sendika federasyonu İşçi Sendikaları Kongresi (TUC) İsrail mallarını boykot etme kararı aldı.

TUC, 17 Eylül Perşembe günü Liverpool'da yaptığı konferansta İsrail'in Gazze'ye yaptığı askeri saldırıyı ve devam eden kuşatmayı protesto etmek ve hükümetin İsrail'e yapılan silah satışlarına son vermesini sağlamak için İsrail mallarını boykot etme kararı aldı.

TUC ayrıca Avrupa Birliği'nin İsrail'le olan ticari anlaşmalarının da iptal edilmesi çağrısında bulundu.

Yerel işçi bültenleri mücadelenin sesi oluyor...

Yaz döneminin sıcak gündemlerini etkili bir çalışmaya konu eden sınıf devrimcileri yeni mücadele döneminde de çalışmanın temel araçlarından olan yerel işçi bültenlerinin Eylül ayı sayılarıyla giriyorlar.

Eylül ayının başından itibaren çıkmaya başlayan, yerel gündemler ve sınıf hareketindeki gelişmelerin yanısıra toplumsal-siyasal gündemleri de işleyen yerel işçi bültenleri işçi ve emekçilerinin sesi-soluğu oluyorlar.

Ankara’dan örgütlenme ve mücadele çağrısı

Sınıf devrimcilerinin Ankara yerelinde yürüttüğü faaliyetin araçlarından biri olan **Ankara İşçi Bülteni** **İşçiden İşçiye**’nin Eylül ayı sayısının kapak sayfasında “krizin faturasını ödememek için mücadeleyi yükseltme ve işyerlerinde, fabrikalarda, sanayi bölgelerinde örgütlenme” çağrısı yapıyor. Bültenin ilerleyen sayfalarında 12 Eylül askeri faşist darbesinin 29. yıldönümü ve 26 Eylül Ulucanlar Katliamı’nın birlikte ele alındığı, bölge işçi ve emekçilerine sermaye düzeninden hesap sorma çağrısının yapıldığı bir yazı da göze çarpıyor. Diğer yerel bültenlerde işlendiği gibi **Ankara İşçi Bülteni**’nde de son dönemin temel siyasal gündemi olan “Kürt Açılımı” tartışmaları konusunda işçi ve emekçiler uyarılıyor. Kürt sorununda gerçek çözümün sermaye iktidarını yıkmaya mücadelesiyle sağlanacağına işaret ediliyor. Sincan İşçi Derneği üyesi işçilerin görüşlerini paylaştığı işçi yazıları da bültenin ilerleyen sayfalarında dikkat çekiyor. Bültenin arka kapağı ise OSTİM işçilerine yapılan “Kölece çalışmaya, kölece yaşamaya karşı İşçi Birlikleri’ni Kuralım” çağrısına ayrılmış. Arka kapakta ayrıca Sincan İşçi Derneği’nin gerçekleştirdiği kuruluş etkinliğinin haberine de yer veriliyor.

Demir-çelik işçileri taşeron çalışmaya başkaldırıyor...

İzmir’de kölece çalışma koşulları içinde çalışan demir-çelik işçilerine seslenen **Demir-Çelik İşçileri Bülteni**’nin Eylül ayı sayısı ağırlıklı olarak havzadaki kölece çalışma koşulları ve iş cinayetlerine kapı aralayan taşeron çalışmayı işliyor.

Havzadaki çalışma koşullarına ilişkin demir-çelik işçileriyle yapılan röportajlar ve havzadan haberlerle demir çelik işçilerinin koşullarını anlatan bülten sayfalarında aynı zamanda sınıf bilinçli bir demir-çelik işçisi olan Habip Gül’ün yaşamını anlatan bir yazıya da yer veriliyor.

Bültenin kapak sayfasında ise “Taşeron çalışmaya hayır! Herkese işgüvencesi!” talebiyle beraber demir-çelik işçilerine örgütlenme çağrısının yer aldığı bir yazıya yer veriliyor. Diğer yerel bültenlerde olduğu gibi Demir-Çelik İşçileri Bülteni’nde de havzadaki işçiler 12 Eylül düzeninden hesap sormaya çağrılıyor.

Bursa İşçi Bülteni: 12 Eylül karanlığı sürüyor...

Bursa yerelinde çıkan **Bursa İşçi Bülteni** ise kapak sayfasında 12 Eylül darbecilerinden hesap sorma çağrısına yer veriyor. Bursa yerelinde devam eden Asemat grevinin eylem haberine sayfalarını ayıran Bursa İşçi Bülteni, geçtiğimiz haftalarda sona eren Asil Çelik grevine ilişkin gelişmeleri de Bursalı işçilere taşıyor. Entes direnişçisi Gülistan Kobatan’ın direnişin 100. gün etkinliğinde yaptığı konuşmanın da göze çarptığı bültenin arka kapağında ise “Herkese iş, tüm çalışanlara

işgüvencesi!” şiarı öne çıkıyor.

İşçiler mücadeleye ve örgütlenmeye çağırıyor...

Kayseri’de yürütülen ısrarlı sınıf çalışmasının araçlarından biri olan ve bir süre önce çıkmaya başlayan **Kayseri İşçi Bülteni**, 12 Eylül askeri faşist darbesini konu alan Eylül ayı sayısı kapağıyla yerel bültenler arasındaki yerini alıyor.

12 Eylül karanlığına karşı mücadele çağrısının yer aldığı kapak sayfasında 12 Eylül darbesinin bilançosuna da yer veriliyor. Bu yazıyı Kayseri’de çeşitli sektörlerde çalışan işçilerden ve işsizlerden gelen yazılar izliyor. İşçilerin kaleminden çıkan yazılarda asalak patronlara karşı örgütlenme ve mücadele çağrısı yapılıyor. Bültenin arka kapağında ise Nazım Hikmet’in “Açlık Ordusu Yürüyor” şiirine yer veriliyor.

Adana: “Doğal” afetlerde katlediliyoruz...

Adana yerelinde çıkan **Sanayi İşçileri Bülteni**’nin Eylül ayı sayısında sosyal ve ekonomik hak gasplarının yanısıra geçtiğimiz haftalarda onlarca kişinin ölümüne yol açan “doğal” afetlere de dikkat çekiliyor. Adanalı işçilere örgütlenme çağrısı yapılıyor. Kürt Açılımı üzerinden ham hayallerin yayılmaya çalışıldığı günlerde bülten sayfalarında yer bulan “Ulusal sorun ve işçi sınıfının tutumu üzerine” başlıklı yazı da işçi sınıfının Kürt açılımı tartışmalarındaki yerinin nasıl olması gerektiğine işaret ediyor. 12 Eylül gündemli yazıları ise iş kazaları ve iş cinayetleri üzerine kaleme alınan başka bir yazı izliyor. Diğer yerel işçi bültenleri gibi 8 sayfa halinde çıkan bültenin ilerleyen sayfalarında ise bölgedeki işçilerin yazılarına ve gelişmeleri yansıtan haberlere yer veriliyor.

İstanbul’un çeşitli havzalarında yürütülen devrimci sınıf faaliyetinin araçlarından olan yerel bültenlerin kapak sayfalarında da birbirinden farklı gündemler göze çarpıyor.

Emekçinin Gündemi, sınıfın gündemi...

Küçükçekmece yerelinde çıkan **Emekçinin Gündemi**’nin kapak sayfasında 12 Eylül askeri faşist darbesinin yıldönümü işlenirken bültenin ilerleyen sayfalarında işçi yazılarına ve sınıf hareketindeki gelişmeleri yansıtan haberlere yer veriliyor.

Bültende iş kazası durumunda yapılması gerekenler ve hukuksal yollar hakkında bilgilendirmede bulunuluyor. **Emekçinin Gündemi**’nin arka kapağında düzenli hale gelen Kültür-Sanat Köşesi’nde ise devrimci sanatçı Yılmaz Güney, ölüm yıldönümü vesilesiyle anılıyor.

Tersane işçileri birlik olmaya çağırıyor...

Krizin Tuzla tersaneler havzasında yarattığı yıkım tablosuna rağmen bölgeye yönelik seslenişini sürdüren tersane işçilerinin sesi **ROTA**’nın Eylül ayı sayısında tersane patronlarının krizin faturasını işçilere kesme çabalarına karşı tersane işçilerine birleşme çağrısı yapılıyor.

Tersanelerdeki kölece çalışma koşullarını dile getiren işçi yazılarının da yer bulduğu bültenin ilerleyen sayfalarında Tuzla ve Türkiye’nin çeşitli bölgelerindeki

tersanelerden direniş haberleri göze çarpıyor. ROTA’nın beş ve altınca sayfaları ise Tuzla tersaneler havzasında çalışan işçilerin kaleminden çıkan yazılara ayrılmış. 12 Eylül gündemli bir yazı ile İMF-Dünya Bankası zirvesine karşı mücadelenin işlendiği Eylül ayı bülteninin arka kapağında yer alan “Selde de, depremde de, tersanede de öldüren kapitalizmdir!” denilerek kapitalist sisteme karşı mücadele çağrısı yapılıyor.

Esenyurt: İşçi ve emekçiler mücadele barikatlarına!

Diğer yerel bültenlerden farklı olarak **Esenyurt İşçi Bülteni**’nin kapak sayfasına taşıdığı ana gündem 1-7 Ekim tarihleri arasında İstanbul Kongre Merkezi’nde toplanacak olan İMF-Dünya Bankası zirvesi. Bültenin kapak sayfasından, işçi ve emekçilere mücadele barikatlarında buluşma çağrısı yapılıyor.

Esenyurt İşçi Bülteni’nin Eylül ayı sayısında ise işçi-emekçi kadınlara ayrılan bir sayfalık bölüm göze çarpıyor. Bülten yazısında ileriki sayılarda kadın emeğini korumaya yönelik hakları ve talepleri işleyen yazıların da ele alınacağı bir bölüm olacağı duyuruluyor.

Bültenin ilerleyen sayfalarında, Esenyurt bölgesinde bir ayı aşkın süredir devam eden belediye işçilerinin direniş haberleri ve röportajları göze çarpıyor. Diğer yerel bültenlerde olduğu gibi çeşitli fabrikalardan işçilerin mücadele deneyimlerinin işlendiği işçi yazılarının yer aldığı bülten sayfalarında devrimci sanatçılar Yılmaz Güney ve Ruhi Su ölüm yıldönümlerinde selamlanıyor. 12 Eylül düzeninden hesap sorma çağrısının da göze çarptığı bültende İstanbul’da yaşanan sel felaketinin asıl sorumlusunun sermaye düzeni olduğuna işaret ediliyor.

OSB-İMES işçileri: Gerçek çözüm sermaye iktidarını yıkmaktan geçiyor...

Ümraniye’de devrimci sınıf faaliyetini güçlendiren sınıf devrimcileri, **OSB-İMES İşçi Bülteni**’nin Eylül ayı sayısının kapağından düzenin “Kürt Açılımı” tartışmaları eşliğinde asıl amaçlananın tasfiye ve kölelik olduğuna işaret ediyorlar. Kürt sorununa gerçek çözümünün sermaye iktidarını yıkmakla geleceği vurgulanıyor.

Bültenin ilerleyen sayfalarında bölgede devam eden Entes direnişine sayfalar ayrılıyor. Entes direnişçisi Gülistan Kobatan’ın direnişte geçirdiği günleri kaleme aldığı direniş güncesiyle beraber direnişinin 100. gününde fabrika önünde gerçekleştirilen etkinliğin haberi de bülten aracılığıyla bölgedeki işçilere duyuruluyor. Çeşitli fabrikalardan işçilerin kaleme aldığı yazıların yanısıra çalışmaları süren Metal İşçileri Kurultayı hazırlıkları konusunda bölge işçileri bilgilendiriliyor.

AYİB: Emperyalist haydutlara geçit vermeyelim!

Anadolu Yakası İşçi Bülteni’nin Eylül ayı sayısının ana gündemini ise önümüzdeki günlerde İstanbul’da toplanacak olan İMF-Dünya Bankası zirvesi oluşturuyor. “Emperyalist haydutlara geçit vermeyelim!” şiarıyla çıkan kapak sayfasını, iç sayfalarda İMF-DB karşıtı mücadele çağrılarının yer aldığı yazılar izliyor.

Onlarca kişinin ölümüyle sonuçlanan sel felaketinin asıl sorumlusunun kapitalist düzen olduğunun belirtildiği bülten sayfalarında sağlık alanındaki saldırılar ve bölgedeki çeşitli fabrikalarda yaşanan hak gaspları da oldukça geniş yer buluyor.

“Açılım” açılmadan kapandı!

M. Can Yüce

“Eski tas, eski hamam!”

Gerçi hükümet o kanıda değil, ama bütün veriler, çok iddialı başlatılan “Açılım sürecinin”, özünde, kapandığını gösteriyor. Belki bundan sonra “görüntüyü kurtarmak” için kimi göstermelik “şeyler” yapacaklar, ancak bu, ilk iddialı yaklaşımlarının çok gerisinde olacaktır...

Yapılan ilk açıklamalarda, açıklanacak paket hakkında herhangi bir ipucu verilmemekle birlikte, genel beklenti, bu kez “silahların susacağı” yönündeydi. Bunun iki ayağı vardı: Biri, devlet, diğeri de PKK... PKK, belli bir yasal düzenleme çerçevesinde silahlarını bırakıp yasal zeminde siyasete devam edecekti. Devlet de hem af benzeri bir düzenleme yapacak, hem de Kürt dili ve kültürüyle ilgili bazı adımlar atacaktı. Bunun için dolaylı bir görüşme sürecinin gerçekleştiğini söylemek de mümkün...

Hasan Cemal’in Kandil görüşmesi, basın üzerinden Öcalan’ın rolüne yapılan vurgu, ondan beklenen Yol Haritası, sonra İçişleri Bakanı eliyle yürütülen görüşmeler, Erdoğan’ın DTP ile yaptığı görüşme bu sürecin belli başlı “parametreleri” olarak değerlendirildi...

Verilen ilk izlenim, devletin bu kez ciddi olduğu ve “bir şeyler” yapacağı yönündeydi... Ancak bu süreçte gösterilen sert ve tehdit içerikli tepkiler, sürecin sanıldığı gibi yol alamayacağını gösterdi. MHP, “dağ çıkma” tehdidinde bulundu. Bu, “gerekirse sokağa taşan şiddetle karşılık veririz” tehdidiydi; bir bakıma 12 Eylül öncesini hatırlatma mesajıydı... CHP’nin tavrı, MHP’den bir adım geride olsa da hükümetin işini zora sokacak nitelikteydi... Daha önemlisi, Genelkurmay’ın yaptığı konuşma ve bunun hükümetin tutumu üzerinde yaptığı etkiydi... Bunun bir “kırılma noktası” olduğu yönünde genel bir kanı var... Tek millet, üniter devlet ve tek dil vurguları, birer amentü gibi yeniden tekrarlandı. Bu konuda hükümet Genelkurmay’ın “çizgisine” yaklaştı...

Sürecin dili, terminolojisi ile ilgili yaşanan gelgitler ve tutarsızlıklar, aslında ortada devlet katında belirlenmiş net, kesin ve kararlı bir politika ve iradenin olmadığını gösteriyordu.

Genelkurmay Başkanı’nın bayramın ilk gününde Mardin’in bir sınır karakolunda verdiği demeç, süreç konusunda geline noktaıy özetler nitelikteydi. “Terörist teslim olmalıydı”, ordu herkesin ordusuydu, herkesin Türkçeyi bilmesi gerekirdi, çünkü bu, “ortak iletişim diliydi, aynı zamanda ekonomi diliydi...” “Buralarda eskiden aşiret ağaları vardı, şimdi ise siyaset ve terör ağaları...”

Bu, tepeden bakan, üstenci sömürgeci dil ve terminoloji, halkımıza hiç de yabancı değildi: TC’nin özünü, inkâr ve imha çizgisini yeniden anlatıyordu.

Bu süreçte daha önemli gelişmeler de oluyordu: Operasyonlar aralıksız devam ediyordu. Hem sömürgeci otoriteyi sürekli yeniden üretmek ve beyinlere kazımak için, hem de ordunun iktidar konumunu yeniden güçlendirmek için... Bütün bunların kan akıtarak, katliam ve baskıyı süreklileştirerek yapıldığını sadece hatırlatmakla yetinelim...

Operasyonların salt Kuzey’le sınırlı kalmadığını, Güney’i de içerdiğini vurgulamak durumundayız. Genelkurmay, Güney’e operasyon yetkisinin bir yıl daha uzatılmasını istediğini resmen duyurdu. Daha önce yeni bir tezkere düşünmediklerini ima eden

Bu süreçte bir gerçek daha kendisini çok net bir biçimde ortaya koydu: Başta Kürdistan sorunu olmak üzere en sıradan demokratik hak ve özgürlükler sorununun devrim ve devrim perspektifi sorunu olduğunu göstermiştir...

hükümet, Genelkurmay’ın bu açık isteğini ilk fırsatta karşılayacağını belirtti.

Bütün bu somut veriler neyi gösteriyor?

Açılımın, açılmadan kapandığını...

Kritik soru şu: Neden? Özel savaş kurmaylığı, gerçekten PKK’nın silahlarının ve silahlı gücünün tasfiyesini, tümünden gündemden düşmesini istiyor mu?

Ergenekon davası üzerinden yıpranan, gücü ve etkinliği hayli tartışılan ordunun, var olan iktidar gücünü koruması ve yeniden üretebilmesi için şiddet bahanesinin varlığını, kendisi açısından bir zorunluluk olarak görüyor. Bu nedenle silahların tümünden tasfiye edilmesinden yana değiller. İkincisi Güney üzerinde kazandıkları politik ve psikolojik üstünlüğü ve avantajları sürdürebilmek için silah ve operasyon araçlarını kullanmayı önemli bir politika olarak benimsemiş ve uygulamaktadırlar. Bu genel bağlam içinde Güney hükümetiyle ilişkileri geliştirmekten de

geri durmuyorlar. Bu ilişki biçimi “eşitler arasındaki bir ilişki” değil, tersine bir tür egemenlik ilişkisidir! Yeniden bir yıllık operasyon yetki tezkeresini istemeleri bundandır...

Peki, “silahların susması” durumunda böyle bir egemenlik ilişkisi olanaklarını yakalayabilirler mi?

Askeri operasyonlar, Güney’e operasyon yetki tezkeresini isteme; ideolojik ve politik cephede resmi çizgiye abartılı vurgular, gerçekten bütün bunlar, neyi anlatıyor, neyi gösteriyor?

Hiç kuşkusuz, resmi çizgi ve yapılanmada yakın gelecekte cılız ve silik de olsa bir “esnemenin” olmayacağını, “demokrasi açılımının” bir mevtadan öte bir anlam taşımadığını göstermektedir.

Olup bitenler bir şey daha anlatıyor: Ham reform hayallerine kapılanların, büyük bir hayalkırıklığı içinde olduklarını, üzüntüyle “yeni bir dalgayı” bekleme yoluna girdiklerini gösteriyor; hem de Kürdistan’da TC hakkında ham hayallere kapılmanın faturasının ağır olduğunu, olacağını...

Bu süreçte bir gerçek daha kendisini çok net bir biçimde ortaya koydu: Başta Kürdistan sorunu olmak üzere en sıradan demokratik hak ve özgürlükler sorununun devrim ve devrim perspektifi sorunu olduğunu göstermiştir...

TC ve onun has ve gerçek iktidar odakları, “sahipleri”, kendi özlelerini konuşturuyorlar? Ya ham hayallerle “barış ve demokratik çözüm” sözleriyle halkımızın beynini dumura uğratanlar neyin peşinde, neyi konuşturuyorlar?

22 Eylül 2009

Adana polisinden “yeni” uygulamalar...

Zor aygıtları emekçilerin mücadelesini bastıramayacaktır!

Adana Emniyet Müdürlüğü, “yasadışı” gösterilerde “zanlı”ları belirlemek için “Akrep” adı verilen zırhlı araçlara dijital kamera sisteminin kurulacağını belirtti.

Eylemlerde, ileri teknoloji dijital kamera sistemiyle kaliteli görüntü elde ederek zanlıya yaklaşımadan kimlik tespiti yapabileceklerini söyleyen Emniyet Müdürü Salih Kesmez, bu sistemin 6 bin TL’ye mal olacağını söyledi.

Kesmez şunları ifade etti: “Şimdi gece görüşü olan ve 300 metreyi yaklaştırabilen kameralar takıldı. Herhangi bir yasa dışı gösteri olduğunda bununla çekeceğiz ve adli makamlara vereceğiz. Yani böylelikle teknolojiyi en iyi şekilde kullanıp olayları delillendireceğiz. Kanun hakimiyetini daha iyi sağlayacağız. Suçlular cezasını çekmiş olacak. Bu cihazı kendi imkanlarımızla sağladık. Eğer isteğimiz sonucu alabilirsek diğer araçlarımıza da aynı teknoloji yerleştireceğiz.”

Ayrıca yeni bir uygulama olarak “ağ sistemi”ni kullanmak istediklerini belirten Kesmez, kişilere yapılacak müdahalenin ağ yardımı ile gerçekleştirileceğini belirtiyor. Kesmez yaptığı açıklamada, bu sistemi kullanmak için insan haklarına uygunluğunun kabul görmesini beklediklerini ifade ederek şunları söyledi: “Ağ ile kendisini yaralayan, polise saldıran, sarhoş, psikopat birini etkisiz hale getirebiliriz. Biz şu anda ne yapıyoruz? Zor kullanarak etkisiz hale getiriyoruz. Elini ayağını bağlıyoruz. Güç kullanıyoruz. Halbuki bu sistemle üzerine ağ atacağız kendisi paketlenecek.”

Teknolojinin olanaklarından her daim emekçilere baskı ve şiddet uygulamak, onları kontrol altında tutabilmek için yararlanan sermaye devleti, maddi imkanlarını da büyük ölçüde baskı ve zor aygıtlarına ayırıyor. Zor aygıtlarına, kirli savaşa devasa bütçeler ayrılırken; bu örnekte olduğu gibi sadece tek bir kameraya 6 bin TL veriliyorken, emekçiler üç kuruşun hesabını yapıyor, sağlık hakkından mahrum bırakılıyor, temel hizmetlerin yükü emekçilere yıkılıyor.

Emekçilere karşı güç ve zor kullanmak sermaye devletinin ayakta kalabilmesi için bir zorunluluk olduğu ölçüde de panzerlere taş atan çocukları dipçikleyen, biber gazını, gaz bombasını keyfi ve yoğun bir biçimde kullanmaktan çekinmeyen polis için bu uygulama sadece uygulayacağı şiddeti kolaylaştıran bir araç olacaktır.

Fakat ne ileri teknoloji kameralar ve ağ sistemi ne de tankları ve tüfekleri işçi ve emekçilerin mücadelesini bastıramayacaktır.

Sincan Kadın Hapishanesi’nden sınıf devrimcileri...

“Ulucanlar direnişini selamlıyoruz!”

Merhaba arkadaşlar,

Ulucanlar direnişinin yıldönümü yaklaşıyor. Sincan Kadın Kapalı Hapishanesi’nden bu direniş ile ilgili bir söz söyleyelim istedik.

Bundan tam 10 yıl önce Ankara’nın göbeğinde Ulucanlar’da bir direniş yaşandı. Düzenin ordusunun, polisinin, meclisinin kararıyla 26 Eylül sabahı gerçekleşen katliama karşı yazıldı bu direniş.

Bir yandan IMF ile yeni anlaşmalara imza atılırken, bir yandan Öcalan Türkiye’ye getirilmiş ve sistemin çürüten yönü bu kez de şovenizm ile karşımıza çıkmıştı. Bir yandan da mezarda emeklilik yasasına karşı emekçiler alanları dolduruyordu. İşçi ve emekçilere önderlik edebilecek tüm devrimciler zindanlara atılıyor, bir yandan da F tipi hücre saldırılarına hız veriliyordu. Ne de olsa o dönemki başbakan Ecevit’in ifadesiyle “Dışarıyı teslim almak için, önce içeriden başlamak” gerekiyordu.

‘99’da yaşanan bu kriz ortamından tüm emperyalist-kapitalist güçler ve işbirlikçileri güçlenerek çıkmak istiyorlardı. Bu güçlenmeyi işçi-emekçilere, direnen halklara önderlik eden devrimcileri katlederek, bu katliamla emekçileri dizginleyerek yapmayı planlamışlardı. Ama bir kez daha yanıldılar. İşçi-emekçilerin onurlu yaşam mücadelesine önderlik eden devrimcilerin direnişine çarptılar. Devrimci tutsaklar asla teslim olmayacaklarını bir kez daha dosta ve düşmana gösterdiler.

Bugün de, 10 yıl önce farklı boyutlarıyla karşı karşıya olduğumuz krizin daha pervasız bir aşamasındayız. Bu sistem işçi-emekçilerin yaşamını cehenneme çevirmeye devam ediyor. Şimdiden yüzbinlerce işçi işten çıkartıldı. Yine yüzbinlercesi daha düşük ücretle, daha uzun saatler çalışmaya başladı. İstihdam bürolarıyla kölelik dayatılmaya çalışılıyor. Birçok insan işgüvencesiz bir şekilde ve sigortasız çalıştırılıyor. Kriz bahanesiyle birçok işyerinin kapısına kilit vuruluyor. SSGSS yasası parça parça uygulanmaya başladı. Emeklilik yaşı 65’e çıktı (yaşayabilir ve iş bulabilirsek). Sağlık hizmetlerinin birçoğundan parasız yararlanamıyoruz.

Bazı fabrikalarda direnişler başlıyor. Ama sistem bu ufak kımıldanmaların bir çığ gibi büyümesinden korkuyor ve direnişlere saldırıyor.

Ortadoğu’da Irak’ta batağa saplanan ABD, Afganistan ve Pakistan’da da saldırılarını sürdürüyor. Kafkas ülkelerinde pazar savaşları devam ediyor.

“Demokratik Açılım” bahanesiyle Kürt halkı teslim alınmaya çalışılırken, birçok ilerici- devrimci kurum basılıyor, devrimci basın susturulmaya çalışılıyor, devrimciler tutuklanıyor.

Günümüz tablosunun bu olduğu koşullarda 10. yılında Ulucanlar direnişinde ölümsüzleşen devrimcilerin sesine kulak vermek gerekiyor.

ON’lar Ulucanlar’da ölümsüzleşen 10 yiğit devrimci. Kurşunların karşısında halaya durmuş, gündüzünde sömürülmeyen, gecesinde aç yatılmayan bir dünyanın kurulduğu özgür günlerin türküsünü söylerken işçi-emekçileri bu mücadeleye omuz vermeye çağırmışlardı.

ON’lar hapishanelerin yalnızca dört duvar demek olmadığını biliyorlardı. Son nefeslerine kadar asıl hapishanenin içerisinde yaşadığımız dünya olduğunu anlatmışlardı. Ulucanlar’da ölümsüzleşen Habip Gül’ün de dediği gibi “Asıl bedeli, duvarların dışında olup mücadele etmeyen insanlar ödedi” ve hala ödüyor.

Tek ve üç kişilik hücrelerde insan yüzü görülmezken, işçiler de 12-14 saat, bazen daha fazla çalışıyor. Kimisi gurbetçi işçi olarak çalışıyor ve birçok kimsenin yüzünü göremiyor.

Hapishanelerde kameralarla denetlenmeye çalışılıyor tutsaklar. Fabrikalardaki işçiler ve başka işyerlerinde de kafanızı çevirdiğiniz her yerde kameralar var. Hapishanelerde (F tiplerinde) sürekli üst araması ve onursuz arama ile karşılaşırız. Ama biliyoruz ki fabrika giriş-çıkışlarında işçilerin üstleri “hırsızlık” yapabilecekleri gerekçesiyle onursuzca aranıyor. Bu örnekleri arttırmak elbette mümkün.

Biz, Sincan Kadın Kapalı Hapishanesi’nden sınıf devrimcileri olarak, Ulucanlar direnişinin 10. yılında bu gerçeklerin altını bir kez daha çizmek istedik. Bu benzerliklerin toplamı, bugün burjuvazinin boyunduruğu altında sömürülen, buna rağmen harekete geçmeyip tüm bu saldırıları sineye çeken işçi sınıfının gerçeğidir. Ulucanlar direnişi ise işçi sınıfının mücadele bayrağını ellerinde taşıyan, burjuvazinin azgın sömürüsüne boyun eğmeyenlerin bir gerçeğidir. Orada sergilenen devrimci direniş eşit, özgür bir geleceğe giden yolda katedilen önemli bir mesafedir. Bu direniş bizi sosyalizmin zaferine bir adım daha yaklaştırmıştır.

Bugün sınıf devrimcileri tarihi bir sorumluluk

YAŞASIN ULUCANLAR DİRENİŞİMİZ!

taşıtmaktadırlar. Bu sorumluluk, işçi sınıfının bugünkü durağan tablosunu parçalamak ve onu devrimci ideoloji ile bütünleştirmektir. İşçi sınıfının zaferi, ancak bu tarihi sorumluluğun yerine getirilmesi ile mümkün olabilir.

Ulucanlar direnişi bize bu mirası bırakmıştır. 10 yiğit devrimci bu uğurda ölümsüzleşmişlerdir. Şimdi onlardan devraldığımız bu bayrak ellerimizde yükseliyor.

Ulucanlar direnişinin 10. yılını devrimci coşkumuz ve kararlılığımız ile selamlıyoruz.

Sincan Kadın Hapishanesi’nden sınıf devrimcileri
15 Eylül Salı

Yaşasın Ulucanlar direnişimiz!

“Tarih: 26 Eylül 2009

Gün ağarıyor

gökyüzünde göndere çekilmiş

kızıl bir bayrak gibi

Saatler ileri alınıyor Ulucanlar’da...”

Ulucanlar katliam ve direnişinin 10. yılında sizleri Sincan Kadın Hapishanesi’nden selamlıyoruz.

“Beş yıldızlı”, gökyüzünü bir avlu kadar görebildiğimiz, yıldızları demir parmaklıklı balkonumuzdan teker teker görebildiğimiz hücremizden, yıkılmaya mahkum olan duvarların ardından sesleniyoruz sizlere...

ON’ları bir sonbahar günü ölümsüzlüğe uğurlayışımızın 10. yılını geride bırakıyoruz. ON’ların 26 Eylül’de yazdıkları direniş manifestosu devrim mücadelemizde kızıl bir meşale olmayı sürdürüyor.

Devrim ve sosyalizm davası uğruna yiğitçe direnebilmenin ve devrimci siper yoldaşlığının adı olan Ulucanlar Direnişini selamlıyoruz.

ON’ların bize bıraktığı kızıl bayrağı göndere çekene dek mücadelemiz sürecek

Devrim ve sosyalizm davası kazanacak!

Sincan Kadın Hapishanesi’nden sınıf devrimcileri

Mücadele Postası

BTS yöneticisine tahliye...

Sivas'ta 15 Ocak 2009 tarihinde Sivas Emniyet Müdürlüğü'ne bağlı TMŞ ekipleri tarafından *Kızıl Bayrak*, *İşçi-Köylü* ve *Devrimci Demokrasi* okurlarının kaldıkları evlere yapılan baskınları Eğitim-Sen'in Sivas Şube Başkanı **Önder Doğan** ve BTS Sivas Şube Başkanı **Necat Sezginer**'in tutuklanması izlemiştir.

Tutuklu sendikacıların 17 Eylül 2009 tarihinde Erzurum 2. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülen duruşmalarında Sezginer'in tutuksuz yargılanmak üzere tahliyesine karar verildi. Doğan hakkında ise tahliye kararı çıkmadı.

BTS Genel Başkanı Yunus Akıl, Merkez Yönetim Kurulu üyeleri, BTS yönetici ve üyeleri ile KESK'e bağlı sendikaların yöneticileri ve ITF Kara Seksiyonu Sekreteri Mac Urata da duruşmayı izlemek üzere Erzurum'a geldi.

Hurda servis tehlike demektir!

Okul Servis Araçları Hizmet Yönetmeliğinde yapılan değişiklik sonucu "hurda" olarak nitelendirilen araçların "öğrenci servisi" olarak kullanılabilmesi Eğitim-Sen tarafından tepki ile karşılandı.

Yapılan değişikliğin öncesinde okul servis araçları için 12 yaşından büyük olmaması şartı aranırken bu sınırın 20 yıla çıkarılmış olmasını Eğitim-Sen, yeni kazaların habercisi olarak değerlendirdi.

Eğitim-Sen, eskimiş okul servis araçlarıyla okul yolunda yaşanan kazalar ve onlarca öğrencinin hayatını kaybetmesi gerçeğinin hafızalardaki yerini koruduğunu ve eşya bile taşıması tehlikeli olan 20 yıllık hurda araçlarla, öğrencilerin taşınmasına nasıl izin verildiğini anlamadıklarını ifade etti.

Öğrencilerin, can güvenliğini tehdit eden araçlarla trafikte taşınmasına kesinlikle izin verilmemesi gerektiğini belirtti.

Davutpaşa protestoları sürüyor!

Davutpaşa'da hayatını kaybeden ve yaralananların aileleri, Taksim Tramvay Durağı'nda 19 Eylül günü 13. kez biraraya gelerek, 21 aydır ceza davasının açılmamasını protesto etti.

Eylemde basın açıklamasını, Davutpaşa patlamasında yaşamını yitiren Gülhan Çabuk'un eşi İdris Çabuk gerçekleştirdi. Çabuk, İstanbul Valiliği'nin kendini mahkeme yerine koyarak, bilirkişi raporunda sorumlu olduğu belirtilen kurumlardan İstanbul Büyükşehir Belediyesi'nin yargılanmasına izin vermediğini söyledi. Bu kısıtlamanın kaldırılması için Cumhuriyet Savcılığı tarafından Bölge İdare Mahkemesi'ne itiraz edildiğini ifade etti.

Sorumluların yargılanmasını isteyen Çabuk, açıklamanın devamında şunları ifade etti:

"Bizler bir daha Davutpaşalar olmasın derken, Tuzla'daki iş cinayetleri de, yaşadığımız selde kapalı kasa minibüste selde hayatını kaybeden işçiler de, işvereni tarafından su dolu bodruma eşya çıkartmak için gönderildiği için hayatını kaybeden işçi kardeşimiz de, Zonguldak'ta göçükte kalan madenci kardeşimiz de ölmesin diye söylüyoruz..."

Kızıl Bayrak / İstanbul

Bursa'da sel felaketi protestosu

İstanbul'da sel felaketi sırasında yaşamını yitiren 8 kadın işçi için Bursa'da BATİS, BAMİS ve SODAP basın açıklaması gerçekleştirdi.

Osmangazi Metro İstasyonu önünden Kent Meydanı'na kadar yürüyen emekçiler adına açıklamayı BAMİS Başkanı Ayşegül Bozdağ yaptı.

Açıklamada şu ifadeler yer verildi:

"İstanbul'da Tekstil Fabrikası Pameks'te çalışan, 8 kadın işçi yoldaşımız, işverenin kâr hırsı uğruna, servis olarak kullanılan yük aracında, sel sularında boğularak kurban edildiler. Ülkemizde; emeğe dayalı üretim olduğundan dolayı, işçi sınıfı sömürsü en üst safhadadır. Bir avuç açgözlü sermaye kâr hırsı uğruna işçilerin canını hiçe sayıp cinayet işlemektedir. Tekstil Fabrikası Pameks'in canı işvereni de, "tıpkı İstanbul Tersaneler'de, Ceylan Pınar'da ve Bursa'daki işverenler gibi" 8 kadın işçi yoldaşımızın katilidir. Biz de diyoruz ki; işçi sınıfı uyan artık, bu cinayetlere dur de, üreten biz isek, yöneten de biz olacağız. İşçi sınıfının kurtuluşu sosyalizmde, yeter artık biz ücretli köleliği kabul etmiyoruz şiarıyla işyerlerindeki, varoşlardaki öfkemizi alanlara dökerek sosyalizmi kuralım!"

Kızıl Bayrak / Bursa

Devrimci ve muhalif basına yönelik terör sürüyor...

Yürüyüş: Susmayacağız!

"Bağımsızlık, Demokrasi Sosyalizm için Yürüyüş" dergisinin 20 Eylül 2009 tarihli 194. sayısı İstanbul 14. Ağır Ceza Mahkemesi'nin 20 Eylül 2009 tarihli kararıyla toplatıldı ve yayını bir ay süreyle durduruldu.

Toplatma ve kapatma saldırısına "Bağımsızlık, Demokrasi Sosyalizm İçin Yürüyüş isimli gazetenin 20 Eylül 2009 Tarih ve 194. sayısında yer alan terör örgütünün propagandasını ve suçluları övme içeren yazılar" gerekçe olarak gösterildi.

Demokratik Açılım gazetesi kapatıldı

"Demokratik açılım" tartışmaları gündemdeki yerini korurken Kürt halkı üzerindeki baskı ve terör de yoğunlaşıyor.

Günlük gazetesinin 22 Ağustos'ta kapatılmasının ardından 26 Ağustos günü yayına başlayan *Demokratik Açılım* gazetesi daha 1. ayını tamamlamadan İstanbul 14. Ağır Ceza Mahkemesi tarafından 1 ay süreyle kapatıldı.

Gazetenin 22 Eylül tarihli 29. sayısında yer alan HPG'li Aliye Timur'un cenazesıyla ilgili "Cenaze törenleri mitinge döndü" başlıklı haberde "yasadışı örgüt propagandası" yapıldığı gerekçesi ile gazeteye 1 ay kapatma cezası verildi.

EKSEN Yayıncılık Büroları

Hacı Ali Bey Mah., Çelikel Sok., Sakarya İş Hanı Kat: 5
No: 58 **ESKİŞEHİR**

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/**İZMİR** Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/**BURSA**
Tel: 0 (224) 220 84 92

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 **ADANA** Tel: 0 (322) 363 19 94

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
.....
Tel :

6 Aylık **Yurt içi** **60 TL** **Yurt dışı** **100 Euro**
1 Yıllık **Yurt içi** **120 TL** **Yurt dışı** **200 Euro**

Gülcan Ceyran adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb.
* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb.
No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

0097680-3
10021127094

Hepsi buradalar

*Yanıbaşımdaymış gibi
Toplanın bir bir
Kavgamız sürüp gidecektir
Fabrikada, tarlada yani
Sokakta ve güherçile madeninde
Kırmızı ve yeşil bakırın ağızında,
Korkunç dehlizinde kömürün
Kavgamız her yerde sürecektir, kardeşler!
Ve ölülerimize adadığımız,
Kanımızla ıslanmış bu bayraklar
Yüreğimizde sonsuz bir
ilkbahar yaprağı gibi
Serpilip gelişecektir!*

Pablo Neruda

**Sosyalizmin büyük şairi
Pablo Neruda'yı ölümünün
36. yılında saygıyla anıyoruz...**